

THE BESTSELLING AUTHOR OF *THE EAGLE HAS LANDED*

JACK HIGGINS

KORKUNUN KANATLARI

TO CATCH A KING

altın kitaplar
yayınevi

j

PDF: Ayhan Hocha

EPUB: balci60

BU Dizi
Doğan Hızlan
Başkanlığında
Bir Kurul
Tarafindan
Hazırlanmaktadır

Birinci Baskı: Mayıs — 1980
Dizgi - Baskı: Altın Kitaplar Basımevi

Jack Higgins

KORKUNUN
KANATLARI

(To Catch A King)

Dilimize Çeviren:

Mehmet HARMANCI

5.80.50

© Copyright:

Jack Higgins / Kesim Aiansı / Altın Kitaplar / 1980

GİRİŞ

SS Albayı ve emniyet kuvvetleri tümgeneralı Walter Schellenberg, 1940 Temmuzunda Hitler tarafından Fransa'daki Alman işgalinden kaçan ve Estoril'de bir villada yaşayan Windsor Dük ve Düşesini kaçırmak için Lizbon'a gitmekle görevlendirilmişti. Bu hikâye o şaşırtıcı dönemin olaylarını canlandırmak amacını gütmektedir. Bazı bölümlerinin hayâl ürünleri olmasına karşılık anlatılanların çoğu belgelere dayanan tarihsel gerçeklerdir. Bu garip olayda en çok övgüye lâyık kişi Windsor Dükü olduğu için bu kitabı o kahraman ve saygıdeğer kişiye ithaf ediyorum.

p

LİZBON 1940

Bölüm 1

Yağmur geceyarısından hemen sonra başlamıştı. Portekizli polis nöbetçi kulübesinden bir pelerin alıp hiç bir şey söylemeden genç kadının omuzlarını örttü. Hava da epey soğumuştü. Kadın ısınmak için ileri geri yürümeye başladı, arada bir durup uzaktan Lizbon ışıklarının parıldadığı Tagus nehri ağzına bakıyordu. Epey uzaktaydı; Berlin, Paris ya da Madrid kadar değil ama yine de uzaktaydı. Artık buraya gelmişti işte, Estoril'deki pembe sıvalı villanın önündeydi. Her şeyin sonu yaklaşmıştı, yaşamı boyunca olmadığı kadar yorgun hissediyordu kendini, artık her şeyin olup bitmesini istiyordu.

Yeniden kapıdaki polisin yanına döndü. İngilizce olarak, «Daha ne kadar bekleyeceğim kuzum?» diye sordu. «Bir saattir buradayım.» Ama bunun saçma olduğunu biliyordu; adam kendini anlamıyordu ki.

Tepeye çıkan bir araba gürültüsünün ardından mimozalar arasından far ışıkları göründü ve siyah bir Mercedes birkaç adım ötede durdu.

Polise Portekizce bir şeyler söyledikten sonra kıza döndü. İngilizcesi kusursuzdu.

«Bayan Winter'siniz, değil mi? Bayan Hannah Winter?»

«Evet.»

«Pasaportunuzu görebilir miyim?»

Kız elleri soğuktan titreyerek pasaportunu çıkartırken pelerin omuzlarından kaymıştı. Adam pelerini saygıyla düzeltip pasaportu aldı.

«Amerikan yurttaşısınız demek.»

«Lütfen.» Kız elini adamın koluna dayadı. «Dük'ü görmem gerek. Çok önemli ve acil bir durum.»

Adam bir an sakin sakin baktı kızın yüzüne, sonra polise dönüp başıyla işaret etti. Polis kapıyı açtı. Araba ilerlemeye başladı. Adam kızın girmesi için kapıyı açtı. Arkasından kendi de girdi içeri. Mercedes büyük bir güçle ileri atıldı, sürücü direksiyonu çevirdi, sert bir U dönüşü yaptılar ve Lizbon'a doğru yol almaya başladılar.

Kız sarsıntıdan bir köşeye savrulmuştu. Adam tavandaki ışığı yakıp sertçe kıızı kendine doğru çekti. Elinde hâlâ pasaport vardı.

«Amerikan yurttaşı Hannah Winter, ha? Hiç sanmıyorum!»

Pasaportu ikiye yırtıp bir kenara fırlattı.

«Bana kalırsa bu daha gerçekçi bir yaklaşım olur.»

Kızın eline tutuşturduğu bir Alman pasaportuydu. Kız dehşetle açtı pasaportu. Birden kendi fotoğrafıyla yüzyüze gelmişti.

«Fräulein Hannah Winter,» dedi adam. «1918 yılının 9 Kasımında Berlin'de doğmuş. Bunu inkâr mı ediyorsun?»

Kız pasaportu kapatıp adama uzattı. Kapıldığı paniği güçlkle önlüyordu.

«Adım Hannah Winter, ama Amerikan yurttaşım. Amerikan elçiliği bunu onaylayacaktır.»

«Reich yurttaşlarının akıllarına estiği gibi milliyetlerini değiştirmeleri hakkına sahip olduklarını kabul etmez. Alman olarak doğmuştun. Alman olarak öleceğini kesinlikle söyleyebilirim.»

Bomboş sokaklardan hızla kente girip nehre doğru ilerliyorlardı.

«Lizbon ilginç bir kent,» dedi adam.

«Yabancı bir elçiliğe girmek için Portekiz polis noktasından geçmek gerekir. İngiliz ya da Amerikan elçiliklerinden birine girmeye çalışmış olsaydın yine yakalardık seni.»

«Hiç bir şey anlamıyorum,» dedi kız. «Kapıdaki adama içeri girmek istediğimi söylediğimde merkeze sorması gerektiğini söyledi.»

«Çok basit. Portekiz polisi cinayet suçu dolayısıyla Hannah Winters'in sınırdışı edilmesi istemini kabul etti. Hatta üç cinayetin sanığı olarak. Ve konuyu bir an önce bir sonuca kavuşturmaya da hazır olduklarını bildirdiler.»

«Ama siz... siz polis değilsiniz ki.»

«Yoo, polis olmasına polisiz. Portekizlilerin anladığı anlamda değil kuşkusuz, daha ilginç türden bir polis.»

Adam şimdi almanca konuşuyordu.

«**GESTAPO** Berlin bürosundan Sturmbannführer Kleiber'im ben. Arkadaşım da, Sturmscharführer Gunter Sindermann,»

Bir karabasan görüyordu sanki ama yine de öylesine bitkindi ki hiç bir şeyin önemi kalmamıştı artık.

«Şimdi ne olacak?» diye sordu ilgisiz bir sesle.

Kleiber ışığı söndürdü.

«Seni evine götüreceğiz. Berlin'e. Merak etme, kötü davranmayacağız.»

Adamın eli kızın dizinde, ipek çorabının üstlerine doğru kayıyordu. Yaptığı en büyük yanlışlık da bu oldu; adamın bu davranışına duyduğu tiksinti kızın kendini toparlamasına yetmişti. Adamın eli daha yukarlara kayarken soluğunu tutarak kapının kolunu araştırdı. Mercedes o anda bir su arabasına yol vermek için yavaşlamıştı. Kız çılanca gücüyle Kleiber'i itti, kapıyı açtı ve kendini dışarı fırlattı. Dengesini yitirdi, iki takla attı yol kenarında. Sarsıntının etkisiyle doğrulduğunda duvara yaslanmak zorunda kaldı. Mercedes sokağın ilersinde durmuş, geri geri gelmeye başlamıştı.

Kızın ayakkabılarından biri ayağından uçup gitmişti ama şu anda elinden bir şey gelmezdi. Ayağını bir sallayıp ötekini de atarak en yakın sokağa dalıp koşmaya başladı.

Birkaç dakika sonra rıhtıma çıkmıştı. Hâlâ sağanak halinde yağmur yağıyordu, Tagus nehrinden karaya doğru yoğun bir sis yaklaşmaktaydı, sokak lambaları ise çok azdı. Çevrede ne dükkân vardı ne de ev. Her yanda gecenin karanlığına yükselen depo binaları göze çarpıyordu.

Sis kendisini sararken kız yeryüzündeki tek insan olduğunu düşündü bir an, ama sonra arkasındaki bir sokağın duvarlarında yankılanan ayak seslerini duydu. Yine koşmaya başladı. Çoraplı ayaklarından ses çıkmıyordu, ama üşüyordu, çok üşüyordu. Birden karşı kaldırımında sisin ortasında loş bir ışık gördü. Kırmızı neon harflerle

Joe Jackson'un Yeri

ve altında da

Amerikan Bar

yazıyordu.

Kız umutlanarak o yana koştu. Ancak içerde ışık yoktu, cam kapılar kilitliydi. Çaresiz bir öfkeyle vurdu kapıya. Binanın yanında bir iskele ve üzerinde Sertine yazılı bir kapı daha vardı, içerde bir ışık yanıyordu. Kız o kapıyı yumruklamaya başladığı sırada Kleiber sol elinde bir Luger tabanca olduğu halde köşeyi döndü.

«Şimdi sana gününü gösteririm, seni Yahudi piçi!» diye mırıldandı adam.

3

Joe Jackson siyah, dalgalı saçlı, yeşil gözlü ve hep alay ediyormuş gibi ağzının kenarı hafifçe kalkık bir adamdı. Yaşamı umduğundan daha kötü bulmuş bir insanın yorgun ve ilgisiz gülümsemesi... Pazartesileri barı kapatırdı. Bir kere, hem çalışanlara haftada bir kere izin vermiş olurdu; ayrıca zaten hafta başları pek iş olmazdı. Böylelikle sessizlik içinde defterlerine dönebilirdi. Hannah kapıyı vurduğunda da bunu yapıyordu.

Bir içki daha arayan bir sarhoş diye düşünüp dikkatini yine defterine çevirdi. Bir an sonra yan kapının vurulduğunu duydu. Sonra bazı sesler ve ardından bir çığlık işitti. Masasının sağ çekmecesinden Browning tabancasını alıp odasından çıktı. Üzerinde denizci mavisi bir kazakla, siyah pantolon vardı. Geniş omuzlu, bir altmış beş boyunda ufak tefek bir insandı.

Kapıyı açıp dışarı kulak verdi. İlerden boğuk bir çığlık daha duyuldu. Tabanı lastik sandallarıyla hiç ses çıkarmadan o yana yürüdü.

Yskelenin ucunda bir sokak lambası vardı. Işığın altında Hannah Winters sırtüstü yatıyordu. Sindermann kızın üzerine eğilmişti. Kleiber, elinde Lugerıyla yanbaşlarında duruyordu.

«Ve şimdi de Bayan Winters, size biraz görgü kuralları öğretelim,» dedi Kleiber.

«Hiç sanmıyorum,» diye hafifçe seslendi Jackson. Kleiber'i sol kolundan vurmıştı. Parmaklığa savrulan adamın elindeki Luger altlarındaki karanlık suların içinde kayboldu.

Kleiber hiç ses çıkarmadan kolunu tutup başına gelecekleri bekliyordu.

Sindermann'ın ağırlığı altında ezilen Hannah Winters anlamsızca bakıyordu Jackson'a. Jackson tabancasının namlusuyla Almanın başına dokundu. Sindermann doğrulup ellerini kaldırdı. Yüzünde korku yoktu, yalnızca öfke. Jackson kızın kalkmasına yardım etti. Bir an için bile olsa dikkatini dağıttığı için Sindermann başını eğip adamın üstüne saldırdı. Jackson kızı yana savurup ayağını uzattı. Sindermann Jackson'un ayağına takıldı, parmaklıktan aşağı uçtu. Hemen altlarında suyun içinde çırpındığını duyabiliyorlardı.

Jackson kızın beline dolamıştı kolunu.

«İyi misin?»

«Evet.»

Jackson parmakları arasından kan sızarak bekleyen Kleiber'e döndü.

«Ya bu?»

«Bırakın gitsin.»

«Polis çağırmayalım mı?»

«Polislik bir şey yok.»

Jackson başını Kleiber'den yana salladı. Sindermann da ortaya çıktığı anda kız dönüp iskele boyunca koştu.

«Bayanın ne dediğini duydun, haydi yaylan bakalım!»

Alman dönüp hızla uzaklaştı yanlarından. Kız sendeledi. Jackson tabancasını arkasına, kemerinin arasına yerleştirdi, kızı kucakladı.

«Pekâlâ, meleşim, haydi içeri gel bakalım.»

3

Hannah Winters yirmi dakika sıcak duşun altında iyice kendine geldikten sonra kurulanıp adamın verdiği bornozu giydi. Buldukları daire kulübün arkasında üçüncü kattaydı ve nehire bakıyordu. İçinde oturan insanın gerçek maddi değeri konusunda hiç bir ipucu vermeyecek kadar basit ve temiz düzenlenmişti. Yaşamının büyük bir bölümünü hep yolda geçiren bir insanın o anda bulunduğu yer, hepsi o kadardı. Yana açılan balkon kapıları açıldı. Jackson tahta balkonda elinde içkisiyle durmuş nehire bakıyordu. Uzaklarda bir sis düdüğünün sesi duyuldu. Kız titredi.

«Dünyanın en yalnız sesi bu.»

«Thomas Wolfe'a göre tren sesiymiş. Size bir konyak vereyim. Sanırım buna ihtiyacınız var.»

Adamın Boston'lu bir şivesi vardı.

«Nerelisiniz?» diye sordu kız.

«Cape Cod'luyum. Wilton diye bir balıkçı köyünden. Çok, çok uzun zaman önce.» Konyak kadehini uzattı, «Ya siz?»

«New York'lu. Ama bazıları için bir tartışma konusudur bu.» Hannah Winter içkisini yudumladı.

Jackson sigara yaktı. «Onlar arkadaşlarınız mıydı? Polislik bir iş olmadığını söylediniz.»

«Doğru. Aslında onların kendileri polis. Üçüncü Reich'a özgü bir polis ama: **GESTAPO**.»

Adam artık gülümsemiyordu. Camı kapatıp kıza döndü.

«Siz Joe Jackson'sunuz, değil mi?»

«Evet, ama sizinle tanıştığımızı sanmıyorum.»

«Tanışmadık, ama ben sizin hakkınızda çok şey biliyorum. Adım Hannah Winter. Şarkıcıyım. Berlin'de doğdum ama anam babam beni iki yaşımıdayken Amerika'ya götürmüşler. İki ay önce Berlin'e dönüp Max amcamın kulübünde şarkı söylemeye başladım. Connie Jones adında bir piyanist tanır mısınız?»

Jackson gülümsedi.

«Tanrım elbette! Şu anda üçlüsüyle birlikte Madrid'de FLAMENÇO'da çalışıyor. Haftaya da buraya gelecek.»

«On beş gün önce Berlin'de amcamın yerinde bana eşlik ediyordu. GARDEN ROOM. Lizbon'daki en iyi Amerikan barını Joe Jackson'un işlettiğini o söyledi bana. İspanya'da *Uluslararası Tugay* safında çarpışmışsınız ve *Nazi Condor Lejyonlarına* karşı uçmuşsunuz.»

«Pekâlâ, dinliyorum.»

«Dr. Ricardo de Espirito Santo e Silva adında birinden söz edildiğini hiç duydunuz mu?»

«Portekizli bir banker. Estoril'de villası vardır.»

«Şu anda villasındaki konukların kim olduğunu biliyor musunuz?»

«Bunu bilmeyen yok ki, Windsor Dükü ile Düşesi.»

«Ama pek uzun süreli bir konukluk olamayacak bu,» dedi kız. «Eğer Naziler istedikleri gibi işe karıştırlarsa.»

Hannah Winter titremeye başlamıştı.

«Peki peki!» Joe Jackson bir an kızın kollarını tuttu, sonra şöminenin önündeki koltuğa oturttu.

«Şimdi sakinleş, acele etme ve bütün bildiklerini anlat bakalım.»

p

Bölüm 2

Eğer buna bir başlangıç denilebilirse, olay, 1940'larda General Gerd von Rundstedt'in genelkurmay başkanı olan Erich von Mannstein adında bir adamla başlamıştı. İkinci Dünya Savaşında Alman ordusunun ortaya çıkardığı en parlak komutan olan Von Mannstein sürekli olarak üstlerinin görüşlerine, özellikle Fransa, Hollanda, Belçika ve Lüksemburg'un istilâ plânlarına karşı çıkan üstün yetenekli bir taktikçiydi. Rütbe indirilmesiyle karşı karşıya kaldığı ve meslek yaşamının tehlikeye düştüğü bir anda Fransa'nın geri kalan bölümlerinde, özellikle güneyinde, yollar Pirenelere ve İspanya sınırına erişmeye çalışan göçmenlerle doluvermişti. Bunların çoğu yıllardır Riviera'da yaşamakta olan İngiliz uyruklu kişilerdi. Bir rastlantı eseri olarak 17 Şubat 1940'da Adolf Hitler'in verdiği bir yemeğe çağırılmıştı. Von Mannstein bu fırsattan yararlanarak Führer'e kendi plânını açıklamıştı: İngiliz ve Fransız orduları bölme amacıyla Panzer kıtalarının Ardenlerden geçip Manş Denzine ulaşmaları.

Hitler bu plânı öylesine beğenmişti ki, zamanla bunu ortaya çıkaranın kendisi olduğuna inanmıştı bile. 10 Mayıs'ta plan inanılmaz bir sonuç yaratarak yürürlüğe kondu. Müttefik orduları birkaç gün içinde bozguna uğramış kaçıyorlardı.

Ancak 2 Haziranda Hitler'in Panzerlerini Aa Kanalında durdurma kararı sonunda İngiliz Ordularının büyük bir bölümü Dunkirk kumsalından kaçabildiler. 22 Haziran günü öğleden sonra Fransızlar da. Mareşal Foch'un 1918'de Almanlara teslim koşullarını kabul ettirdiği aynı yemekli vagonunda, Compiègne ormanında, bir ateşkes imzaladılar.

Hemen ertesi sabah da Hitler, Keitel ve bir iki seçkin adamıyla Le Bourget havaalanına indi ve otomobille Paris'e girdi. Çağdaş savaşın en yıkıcı seferlerinden biri sona ermişti.

3

Aralarında yüklü bir treyler çeken bir Buick arabanın başında bulunduğu bir konvoy da vardı. Arles'in batısında küçük bir kasabada jandarmalar göçmenlerin yolunu kesmek için bir barikat kurmuşlardı. Araba barikat önünde yavaşlayıp durduğu anda arkada siyah saçlı bir kadının yanında oturan ufak tefek bir adam açıkça görülebilmek için doğruldu. Yüzünde sevimli bir gülümseme vardı, ancak otoriter bir kişi olduğu da ilk bakışta anlaşılıyordu.

Kusursuz bir Fransızcayla, «Ben Galler Prensiyim, geçmeme izin veriniz,» dedi.

Şaşırmış olan jandarma komutanı adamı tanıdı, selâma durdu, gereken komutları verdi, barikat kaldırıldı, Windsor Dük ve Düşesi ile konvoyunun geçmesine izin verildi.

3

Ertesi Cuma günü Hannah Winter Königstrasse'deki apartmanından çıkarken Berlin'de yağmur yağıyordu. Saat akşamın sekiz buçuğuydu. Unter Den Linden yakınlarında olan ve yaklaşık iki kilometre uzaklıkta bulunan Garden Room'daki ilk gösterisine bir saat vardı. Bu günlerde taksi bulma

olanağı bulunmadığından acele etmesi gerekecekti. Karşıda park etmiş bir Mercedes vardı, kız umutla o yana baktı, ancak bunun özel bir araba olduğunu farkedince yürümeye başladı. Birden köşede beliren iki genç, kendisine doğru yürüdüler. Üzerlerinde Hannah'ın hangi bölüme ait olduğunu bilmediği Nazi üniformaları vardı. Bu günlerde de öyle çeşitli üniforma vardı ki ortalıkta. Gençler kızın yolunu kesecek biçimde durdular kaldırımın ortasında. Hannah Winter'in başının belâya gireceğini anlamıştı.

«Kâğıtların,» dedi biri.

Hannah, Max Amca'nın ilk kuralını anımsadı. Korktuğunu belli etme!

Sakin bir sesle, «Amerikan yurttaşıyım,» dedi.

«Görelim bakalım.»

Genç parmaklarını şaklattı. Hannah çantasından pasaportunu çıkartıp uzattı.

«Hannah Winter. Yaş yirmi iki. İyi bir yaş.»

Genç pasaportu geri verirken arkadaşı pis pis sırıttı.

«Bir de oturma belgeni görelim bakalım.»

Konuşmayan genç gözleriyle soyuyordu Hannah'ı. Kız oturma belgesini çıkartıp istemeye istemeye uzattı. Genç sevinçle güldü.

«Şuna bak hele! Yahudi'ymiş.»

Biraz daha yaklaştı kıza.

«Yıldızın nerede, Yahudi? Yıldızını takmadan sokağa çıkmanın büyük bir suç olduğunu biliyorsun. Birşeyler yapmamız gerekecek şimdi.»

Şimdi çok yaklaştı Hannah'a, kızı arkadaki dar sokağa doğru gerilemek zorunda bırakıyordu. Birden bir arabanın kapısının çarpıldığı duyuldu. Mercedes'in arka tarafından çıkan bir adam hızla yanlarına koştu.

«Yeter,» diye seslendi uzaktan.

Orta boylu, siyah deri paltolu bir adamdı. Ağzının sol kenarından bir sigara sarkıyordu. Genç öfkeyle kaşlarını çatı.

«Canımı seviyorsan buradan uzak dur. Polislik iş bu.»

«Öyle mi? Bayan Winter'siniz, değil mi? Adım Schellenberg. Arabamda otururken aranızda geçen konuşmaya kulak misafiri oldum. Bu adamlar sizi rahatsız mı ediyorlardı?»

«Davud Yıldızını takmadan sokağa çıkmış bir Yahudi bu.»

«Ve de yanlış duymadıysam bir Amerikan yurttaşı. Öyle değil mi, Fräulein?»

Adamın gülümsemesinde, bir yanağındaki düello izinin de abarttığı acımasız bir çekicilik vardı. Hannah'ın midesi bilemediği bir nedenle kasılmıştı.

«Evet.»

Genç, Schellenberg'in koluna yapışıp adamı şiddetle sarstı.

«Çek git buradan! Yoksa karışmam ha.»

Schellenberg hiç de korkmuş görünmüyordu.

«Ne kadar da kötü bir çocuksun öyle,» dedi.

Sağ elini şöyle bir sallayınca Mercedes kadar kara üniformalı iki adam arabadan çıktılar. Kollarında yaldızlı iplikle **RESS** harfleri örülüydü: **Reichsführer der SS**. Himmler'in özel adamlarının arması.

«Sanırım bir ders vermek gerekecek,» dedi Schellenberg. Kızı kolundan tuttu. «Fräulein.»

İkisi birlikte arabaya doğru yürürlerken arkadan bir darbe sesi, acı dolu bir çığlık duyuldu, ancak Hannah dönüp bakmadı.

3

Mercedes on beş dakika sonra Garden Room kulübünün önündeki kaldırıma yanaşıyordu. Kapıcı Hans bir an duraklayarak ilerledi, içerde oturanın kim olduğunu görünce şaşırıldı. Kapıyı açtı, Schellenberg çıktı ve dönüp Hannah'ın çıkması için elini uzattı.

«Demek burada çalışıyorsunuz?»

«Hannah Winter ve Connie Jones Üçlüsü.

New York Albany Kulübünden»

yazılı posterin altındaki fotoğraflara baktı.

«İlginç. Bir gece gelmeliyim.»

«Çok iyi bildiğiniz gibi Yahudiyim,» dedi kız. «Fotoğrafta da gördüğünüz gibi Connie de zencidir. Üstün ırktan biri için ilginç olabileceğimizi hiç sanmıyorum.»

«Bilemem. Sizi görmek için çok kimsenin geldiğini duydum.» Gülümsedi. «Girelim mi?»

«Ben sahne kapısından girerim.»

«Aksine ben de yalnız ön kapıdan.»

Kızın koluna girdi ve birlikte Hans'ın açtığı kapıdan içeri girdiler.

Amcası kulübün girişinde gardıroptaki kızla konuşuyordu. Beyaz saçlı, çelik çerçeveli gözlüklü, üzerindeki smokine rağmen düzensiz görünen iyi yüzlü bir adamdı.

Yeğeni ile Schellenberg'i gördüğü anda yüzündeki gülümseme silindi. Yanlarına geldi.

3

Hannah Winter 1918 Kasımında, tüm zamanların en korkunç savaşını sona erdiren ateşkes antlaşmasının imzalanmasından iki gün önce doğmuştu. Bir zamanlar Berlin Filarmoni

Orkestrasında kemancı olan babası Simon 1920'de New York'a göçmüş ve 42. Sokakta kayınbabasıyla ortak bir lokanta açmıştı. İçki Yasağı yıllarında küçük lokanta çok başarılı bir gece kulübüne dönüşmüşse de Simon, Somme cephesinde aldığı göğüs yaralarının sonunda sağlığını yitirmiş olduğu için 1929 Temmuzunda ölmüştü.

İçki Yasağının kalkmasından sonra kulüp yine lokantaya dönüşmüş ve karısının akıllı yönetimi altında kısa zamanda genişlemişti. Annesi Hannah'ı günün birinde iyi bir evlilik yapacak, çocuklar doğuracak, iyi şeylere sahip olacak bir kız olarak yetiştirmişti. Önemli bir nokta olmasaydı bunların hepsi olabilecekti. Hannah Winter'in olağanüstü güzellikte bir sesi vardı. Lisedeyken okul orkestrasında çalışmış ve bu yeteneğini orada keşfetmişti. Ondan sonra başka bir yaşam biçimini ciddi olarak düşünmemişti.

On yedi yaşındayken Benny Goodman'la Hollywood'da şarkı söylemişti. Sonra da Artie Shaw ve Tommy Dorsey'le turnelere çıkmıştı. Ancak yanında bir üçlü olduğu takdirde kulüp ve kabarelerin kapalı dünyasında yeteneğinin doruk noktasına çıkabiliyordu. Babasının en küçük kardeşi Max Amca olmasaydı şu anda Hollywood'da Paramount Stüdyolarında Bing Crosby ile film çeviriyor olacaktı. Max Amca yirmi beş yıldır Amerikan yurttaşlığı olmasına karşın 1937'de doğduğu kente dönüp bir gece kulübü açarak hepsini şaşkına çevirmişti.

3

Hannah, yavrum bir şey mi oldu? Başın dertte mi?»

«Öyleydi ama Bay Schellenberg'in yardımıyla iyiyim şimdi. Tanıştırayım, amcam Max Winter.»

Schellenberg, «Herr Winter.» dedi dostça bir sesle, sonra Hannah'a döndü.

Hannah o sıralarda yirmi iki yaşında, güzel bacakları olan ufak tefek bir kızdı. Çıkkık elmacık kemikli yüzü güzelden çok çekiciydi, kara saçları moda olduğundan daha uzundu.

Schellenberg kızın sağ elini bir süre avcu içinde tuttu.

«Fräulein, sizi aydınlıkta gördükten sonra gösterinizi izlemeyi şimdi daha çok istiyorum. Ancak ne yazık ki, bu gece olamaz.»

Kızın elini dudaklarına götürdü. Hannah içinde yine o karşı koyamadığı heyecanı duymuştu.

«Herr Winter.»

Schellenberg çıkınca Hannah amcasına döndü, adamın yüzü bembeyaz kesilmişti.

«Max Amca, ne oldu?»

«O adam... Nerede buldun onu? Kim olduğunu bilmiyor musun? Walter Schellenberg, SS Grup Amiri ve polis tümgeneralı. Heydrich'in sağ kolu.»

3

Kapısı vurulup da amcası içeri girdiğinde Hannah makyaj yapıyordu. Max Amca bir iskemle çekip sevdiği purolardan birini yaktı, aynadan yeğenin yüzüne baktı.

«Neler oldu, anlat bakalım.»

Hannah kısaca anlattı olanları, yüzünü bitirip giyinmek üzere paravanın arkasına geçti.

«Kötü,» dedi amcası.

«Sana durumu açıklamam yerinde olacak sanırım. Bugün Almanyalı tuvaletini başından geçirdi.

«Bunları anlayamazsın—örgütleri içinde de kendi gizli servis bölümleri vardır— **SD.**

Himmler'in başta olmasına karşın bunun genel direktörü de Heydrich'tir.»

«Peki ya Schellenberg?»

«O karşı casusluk bölümü başkanıdır, ancak daha da önemlisi Heydrich'in tuttuğu bir insandır. Sağ koludur.»

Hannah amcasını yanıtlamadan makyajını bozmamaya çalışarak siyah tuvaletini başından geçirdi.

«Bunları anlayabiliyor musun?»

«Pek sayılmaz.»

Hannah paravanın arkasından çıkıp sırtındaki düğmeleri ilikleme için arkasını amcasına döndü.

«O kadar çok rütbe, o kadar çok ad var ki... İnsanın kafası karışıyor. Sonra uniformalar. İki kişiden biri üniformalı.»

Max Winter yeğenin elini tuttu. «Burası 42. Sokak, değildir, Hannah.»

Hannah oturdu. «Öyleyse yurdumuza dönelim, Max Amca.»

«Sen dönüyorsun. Her şey tamam... biletler falan alındı.»

«Anlamıyorum.»

«Connie ile çocuklar Pazartesi sabah trenle Paris'e hareket ediyorlar. Aynı gece yataklıyla Madrid'e gidecekler. Sen de.»

«Ne zaman kararlaştırıldı bunlar?»

«Bugün. Çocuklar Madrid'de bir hafta Flamenco Kulüp'te çalışacaklar. Bunu biliyordun.»

«Ama benim orada angajmanım yok ki.»

«Öyle, sen de oradan doğruca Lizbon'a gidersin. Oradan New York'a giden çok vapur var. Hatta Clipper'de bile bir yer bulabilirsin belki de!»

«Peki ya sen?»

«Benim burada işlerim var.»

«Öyleyse ben de gitmiyorum.»

«Gidiyorsun yavrum.»

Hannah amcasının bu ses tonuyla konuştuğunu hiç duymamıştı. Adam kızın elini okşadı, ayağa

kalktı.

«Bu akşam çok kalabalık var. Gideyim bakayım hazırlıklar tamam mı?»

Adam kapıya vardığı sırada Hannah arkasından seslendi.

«Max Amca, bir işe falan mı karıştın yoksa?»

Adam gülümsedi.

«Daha sonra görüşürüz. Onlara gücünü göster, yavrucuğum.»

Hannah bir süre hiç kıpırdamadan şaşkın şaşkın baktı kapalı kapıya. Az sonra Connie Jones başını içeri uzattı.

«Hazır mısın?»

«Hazırım.» Hannah gülümsedi.

Connie kırk beş yaşlarında iri yarı, aklanmaya yüz tutmuş saçları olan bir zenciydi. New Orleans'da doğup büyümüştü, bir tek nota bile bilmez ama yedi yaşından beri insanın düşlerine girecek kadar güzel piyano çalardı.

«Sıkıntılısın,» diyen adam makyaj masasının kenarına ilişti.

«Max Amca Pazartesi günü sizinle birlikte gitmem gerektiğini söyledi.»

«Öyle. On iki saat sonra Paris'teyiz, sonra da gece ekspresiyle Austerlitz İstasyonundan Madrid'e gidiyoruz. Bu kentten kurtulacağıma seviniyorum doğrusu.»

Connie bir sigara yaktı, «Amcan için endişeleniyorsun, değil mi?»

«Gelmeyeceğini söylüyor Connie, ama burada da kalırsa... »

«Kızım senin Max amcan ne yaptığını bilen bir insan. Senin yerinde olsam onun işine karışmazdım.»

Kızın elini tuttu.

«Bu gece gösterimiz var, bu kadar üzölmek doğru değil. Yürü haydi!»

Hannah derin bir soluk aldı, kalktı ve adamın ardından yürüdü. Birden kulüpten gelen gürültüleri duymuştu. Konuşan insanlar, kahkahalar, garsonların koşuşmaları. Üzerinde etkisini hemen gösteren bir elektrik vardı bu gürültüde. Diğer iki zenci küçük sahnenin kenarında bekliyordı. İkisi de Connie'den gençtiler. Billy Joe Hale bas, Harry Graf davul çalıyordı. Sigaralarını atıp Connie ile birlikte sahneye çıktılar.

Hannah bekledi. Sahne iki ışıldakla aydınlandı, salonun arkasında bir yerden Max Amcanın sesi duyuldu:

«*Ve şimdi de sizlere New York'tan ünlü Hannah Winter'i sunmakla kıvanç duyuyoruz!*»

Connie ile orkestrası hızlı tempoda 'ST. Louis Blues' parçasına başladılar. Hannah alkışlar arasında sahneye çıkıp şarkısına başladı.

İşte Hannah o yüzden buradaydı. Amcasını artık Almanya'dan kaçma zamanının geldiğine inandıracaktı. Ancak olaylar kendisini aşan bir hızla gelişmişti. Sahte savaş sona ermiş, Naziler İngiltere'yi istilâ etmek üzere hazır bekliyorlardı ve önlerinde kendilerini durduracak hiç bir şey yoktu.

Nazi partisi üyelerinin çoğunluğunun aksine Reinhard Heydrich iyi bir aileden gelmekteydi. Donanmadan ayrıldıktan sonra **SS** örgütüne girmiş ve kısa sürede Himmler tarafından yardımcı olarak seçilmişti. Reich Güvenlik Bürosu başına getirilmesinin nedenleri arasında liderlik ve üstün zekâsının yanısıra insanlık duygusundan yoksun olması da önemli etken olmuştu. Schellenberg Prinz Albrecht caddesindeki büroya girdiğinde Hitler'le az önce Şansölyelik binasında yemek yemiş olan Heydrich üzerinde tören üniformasıyla masa başında oturuyordu.

«Geldin demek Walter, dedi.

«O Winter adındaki kıza şövalye rolü oynuyormuşsun, diye duydum.»

«Bilmediğin şey var mı senin?»

«Walter, insan bu kötü dünyada ancak her şeyi ve her olayı bilirse yaşayabilir.»

«Bundan da benim emrimde çalışan insanların raporlarını önce sana verdikleri sonucunu çıkarabiliriz.»

«Elbette.» Heydrich gülümsedi.

«Bana kızdan söz et, Walter. Ne kadar zamandır gözaltında tutuluyor?»

«Geldiğinden beri. İki ay oldu.»

«Bu akşamki oyununu gerçekten yuttu mu?»

«Sanırım.»

«Bununla ne elde etmeyi umuyorsun? Bilgi mi, yatağına giriş olanağı mı?»

«Amcasının peşinde olduğumu unutma,» dedi Schellenberg. «Adamın Amerikan yurttaşı olması işleri bozuyor.»

«İyi ama Alman olarak doğmuştu. Dosyasını gördüm. Führer Reich yurttaşlarının milliyetlerini değiştirme hakları olmadığını çok kez yinelemiştir.»

«Ne var ki, Amerikalıların bu noktadaki görüşleri çok değişik. Ve şu anda Washington'u düşman etmek işimize gelmez.»

«Eee... bu Winter işinde bir ilerleme kaydedebildik mi?»

«Pek sayılmaz. Dosyasından bileceğin gibi Berlin Üniversitesinde okumuş ve o zamanlar Komünist Parti üyesiymiş. Ben onun Sovyet ajanı olduğuna inanıyorum. Sosyalistlerin yeraltı örgütüyle ve büyük bir olasılıkla Reich'dan yasadışı olarak Yahudi kaçırma işlerine de bulaşmıştır.»

«Şu halde ne bekliyoruz? Hemen tutuklasana.»

«Şimdi olmaz. Biraz daha beklersek yalnız Winter'i değil, tüm örgütünü ele geçirebiliriz. Yirmi dört saat gözaltında tutuluyor.»

Heydrich bir an kaşlarını çattı, sonra başını eğdi.

«Pekâlâ, Walter. Sana bir hafta daha tanıyorum. Sonra... »

Ayağa kalktı. «Şimdi ne yapacaksın?»

Schellenberg başına gelecekleri biliyordu. «Eve, yatmaya gidiyorum.»

«Saçmalama.» Heydrich sırtıttı.

«Çok erken daha. Bir iki gece kulübü dolaşırız. Ben üstümü değiştirirken sen bir içki hazırla kendine.»

Heydrich çıkınca Schellenberg göğüs geçirerek kendine bir viski doldurdu.

3

1 910 yılında Saarbrücken'de bir piyano yapımcısının oğlu olarak dünyaya gelmişti. Zeki ve dil yeteneği olan bir gençti. On dokuz yaşında Bonn Üniversitesine tıp öğrenimi yapmak için girmiş ama iki yıl sonra hukuk dalını seçmişti.

Yetenekli ama beş parasız bir insan olarak 1933'te Nazi Partisinin vadettiği fırsatları görmüş, profesörlerinden birinin önerisiyle **SS** örgütüne girmişti. Dil yeteneği Heydrich'in ilgisini daha ilk başlarda çekmişti, Heydrich daha sonra hızla yükseldiği sıralarda onu da hemen **SD**'ye almıştı.

Başarılı haberalma operasyonları Schellenberg'in yerini sağlamlaştırmasını kolaylaştırmıştı. 1939'da direnişçi kimliğiyle Hollanda'da Vanlo'da üç İngiliz haberalma ajanının güvenini kazanmış ve **SS** askerlerinin ajanları tarafsız bir ülkede kaçırılmalarını sağlamıştı. Bu başarısından sonra **SS** grup amiri ve polis tümgeneralliğine getirilmiş ve madalyalarını göğsüne Führer'in kendisi takmıştı. Schellenberg henüz otuz yaşındaydı.

Hiç kuşkusuz onun da düşmanları vardı, ancak Heydrich ile karısı kendisini çok sevdiklerinden Berlin'in en seçkin çevrelerine girebiliyordu. Ama bunun da bir bedeli vardı. Cinsel açlığı hiç tükenmeyen Heydrich'le Kurfurstendamm'da ve Alexander-Platz'ın gece kulüplerini ve kabarelerini dolaşmak bunun içindeydi. İşin en garip yanı da Walter Schellenberg'in Nazi olmamasıydı. Heydrich Himmler ve hatta Führer haberalma konusundaki yargılarına tam bir güven duyarlardı. Ancak kafasının içinde kendisi hep herkesten ayrı bir seyirci gibi durur ve çoğunlukla onlardan olduğu kadar kendi kendinden de nefret ederdi. Alay edercesine kadehini ıslak camdaki aksine kaldırdı.

p

Bölüm 3

Perşembe sabahı öğleden az önce Schellenberg Prinz Albrecht caddesindeki bürosunda çalışırken telefon çaldı. Arayan Ribbentrop'tu.

«Schellenberg, boş musun? Hemen bana gelmeni istiyordum.»

«Önemli bir şey mi var?» diye sordu Schellenberg Dışişleri Bakanına.

«Reich için çok önemli. Telefonda söyleyemem.»

Schellenberg, üstünün kişisel yetkisinin çiğnenmesi konusunda ne kadar titizlendiğini bildiği için hemen telefonu açıp durumu Heydrich'e bildirdi. Heydrich de meraklanarak hemen gidip durumu öğrenmesini ve sonra da ayrıntılı bir raporla kendisine bildirmesini söyledi.

Von Ribbentrop Schellenberg'i Hükümet binasındaki özel odasında karşıladı.

«Geldiğine çok iyi ettin dostum. Otur ve hemen konuya girelim. Bu konuda doğrudan doğruya Führer adına konuştuğum için çok gizil bir şeyden söz edeceğimi akıldan çıkarma.»

Schellenberg de meraklanmıştı. «Anlıyorum. Lütfen devam edin.»

«Bildiğin gibi Dük Fransa'daki Müttefik kuvvetlerinde tümgeneralidi. Görkemli zaferimizden sonraki karışıklık sırasında Düşes ve birkaç arkadaşıyla İspanya'ya geçebilmiş. Yakın zamana kadar Madrid'deydiler. İspanyolların bu konudaki tutumlarını sanırım Madrid elçimiz von Stroher'in şu telgrafi sana açıklayabilir. İşte kopyası burada.»

Schellenberg uzatılan kâğıdı aldı.

İspanya dışişleri bakanı Lizbon yoluyla Londra'ya dönmek için bugün Madrid'e gelecek olan Windsor Dük ve Düşesine karşı tutumlarının ne olması gerektiği konusunda öneri bekliyor. Kendisiyle bağlantı kurmak amacıyla Dükü burada tutmalarının bizi ilgilendireceği düşüncesinde.

Schellenberg kâğıdı geri verdi. «Hiç bir şey anlamıyorum.»

«Aslında çok basit. İngilizler ırk olarak German ırkının bir parçasıdırlar. Führer onları yok etmek istemiyor. Büyük Avrupa idealinde önemli rol oynayabilirler. Führer İngiliz hükümetinin bunu her an görüp barış istemesini beklemekte. Zaten başka bir seçenek de yok ellerinde. Sonları geldi sayılır.»

«Ama Manş Denizini geçmek var önümüzde.»

«Buna gerek kalmayacak, anlamıyor musun? Barış anlaşması yapıldıktan sonra taht konusu ortaya çıkacak. Almanların dostu olan ve halkı tarafından çok sevilen bir kralın tahta oturması herkes için daha iyi olacaktır.»

«Anlıyorum.»

«1937'de Almanya'ya geldiğinde Windsor Dükü ile tanışmış mıydın?»

«Hayır, bu zevke erişememiştim.»

«İngilizlerin krallarının tahttan çekilmesi konusundaki tutumları hakkında ne düşünüyorsun?»

«Bana kalırsa bu sorunu çok akıllıca çözümlədiler. Gelecek ve sorumlulukların kişisel duygulardan üstün olması gerekirdi.»

Schellenberg omuzlarını silkti.

«İngiliz hükümetinden başka bir şey yapabileceğini de düşünemem zaten.»

Von Ribbentrop rahatsız olmuş gibiydi.

«Tümüyle yanlış bilgi edinmiş olduğun bir konu bu sanırım. Dük'ün tahttan inmesi baskıları ardındaki gerçek nedenler politiktir. Dük toplumcu bir görüşe sahipti; eskimiş İngiliz toplumunu güçlü ve ileriye dönük bir duruma getirmeye kararlıydı. Çağdaş gereksinimlere daha uygun bir biçime sokmak istiyordu.»

«Anlıyorum. Bunu size kendisi mi söyledi?»

Von Ribbentrop karşısındakinin sorusunu duymamış gibiydi.

«Almanya'da gördüğü her şey kendisini çok etkiledi,» diye devam etti.

«Führer, Dükü Berchtesgaden'de kabul etti. Bir saat kadar konuştular.»

Von Ribbentrop pencere önünde durakladı.

«Şu anda Führer İngiltere'nin istilâ planı olan *Deniz Aslanı Harekâtı* üzerinde çalışıyor. O yüzden bu çok önemli konuyla benim ilgilenmemi istedi.»

Schellenberg güçlükle tuttu kahkahasını.

«Gerçekten ciddi misiniz, Sayın Bakan?»

Von Ribbentrop şaşırmış gibiydi.

«Elbette. Elimde Amerika'nın Madrid elçisinin Amerikan dışişleri bakanlığına 2 Temmuzda gönderdiği bir raporun kopyası var. Dük'ün elçilikte şu anda en önemli şeyin savaşın sona erdirilmesi olduğu ve bir iki politikacının onurunu kurtarmak için daha binlerce kişinin ölmesini beklemenin doğru olmadığı hakkındaki sözleri bunlar.»

«Bu kendisini Nasyonal Sosyalist yapmak için yeterli değil ama.»

Von Ribbentrop bıkmadan sözünü sürdürdü.

«Windsor Dük ve Düşesi kısa bir süre önce Lizbon'a vardılar; şimdi Portekizli banker Dr. Ricardo de Espirito Santo e Silva'nın evinde kalıyorlar. Lizbon'a vardıklarında iki İngiliz uçağı kendilerini bekliyordu. Dük uçakları geri gönderdi. Gitmek istemedi. Bunu ilginç bulmuyor musun?»

«Bir neden gösterdi mi?»

«Edindiğimiz bilgilere göre kendisine önemli bir görev verilmesini ve Düşesin de karısı olarak gereken saygıyı göreceğine dair güvence istemiş.»

«Mantıklı bir şey bu,» dedi Schellenberg.

«Bu savaşta onun yeteneklerinden gereğince yararlanamadılar. Bir yanıt almış mı?»

«Churchill'in Bahama valiliğini önerdiği söyleniyor.»

«Çok kurnazca bir şey. Savaştan üç bin mil uzakta. Peki, kabul etti mi?»

«Henüz etmedi. Zaman kazanmaya çalıştığı anlaşılıyor. İspanya'da, hatta İsviçre'de kalmak istediğini tahmin ediyoruz. O Churchill gangsteri ile çetesi bundan hoşlanmayacaklar kuşkusuz. Bu yüzden işe *İngiliz Gizli Servisinin* karışacağını sanıyoruz.»

«Nasıl?»

«Dük'ün Bahama'ya giden gemiye binmesini sağlayarak. İşte Schellenberg senin görevin de burada başlıyor. Führer, bizim adımıza Dükle konuşacak kişinin senin olmanı istiyor. İsteyeceği her türlü yardımı vadedebilirsin. Gerekirse bu parasal yardımda olabilir. Ne olursa olsun Dük'ün istediği ülkeye gitmesi için yardım edilmelidir.»

«Ya bu ülke Bahama adalarıysa?»

Von Ribbentrop karşısındaki adamın yüzüne baktı.

«Azizim Schellenberg, bu şakacılığın, sana çok kez söylediğim gibi, günün birinde sonun olacaktır.»

«Bağışlayın, Sayın Bakan.»

«Dük duraksayacak olursa Führer senin kendisine doğru kararı vermesinde yardımcı olmana karşı çıkmayacak.»

«Zorla mı yani?»

«Gerekirse. Dük ile eşinin bir tehlike ile karşılaşmaması da senin sorumluluğuna giriyor. İspanya'ya bir av partisi yeter. Sınırı bir kez aşırıttın mı gerisi kolaydır.»

«Bu Führer'in doğrudan doğruya emri mi?» diye sordu Schellenberg.

«Elbette.» Von Ribbentrop bir zarf uzattı.

«Gereken her şeyi burada bulacaksın. Tam yetki. Sana başarılar dilerim.»

3

Heydrich pencerenin önünde oturmuş elindeki belgeye bakıyordu.

Devlet Şansölyesi ve Führer'den [ÇOK GİZLİ]

General Schellenberg benim doğrudan doğruya emrim altında Reich için çok önemli bir konu ile ilgilenmektedir. Kendisi yalnızca bana karşı sorumludur. Rütbesi ne olursa olsun askeri ve sivil tüm personel kendisine onun uygun gördüğü biçimde yardım edeceklerdir.

«Saçma!» dedi Heydrich. «Deli saçmasından başka bir şey değil!»

Kapı vuruldu, içeri giren genç sekreter kız Heydrich'in masasına bir dosya bırakıp tek söz söylemeden odadan çıktı. Heydrich parmağıyla dosyaya vurdu.

«Walter, Windsor Dükü hakkında isteyebileceğin tüm bilgiler burada. Belgelenmiş olan her şey. Ama ben sana haberalma işinde ilk ve en önemli ilkenin ne olduğunu öğretmişim, anımsıyor musun?»

«Cizvitlerin bir sözü: Küçük ayrıntılardan tanıyacaksın onları.»

«Tamam. Gerçek olan bir insanın söyledikleri ya da başkalarının onun hakkında sözleri değildir. Gerçek, insanın davranışlarıdır. Karakter, davranışlardan çıkar. Bu özellikle bu insan için geçerlidir. Onu kamuoyunun bakışıyla nasıl tanımlarsın?»

«Tümüyle bir çelişki. İnsanlığa ilgi duyuyor — *İngiliz işçi sınıfına karşı tutumu bunu kanıtladı*— ama bir yandan da lüks ve zevke düşkün. Güç bir insan. Pek dışa dönük değil.»

«Belki. İnatçı olduğu da kesin.»

«Düşes'le evlenme konusundaki tutumu yüzünden mi? Bazıları için hayranlık duyulacak bir davranış. Ama geçmişte, pek çok İngiliz kralının cinsel konulardaki ikiyüzlülükleri tarihe geçmiştir. Dük belki de bu konuda bir ilke olarak ahlaksal bir davranışı benimsemişti. Başka bir yola sapması, sevdiği kadını küçük düşürmesi kendisine akla gelebilecek en aşağılık bir iş olarak gelmiş olabilir.»

«Fransa'da İngiliz Askeri Misyonda görevliyken bir masabaşı işi olmasına karşın birkaç kez Maginot Hattını dolaştı.»

Heydrich dosyayı açtı.

«Tümgeneral Vyse'ın Savaş Bakanlığına gönderdiği mektubun kopyası burada. Fransız Birinci Ordusunu teftişinden sonra Dük'ün verdiği raporu özetliyor:

- a. Kamuflej çalışmaları çok zayıf.
- b. Tanklara karşı kazılan hendeklerin destekleri çok güçsüz. Diğer tank engelleri ise yeterli değil.
- c. Piyadeye karşı gerilen dikenli teller tank engelleri ile karışmış olduğundan bir bombardımanda ikisi birden yok olacaklar.
- d. Tanksavar mürettebatı yetersiz eğitim görmüş.
- e. Yoğun bir çalışma yapılmıyor, ortalıkta çok az asker var.

«Gördün mü?» dedi Heydrich. «Birinci sınıf bir askeri kafada aradığın her kanıt var burada. Her neyse, sen al dosyayı. İyice incele. Adamı enine boyuna tanı ki hiç olmazsa ne hakkında konuştuğunu bilesin.»

«Bu görevi almamı istiyor musunuz?»

«Pek emin değilim. Bu gece bildiririm. Bu arada sen bana normal bölüm raporunu ver. Ribbentrop'un ağzından çıkan her şeyin kâğıda geçirilmesini istiyorum.»

Schellenberg odasına gidince Heydrich'in özel sekreteri Frau Huber'i çağırdı. Otuz sekiz yaşında, şehvetli ve etine dolgun kadın hiç makyaj yapmaz, saçlarını sıkı bir topuz biçiminde ensesinde toplardı. Daha şimdiden bir savaş duluydu; Leibstandarte **SS** Tümeninde Sturmscharführer olan kocası Fransa seferi sırasında ölmüştü. Kadın üzerindeki basit beyaz bluz ve etekle müthiş çekiciydi.

Schellenberg, von Ribbentrop ile görüşmesini kadına dikte edip acele temize çekmesini söyledi. Kadın dışarı çıkınca Windsor dosyasını açıp incelemeye başladı. Yarım saatte tümünü okumuştur. Dosyayı kapatırken Frau Huber raporu getirdi. Schellenberg kâğıdı okudu, imzaladı.

«Her zamanki gibi mi?» diye sordu kadın.

«Evet, bir tane Reichsführer'e, bir bana, bir de dosyaya.»

Kadın çıktı. Schellenberg telefonu açıp Tirpitz Ufer'deki Abwehr Karargâhından Amiral Canaris'i aradı. Amiral telefona çıkmayınca Schellenberg gülümsedi. Perşembe öğleden sonrası olduğuna göre Amiral Hayvanat bahçesinde at binmeye gitmiş olmalıydı.

Telefonu açıp derhal bir araba hazırlanmasını istedi.

Frau Huber fotokopi odasına gidince içerde tanımadığı orta yaşlı bir kadın gördü.

«Kimsiniz?»

«İrene Neumann. Genellikle Merkez Büroda çalışırım.»

«Pekâlâ. Şundan üç kopya çıkartın. Biri patrona, biri General Schellenberg'e, biri de bana. Bekliyorum.»

Kadın makinayı hazırladı.

[Yalnızca sizin için]

[çok gizli.]

Bir bunu, bir de Windsor Dükü yazısını görmüştü.

Frau Huber bir sigara yakıp odanın içinde aşağı yukarı yürümeye başladı.

«Elini çabuk tut, Tanrı aşkına!»

Makine çalışmaya başladığı anda odasında telefon çalınca kadın koşarak çıktı. Üç dört dakikasını alacak sıradan bir konuşmaydı. Not almayı bitirdiği anda arkasında bir öksürük sesi duyunca dönüp baktı. İrene Neumann kapının önünde duruyordu.

«Üç kopya demiştiniz, değil mi, Frau Huber?»

«Evet. Masanın üstüne bırak.»

Kadın kâğıtları bırakıp çıktı. Fotokopi odasına girince kapıyı arkasından dikkatle kapattı, bir

çekmece açıp yaptığı dördüncü Windsor raporu kopyasını aldı, dikkatle katladı, eteğini kaldırdı ve çorabının içine soktu.

Bir an sonra kapı açılmış ve içeri **SS** üniformalı bir kadın girmişti.

«İşin mi vardı?»

«Hayır.»

«Pekâlâ, gidebilirsin artık.»

Gelen kadın üniformasını çıkarırken Irene Neumann kapının arkasından paltosunu alıp dışarı çıktı.

3

Amiral Wilhelm Canaris elli iki yaşındaydı. Birinci Dünya Savaşında ünlü bir denizaltı komutanıyken şimdi Alman Silahlı Kuvvetlerinin Haberalma Bölümü Abwehr'in başkanlığına getirilmişti. Sadık bir Alman olmasına karşın, subayların pek çoğu gibi o da Nazi rejiminin belirli yönlerinden nefret ederdi. Bu davranışı gözden düşmesine ve savaşın sona ermesinden önce öldürülmesine yol açacaktı. Schellenberg Canaris'le rahat konuşur, çoğunlukla Tiergarten'de birlikte at binerlerdi. Şimdi de arabasının yanında beklerken Amiralin iki dizi ağaç arasından ardında kendisine yetişmekte güçlük çeken iki Daschund köpeği olduğu halde gelmekte olduğunu gördü. Amiral Schellenberg'i daha uzaktayken gördü, el salladı, atının başını o yana çevirdi.

Schellenberg'in yanına gelince hayvanın sırtından indi.

«İş mi yoksa eğlence mi, Walter?»

«İkisi de birbirini tamamlar bence.» Schellenberg sürücüsüne seslendi. «Gel de Amiralin atını tut.»

Köpekler ayakları dibinde oynaşırken ağaçlara doğru yürüdüler.

«Savaş nasıl gidiyor, Walter? Senin görüşünden yani.»

«İyi, Amiralim. Bunda aynı düşüncüyü paylaşıyoruz sanırım.»

«Ya Deniz Aslanı harekâtı?»

«O konudaki gerçekleri yalnızca Führer biliyor.»

«Ve de İngilizlerin her an barış isteyeceklerini sanıyor. Böyle bir şey yaparlar mı dersin?»

«Sanmıyorum.»

«Ben de. Manş Denizini aşma olmasaydı, belki. Ayrıca bir köşeye sıkıştırıldıkları zaman yapamayacakları şey de yoktur. Churchill'in konuşmasını dinledin mi? Kıyılarda, sokaklarda savaşın! Kan, ter ve gözyaşı!»

«Ama yine de hava kuvvetlerimiz var.»

«Biliyorum,» diye Canaris dudak büktü.

«Şişko Hermann'ın şişinmesi! Londra'yı kül edip teslim olmalarını sağlamak. Dunkirk'te İngiliz

ordusuna da aynı şeyi yapması beklenmiyor muydu? Oysa bir avuç Spitfire Luftwaffe'nin canına okudu.»

Yüzü gerçek öfkeyle sertleşmişti, Schellenberg dikkatle süzüyordu adamı. Canaris'i gerçekten severdi, bir insan olarak hayrandı, ama diğer yandan amiral de ağzını tutmayı bilmiyordu. Schellenberg, Heydrich ile Himmler'in, batıdaki saldırı tarihini Müttefiklere onun sızdırdığından kuşkulandıklarını biliyordu.

«Peki anlat bakalım ne var, Walter? Ne konuşmak istiyorsun? O sinsî kafanın nasıl çalıştığını öğrendim artık. Çıkar ağzındaki baklayı!»

«Windsor Dükü hakkında bir fikriniz olup olmadığını merak ettim.»

Canaris bir kakhaha patlattı.

«Sonunda von Ribbentrop keçileri kaçırdı ha? İşi sana mı yükledi yoksa? Sana karşı amma kin besliyormuş ha.»

«Konuyu biliyorsunuz şu halde?» «Elbette. Daha dün bana geldi. Lizbon'da bir örgütümüz olduğunu biliyor. İşi bizim yapabileceğimizi düşünmüş.»

«Neden yapmıyorsunuz?»

«Oradaki adamımız epey büyük bir ithalât ihracat işi maskesi altında çalışan bir Alman sanayicisidir. Abwehr dosyalarında adı A-1416 olarak geçer.»

«Biliyorum, Lizbon'a son gidişimde tanışmıştım.»

«**İngiliz Gizli Servisi** onu Hamlet olarak tanırlar sanırım.»

«İki yanlı ajan mı? Neden öldürmüyorsunuz öyleyse?»

«İşime yarıyor da ondan. Arada sırada bilmelerini istediğim bir iki şeyi onun aracılığıyla sızdırıyorum. '*Bildiğimizi bildiğinizi biliyoruz*' türünden şeyler. Bu yüzden Windsor işini ona veremezdim. Gider İngilizlere haber verirdi hemen.»

«Tek nedeniniz bu mu?»

«Hayır... ben aslında bu işi saçma buluyorum. Dükle ilgili o kadar çok şey yanlış anlaşıldı ki. Bak bir örnek vereyim: birkaç yıl önce bir Emekli Askerler derneğinde yaptığı konuşmada Birinci Dünya Savaşının emekli İngiliz askerlerinin Alman emekli askerlerine dostluk elini uzatmaları gerektiğini söylemesi pek akıllı başında olmayan bazı liderlerimizce Nasyonal Sosyalizmi onayladığı anlamına alındı. Hüsnü kuruntu! Führer'in de, Dükün 1937'de ülkemizi ziyaretinde bu tür bir onayı görüp yanlışlığına inanıyorum. Dünya liderlerinin pek çoğunun Reich'i ziyaret ettiklerini sana anımsatabilir miyim? Bu, hepsinin Nazi yandaşı oldukları anlamına mı gelir?»

«Şu halde siz Dük'ün bizim yaklaşımlarımızla hiç ilgilenmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?»

«Damarlarında önemli ölçüde Alman kanı vardır, dilimizi iyi konuşur ve bizi sevdiğine inanırım. Ama bana sorarsan bu sevgisi Nazi Partisine kadar uzanmaz. Seni şaşırttım mı?»

«Hiç de değil, Herr Amiral. Fikrinizi ben sormuştum, siz de bunu benden esirgemediniz. Aramızda kalacağına emin olabilirsiniz.»

Arabaya doğru yürüdüler. Canaris, «Son bir söz daha,» dedi. «Dük'ün Birinci Dünya Savaşı sicilini incele. Aşırı derecede kahraman. Babasının savaştan uzak tutulması konusundaki emirlerine karşın Batı Cephesinde askerlerin arasından ayrılmadı. Askerler bu yüzden kendisini tanıdılar ve sevdiler. Olağanüstü tutulmasının bir nedeni de budur. Dosdoğru siperlere giderdi. Yaverlerinin bir keresinde resmi bir şikâyetle bulduklarını biliyor muydun? Onun için belki önemli olmadığını ama onun arkasından kendilerinin de düşman ateşine maruz kaldıklarından yakınıyorlardı.»

«Bak işte bundan hoşlandım,» dedi Schellenberg. «Hakkında çok şey söyledi bu bana.»

«Walter, Führer bu konuda boş yere zamanını harcıyor. Karşında sevdiği kadına ihanet etme yerine tahtından vazgeçmeyi yeğleyen bir insan var. Böylece bir kimsenin yurduna ihanet edebileceğini düşünebilir misin?»

3

Estoril'de deniz üstündeki pembe villada Windsor Düşesi yüzme havuzunun yanında oturmuş en sevdiği romanlardan biri olan Wuthering Heights'ı okuyordu. Okumaya öylesine dalmıştı ki Dük'ün evden çıkıp yanbaşına geldiğini duymadı bile.

Birden başını kaldırıp gözlüğünü çıkardı. «Ödümü patlattın, David.»

«Ne okuyorsun?»

«Withering Heights.»

«Yine Bronte mi? Kaçınıcı okuyuşun bu?»

«Eski bir dost gibi. Sıkıntılı günlerde insana huzur veriyor.»

Dük karısının karşısındaki şezlonga uzandı. Kadın masanın üstündeki tepsideki sürahiyi aldı.

«Limonata içer misin?»

«Daha sert bir şey olsaydı daha iyiydi ama neden olmasın, peki.»

«Saçmalama David, saat yediden önce ağzına içki koymadığını bilirsin. Bir şey mi oldu?»

Kadın oturduğu yerden uzanıp kocasının elini tuttu. Dük gülümsemeye çalıştı.

«Hep anlarsın, değil mi, Wallis? Winston'dan bir telgraf aldım. Sonunda bana bir iş bulmuş. Bahama Genel Valisi. Savaş alanından üç bin mil ötede sakin bir köşe.»

«Kabul edecek misin?»

«Etmek zorundayım. Bizi alt çekmeceye sokmalarına izin veremem. İkimiz bir arada olmalıyız. Aynı görevi paylaşan karı koca. Bize bunu İngiltere'de vermek niyetinde değiller. Böylece de Bahama ortaya çıkıyor işte.»

«Sevgili David, bir savaşın ortasındayız unutma bunu, benim durumum pek önemli olmasa gerek bu koşullarda.»

«Benim için önemli ama. Anlamıyor musun, Wallis? Bu düşüncemi hiç değiştirmeyeceğim.»

Dük omuzlarını silkti.

«Yapabileceğim önemli bir iş bulamamaları biraz üzücü kuşkusuz, ama hepsi bu kadar.»

Dük kalkıp terasın ucuna gitti, denize baktı. Karısı onun arkasından bakarken gözlerine dolan yaşları güçlükle tutuyordu.

p

Bölüm 4

Schellenberg bürosuna yarım saat sonra dönmüştü. Paltosunu çıkartırken çok telaşlı görünen Frau Huber içeri girdi.

«Her yerde sizi aradık. Nereye gittiğinizi söylememişsiniz. General Heydrich çok öfkeli.»

Schellenberg sakindi.

«Attığım her adımı benden önce onun bildiğini sanırdım oysa. Nerede şimdi?»

«Reichsführer Himmler'le. Siz içeri girerken telefon ettim. Sizi bekliyorlar.»

Kadın, Schellenberg'i itiraf etmeye cesaret ettiği için hafifçe titriyordu. Hangi garip nedenleyle hiç bir şeyin erkeğe önemli gelmemesi kendisinde hayranlık uyandırmaktaydı.

«Sakin ol, İlse.»

Schellenberg kadını dudaklarından öptü.

«Ben işimi bilirim. Onlardan akıllı olduğum için değil, aslında hepsinden akıllıyım, ama hiç bir şeyi ciddiye almadığımdan. Bir saate kalmaz kahve içmeye gelirim, görürsün.»

Schellenberg, Prinz Albrechtstrasse'deki binanın birinci katındaki mükellef salona girince Himmler'in dosyalarla dolu masasının başında oturmakta olduğunu gördü. Gümüş burundan takma gözlüğün ardındaki yüzü soğuk ve kişiliksizdi; o ifadesiz gözlerin arkasında neler olup bittiğini kimse bilemezdi. Astlarına sevecenlikle davranan, hayvanları seven, kendini çocuklarına adamış garip ve utangaç bir adamdı. Ama bir yandan da, Reich'in kurbanlarına uyguladığı dehşet ve baskının hemen hemen tümünden sorumlu olan bir canavardı.

Pencerenin yanında ayakta duran Heydrich hışımla odaya döndü.

«Neredeydin Walter?»

Schellenberg yanıtlamaya fırsat bulamadan masasının üstündeki telefonlardan biri çaldı. Himmler telefonu açtı, dinledi, «Şu anda rahatsız edilmek istemiyorum,» deyip kapattı.

Burundan takma gözlüğünü çıkartıp gözlerini ovuşturdu.

«General, Amiral Canaris'le Tiergarten'de ki konuşmanız ilginç miydi bari?»

«Demek oradaydın,» diye Heydrich atıldı.

«Yine o sersem morukla saklambaç mı oynuyordun? Çok iyi bildiğin gibi sana belirli bir görev vermişim, Walter.»

«Ben de o görevi yerine getirmeye çalışıyordum.»

«Windsor işi sanırım,» dedi Heydrich.

«Açık konuşabilirsin. General Heydrich ile aynı görüşü paylaşıyoruz bu konuda.»

«Pekâlâ. İsteddiğiniz gibi von Ribbentrop ile görüşmemi rapor halinde yazdım.»

«Biliyorum, elime geçti bile,» dedi Heydrich sabırsızlıkla.

«Ondan sonra bir fikir edinebilmek için dosyayı inceledim.»

«Ve?»

«Yeterli değildi. Bu konuda Amiral Canaris'in de ne düşündüğünü öğrenmenin yararlı olacağını düşündüm. Perşembe günleri öğleden sonra ata bindiğini bildiğim için Tiergarten'e gidip kendini orada buldum, hepsi bu işte.»

«Böyle bir şey yapmaya yetkili değildin!» diye Heydrich parladı.

Himmler elini sallayarak susturdu onu.

«Bunu yapmaktaki asıl nedenin neydi? Schellenberg.»

«Reichsführer. Çok gizli kalması gereken bir konu.»

«Azizim Schellenberg bu konu üzerindeki hassasiyetini takdir ediyorum, ancak bu odada söylenmeyecek şey yoktur. Bu yalnızca benim Reichsführer olmamdan değil, üçümüzün de SS olmamızdandır. Ortak bir kardeşliğin üyesiyiz.»

«Haydi Walter, anlat,» dedi Heydrich.

«Pekâlâ. Von Ribbentrop'un bana karşı yeterince açık davranmadığını hissetmişim. Bu konuda önce Abwehr'e başvurmuş olması doğaldı, ancak bana bundan söz etmemişti.»

«Anlıyorum.» Himmler'in sesi yumuşamıştı şimdi, garip bir gülümsemeyle aydınlandı yüzü.

«Peki, Abwehr'e gitmiş mi?»

«Korkarım ki evet, Sayın Reichsführer.»

«Namussuz piç!» dedi Heydrich.

«Bırak şimdi bunu, Reinhard. Tabutuna bir çivi daha çakıldı. Sen devam et, Schellenberg. Amiral neler söyledi?»

Schellenberg, Canaris'le konuştuklarını hiç bir şey saklamadan anlattı. Himmler bir kâğıda notlar alıyordu. Sonunda kalemini bıraktı.

«Demek Sayın Amiral bu işin yararlı olacağına inanmıyor, ha?»

«Öyle anlaşılıyor.»

«Peki ya sen ne düşünüyorsun?»

Schellenberg konuşmanın tehlikeli bir yola döküldüğünün farkındaydı. Sözcüklerini dikkatle seçerek.

«Herr von Ribbentrop bu işin Führer'in komutuyla baştan sona kadar götürüleceği üstünde ısrarla durdu. Hatta bana gerekli yazılı yetki belgesini de verdi. Reichsführer benim Führer'in kendisinden kaynaklanmış bir emrin geçerliliğini düşünemeyeceğimi iyi bilir. Benim kişisel düşüncelerimin konuyla ilgisi olamaz.»

Heydrich gülümsemesini gizlemek için başını çevirdi, ancak Himmler Schellenberg'i onaylarcasına başını sallıyordu.

«Ben de ancak bu kadarını söyleyebilirdim. Hepimiz için o taşıyor yükü. Almanya'nın yazgısı

onun omuzlarındadır.»

«Sayın Reichsführer, şu halde bu konu üzerine eğilmemi istiyorsunuz,» dedi Schellenberg.

«Elbette. En kısa zamanda, Madrid yoluyla Lizbon'a gideceksin. Oradaki elçimiz von Stroher'le konuşman yararlı olur sanırım.»

Heydrich. pencereden odaya döndü.

«Bir nokta var, Reichsführer. Lizbon'da her ulusun pek çok casusu vardır ve bunlardan pek çoğu Schellenberg'i tanır. Onun önden gelecek her türlü tehlikeden kendini koruyacağına inanırım, ancak arkasını koruyacak birine gereksinimi olacak. İzin verirsiniz en iyi adamlarımdan birisini bu işle görevlendireyim.»

«Gereği yok,» dedi Himmler.

«Bununla ben kendim meşgul olurum. Eminim **GESTAPO** istediğimiz ajanları bize sağlar.»

«Nasıl isterseniz, Sayın Reichsführer.»

«Çok iyi. Gidebilirsiniz General Schellenberg. Reinhard, seninle başka bir konuda konuşmak istiyordum.»

Schellenberg kendi odasına döndü. Hafifçe terlemişti. Bir sigara yaktı. Az sonra Frau Huber bir fincan kahve getirdi.

«Gördün mü, İlse? Sana endişe edecek bir şey olmadığını söylemiştim.»

Fincanı dudaklarına götürürken eli titriyordu.

3

Schellenberg böyle bir durumdan sonra rahatlamak için biraz hareket isterdi. Şimdi de bodrumdaki atış alanına gitti. Salonun ucundaki kum torbası hedefler İngiliz değil Rus askerleriydi. Himmler hâlâ, ne de olsa Arî ırkından olan düşmanlarıyla bir uzlaşmaya varmayı umuyordu.

«Biraz hareket, Horst. Buna ihtiyacım var. Nelerin var bakalım?»

«Yeni Erma polis yarı otomatik makineli tüfek var, Generalim. Bu sabah geldi.»

Schellenberg silâhı nişan almadan kesik kesik aralıklarla boşalttı. Hedeflerden ikisini ortadan ikiye bölmüştü. Kulakları sağır eden bir gürültü vardı bodrumda. Gürültü sona ererken Schellenberg silâhı atış tezgâhının üstüne bıraktı.

«Kasap silâhı bu. Ben daha hafif bir şey istiyordum, sessiz bir şey hattâ.»

Reitlinger gülümseyerek silâh dolabına gitti. Usta bir tabanca atıcısı olan Schellenberg'in ne düşündüğünü biliyordu. Son model susturuculu 1932 modeli bir Mauser 7.63'lük tabancayla döndü. Bu karşı casusluk ajanlarının silâhıydı.

«Hah, şimdi bir şeye benzedi işte!»

Schellenberg tabancayı avcunda tarttı. On mermilik bir şarjörü vardı. Bir dakika sonra beş hedefin her birinin tam ortasına iki isabet kaydetmişti. Gürültü olarak yalnızca mermilerin hedefe

girerken çıkardıkları boğuk ses duyulmuştu.

Arkasında beliren Heydrich, «Çok iyi,» dedi.

«Ama artık eski ustalığını yitiriyorsun sanırım, Walter. Bir yerine iki mermi mi kullanıyorsun artık?»

«Yaralı bir insan da ateş edebilir. Ama ikinci kurşun kesinlikle işini bitirir. Ben işimi sağlama bağlamak isterim.»

Heydrich elini uzattı. Reitlinger silâha yeni bir şarjör takıp verdi.

«Walter, tiyatroydaymışsın gibi konuştun. Giderek senin bir oyuncu olduğuna inanasım geliyor. İyi bir oyuncu hem de.»

Dikkatle nişan alarak şarjörü bitirdi.

«Az önce Reichsführer'in yanında çok başarılı bir oyun sergiledin. Memnun etmek için her şey iyice düzenlenmişti.»

«Ya ne söylememi bekliyordunuz... gerçeği mi?»

«Gerçek nedir ki?»

«Bu işin boşa zaman harcamaktan başka bir şey olmadığı. O dosyayı okudum, Canaris'le konuştum, adamı bütünüyle yanlış değerlendiriyorlar. Von Stroher'in Madrid'den Dük'ün sempatican davranışları konusunda gönderdiği raporlar. Faşist eğilimli İspanyol aristokratlarının kokteyl dedikoduları. Bütün işin temeli de bu zaten. Herkes onun bizim yandaşımız olduğuna inanmak istiyor ve bunun için de hüsnü kuruntu ile kanıt yaratmaya çalışıyorlar. Windsor Dükü en sevdiği bestecinin Beethoven olduğunu söylese kendi ülkesinde bile olsa sersem birisi bunun Nazi partisini desteklemekte olduğunu ileri sürmeye hazırdır.»

«Şu halde sence ilgilenmeyecek demek?»

«Kesinlikle.»

«O zaman onu ikna zorunda kalacaksın.»

«Peki, bu ne kazandırır dersin?»

«İngiltere'yi istilâ ettiğimiz zaman, halkının çıkarlarına en iyi hizmet yolu olacağı için söylenileni yapacaktır.»

Heydrich yine hedeflere baktı. «Pek iyi değildim, değil mi?»

«Pek sayılmaz,» Schellenberg tabancaya bir şarjör daha taktı. Kolunu kaldırdı ve nişan almadan ateş etti. Ordaki hedefin iki gözünü birden delmişti.

«Şimdi de kızdın,» dedi Heydrich. «Neden acaba?»

Schellenberg tabancayı bıraktı.

«Hepimizin kötü günleri vardır. Artık gidebilir miyim? Yapacak bir sürü işim var.»

«Gidebilirsin. Beni saat sekiz buçukta al.»

«Neden?»

«O Winter'i görmek istiyorum. Garden Room demiştin, değil mi?»

«Pekâlâ.»

Schellenberg Reitlinger'in açtığı kapıya doğru yürüdü.

«Bir iki gün sonra o susturuculu Mauserlerden bir tane isteyeceğim. On şarjörde yüz mermi. Bir paket yap ve büroma gönder.»

«Ja wohl, Herr Brigadeführer!»

Reitlinger atış salonuna döndüğünde Heydrich'i hedefi incelerken gördü.

«Şaşılacak şey» dedi Heydrich.

«Elli adımdan her iki göze de isabet ettirmişti. Bana bunu yapmasını öğretebilir misin, Sturmscharführer?»

«Korkarım ki hayır. Generalim, bu öğretilecek bir yetenek değildir. İnsanda ya vardır ya yoktur.»

«Eh, ne yapalım! Hiç olmazsa benim tarafımdasın.»

Kapıyı açarken gülümsedi. «Hiç değilse öyle olduğunu umarım.»

3

Lina Heydrich yazı Baltık kıyısında Fehmarn Adasında Heydrich'in kendisine 1935'te yaptırdığı villada geçiriyordu. Heydrich ise bir kâhya ve bir aşçının yardımıyla Berlin'de Grunewald ormanına bitişik Zehlendorf kesimindeki evinde oturmaya devam etmekteydi.

Schellenberg onu saat sekizde sürücüsünün yanında iki üniformalı **SS** üyesinin bulunduğu bir Mercedes'le gelip aldı.

Kentin içine doğru giderlerken Heydrich'in yüzü asıktı. Himmler'in **SS** örgütü içinde bilinen adını kullanarak.

«Heini Amca sana koruyucu bulma önerimin üstüne atladığı zaman aklında pek yardımcı olmak diye bir şey yoktu sanırım,» dedi.

«Yanıldığımı sanmıyorum, ensende iki seçkin **GESTAPO**'nun soluğunu hissedeceksin.»

«Ve attığım her adımı günde üç kere özel olarak Reichsführer'e bildirecekler. Evet, bunun sonuçlarının neler olacağını tahmin edebiliyorum.»

«Nedenini bilmiyorum ama işlerin çok iyi gittiği şu anda bizim için, hepimiz için daha kötüye gitmeye başladığı duygusu var içimde.»

«Bunu da nerden çıkardın?»

Heydrich duraksadı, eğilip sürücüyle aralarındaki bölmenin Kapalı olup olmadığını kontrol etti.

«Bunu yalnız sana söylüyorum Walter, ikimizin arasında kalsın, ama ben **Deniz Aslanı Harekâtı** konusunda kuşkuluyum doğrusu.»

«Yani İngiltere istilâ edilemeyecek mi diyorsunuz?»

«İçimde zamanını kaçırdığımız gibi bir duygu var. Doğrusunu istersen Führer'in Panzerleri Belçika'nın Aa Kanalında durdurması ve böylece İngiliz ordusunun Dunkirk'ten kaçmasına göz yumması çok büyük bir askeri yanılgıydı.»

«Peki ya şimdi?»

«Sanırım şimdi yalnızca Rusya'yı düşünüyor. Aklında oraya yönelik bir plan olduğuna eminim.»

«Siz bunun doğru olmadığına mı inanıyorsunuz?»

«Ya sen?»

Schellenberg omuzlarını silkti.

«Ben böyle bir karar verme durumunda olmadığım için mutluyum. Eğer benim düşüncemi istiyorsan, bir Rusya seferi güçlüğü Rus ordusu değildir. Sonsuz uzaklıklar, binlerce kilometrelik ikmal hatları, korkunç kış havası... Napolyon'un başına gelenleri unutmamalım.»

«Biliyorum,» dedi Heydrich.

«Beni de zaman zaman karabasanlar basıyor bu konuda.»

Kurfurstendamm'da Caddesinden geçiyorlardı, camı indirip dışarı baktı.

«Eski günler geride kaldı artık... hiç bir şey eskisi gibi değil ya. Mavi Melek Prömiyerinin yapıldığı gece Gloria Palast sineması. Dietrich'in sahneye çıkmasıyla seyirciler nasıl da çılgına dönmüşlerdi. Walter, inan bana o kadının bacakları dünyanın sekizinci harikasıdır.»

«Tahmin edebilirim,» dedi Schellenberg.

«Bu kentin nasıl olduğunu bilemezsin. En az üç yıl hapiste yatmış olanların kabul edildikleri **Ring Kulübü** vardı. **Siluet**, **Her Zaman Sadık** ve **Cennet Kulüpleri** görkemli giysiler, yüksek ökçeli ayakkabılar giymiş dudakları boyalı en şahane eşcinsellerle doluydu. Benim zevk aldığım bir şey değil ama, öyle işte.»

Schellenberg konuşmadan bir sigara daha yaktı.

«Garden Room ile bu Hannah Winter'in bizi bir gecelik olsun eğlendireceğini umalım. Bir değişiklik olur böylece.»

3

Hannah ilk gösteri için giyindikten sonra bir gece öncesinden beri görmediği amcasını aramaya gitti. Max Amca odasında defterleri başındaydı. Kız amcasının çıplak kafasını öptü.

«Günün iyi geçti mi?»

«Fena sayılmaz. Ya senin?»

«Sabah yataktan çıkmadım. Öğleden sonra da biraz alış veriş yaptım.»

Adam kızın ellerini avcunun içine aldı.

«Dün akşam konuştuklarımızı unutmadın, değil mi yavrum. Dediklerimi yapacak mısın? Connie ve

çocuklarla birlikte Pazartesi gidecek misin?»

«Ya sen Amca?»

«Ben de ilk fırsatta arkanızdan geleceğim.»

«Max Amca, Yahudilere son iki bin yıldır olduğu gibi kötü davranılan bir kentte yaşayan bir Yahudi'sin. Akli başında insanlar buradan kaçmaya çalışırlarken sen niye Berlin'e döndün, bir türlü anlamıyorum.»

«Ben Amerikalıyım, yavrucuğum. Sen de. Sam Amcayla başlarının belâya girmesini istemezler. O yüzden bize biraz farklı davranıyorlar. Hoşuma gittiğini söyleyecek değilim ama durum böyle.»

Hannah başını salladı. «İşin içinde görüldüğünden daha çok şey var. Hem de pek çok.»

«Gösteriye yirmi dakika var daha. Haydi şimdi uslu uslu birer kahve yap bize bakalım.»

Hannah amcasının çalışma odasının yanındaki mutfığa girerken kapıyı aralık bırakmıştı. Gaz ocağını yaktı, maşrapaya su doldurup gazın üstüne yerleştirdi, sonra bir sigara yakıp suyun kaynamasını bekledi. Oda kapısı vuruldu, açıldı, ardından hızla çarpıldı. Hannah amcasının.

«İrene, sana buraya ayak basmamamı söylememiş miydin?» dediğini duydu.

«Başka çarem yoktu, Max. Çok önemli bir şey oldu bugün.»

Hannah kalkıp aralık kapıya gidince İrene Neumann'ın paltosunu açtığını, eteğini kaldırdığını ve çorabının içinden Windsor raporunun kopyasını çıkardığını gördü.

«Bugün geçici olarak fotokopi odasına verilmişim. Heydrich için bu raporun kopyalarını çıkarttım. Schellenberg ile von Ribbentrop arasında geçen bir konuşma. Windsor Dükünü kaçırma plânı.»

Mutfak kapısı ardına kadar açıldı ve Hannah odaya girdi. İrene Neumann sapsarı kesilmişti.

«Tanrım!»

«Bir şey yok, İrene.» Max kadının elini sıktı.

«Yeğenim Hannah bu. Güvenilir insandır. Ver şimdi bakayım şuna.»

Adam raporu okuyup Hannah'a uzattı.

«Madem ki öğrendin oku bakalım. Beni burada kalmaya zorlayan şeyler bunlar işte.»

Hannah'ın beyni karşılaştığı şoktan sersemlemiş gibiydi. Bir yandan raporu okurken diğer yandan amcasıyla İrene Neumann'ın alçak sesle konuştuklarını duyuyordu.

«Moskova ilgilenir mi acaba?» diye sordu kadın.

«Belki. Ama belki de Amerikan elçiliği yoluyla iletmeyi başarabilirim. Güç iş bu aslında. **GESTAPO**'nun her an kırk kadar adamı binayı gözlüyorlar. Sen artık gitsen iyi olacak. Nerden girdin içeri?»

«Sahne kapısından.»

«Yine oradan çık.» Adam kadını yanağından öptü.

«Kendine iyi bak, İrene. Ben sana bir haber uçururum.»

3

İrene Neumann sahne kapısından çıktığında yağmur başlamıştı. Kapının önünde duraklayıp paltosunu ilikledi, cebinden çıkardığı bereyi başına geçirdi. Sokağın bir ucundaki lambanın ışığı köşede park etmiş kamyonetin içindeki **SD** ajanına kendisine doğru yürüyen kadını tam olarak görme fırsatı veriyordu. İrene Neumann ana caddeye çıkıp kalabalık arasına karışana kadar beş, altı poz resminin çekildiğini hiç farketmedi.

«Sen bir Komünistsin, Max Amca!»

«Etiketler günümüzde anlamlarını yitirdiler artık. Bugün önemli olan tek şey kimin yanında olduğun. Anlamaya çalış. New York'ta, yirmi beş yıl sonra, bir otelim ve iki gece kulübüm vardı. Hepsinin borcunu ödemiş ve bankada da ne yapacağımı bilmediğim yarım milyon dolar biriktirmiştım. Canım sıkılıyordu. Ben de Almanya'da yaşayan Yahudiler için birşeyler yapmaya çalışan bir Siyonist örgüte girdim. Annen hiç bir şey bilmiyordu. 1937'de buraya gelip Yahudiler için bir kaçış yolu düzenlemeye başladım. Ama zamanla başka işlere de karışmak zorunda kaldım. Şu anda değerli bir iş yapan tek grup **Yeraltı Sosyalistleridir** ve bunlar da doğaları gereği Moskova'ya bağlıdırlar.»

«Peki ya Frau Neumann?»

«O kendini Komünizme adanmış bir insandır. Parti üyesi değildir. Ama on yedi yaşından beri Parti'nin her dediğini yapar. Karl Marx'ın sözlerine körü körüne inanır ve Nazilerden nefret eder. **GESTAPO** Karargâhında memurdur. Ülkenin her yanında onun gibi insanlar vardır. Bunların nerelerde çalıştıklarını bilersen şaşarsın.»

«Peki ya bu?» Hannah elindeki raporu gösterdi.

«Schellenberg'in önemli biri olduğunu söylemişim, değil mi?»

«Ama Windsor Dükü'nü kendi davalarına inandırma çalışması falan... Saçma şeyler bunlar. Dük böyle bir şey yapmaz ki.»

«Ben de öyle düşünüyorum, ama Schellenberg'in aldığı emir de kesin görünüyor. Gerekirse Dük ve Düşesi kaçıracak. Bu kadar basit.»

Max Winter gülümsedi.

«Pazartesi günü buradan gidip bir on önce Lizbon'a varmanın ne kadar önemli olduğunu görüyor musun, yavrucuğum?»

«Bunu ben mi götüreceğim?»

«Ezberlemen daha doğru olur.»

Hannah'ın içi birdenbire coşkuyla doluvermişti.

«Biliyor musun Max Amca, buraya gelip de Yahudilere nasıl davranıldığını görene kadar Yahudi olmak benim için pek önemli değildi. İyi giysiler, sosyal mevki, Amerikan pasaportu falan... ama

burada üniformalı hayvanlar tarafından tekmelenen yaşlı kadınlar gördüm. Bir kere olsun onlara kendi anlayacakları dille karşılık vermek iyi bir şey olsa gerek.»

«Görevi kabul ediyorsun şu halde?»

«Neden olmasın?»

Hannah raporu katladı, eteğini kaldırdı ve İrene Neumann gibi kâğıdı çorabının arasına sıkıştırdı.

«Sonra bir daha okurum.»

Kapı, vuruldu, içeri elinde bir buket kırmızı gülle başgarson Vogel girdi.

«Bu gece önemli konuklarımız olduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm.»

«Kimmiş bunlar?» diye sordu Max Winter.

«Heydrich ve General Schellenberg.»

Vogel gülleri Hannah'a uzattı.

«General Schellenberg bunları size yolladı. Gösteriden sonra onlara katılmanızı diliyor.»

Garden Room her zamanki gibi tıklım tıklım doluydu. Vogel, Heydrich ile Schellenberg'i genellikle yönetimin konuklarına ayrılmış olan bölmeye aldı.

«Şampanya,» dedi Heydrich. «Krug olsun. İki şişe. Birkaç şişe de buzda dursun.»

«Başüstüne, Herr General.»

Vogel uzaklaşırken Heydrich çevresine bakındı. Bu tür kulüplerde olduğu gibi barda oturmuş beş altı genç ve güzel konsomatris kız vardı. Heydrich gerçek bir uzman gözüyle baktı kızlara.

Vogel şampanyayı getirince, «Barın ucundan üçüncü sarışına buraya gelmesini söyle,» dedi.

Kız hemen geldi. Heydrich adını bile sormadı. Oturmasını söyleyip kadehini şampanya ile doldurdu. Sonra eteğini kaldırıp Schellenberg'le konuşurken kadının bacaklarını okşamaya başladı.

Connie ile orkestrası *'Some of These Days'*i çalıyorlardı. Heydrich serbest eliyle masanın kenarında tempo tutuyordu müziğe uyarak.

«Güzel... gerçekten çok güzel. Biliyor musun, Walter, şimdiki düzenimizin zorunlu gereklerinden biri olarak zencileri benden alt bir ırkın insanları olarak kabul etmek zorundayım. Oysa Louis Armstrong, Dük Ellington ve Fats Waller'e hayran olduğum için çok çelişkili bir duruma düşüyorum.»

«Yahudi sorununun da aynı türden kişisel sıkıntılar çıkardığını kabul etmek zorundayız sanırım. Değil mi? Yani hemen hemen tüm matematikçiler, müzikçiler ya da bilim adamları, en azından bunların en ünlülerine bakınca hepsinin Yahudi olduklarını görüyoruz. Büyük bir çoğunluğu da ülkeden göç etmiş durumdadır. Buna ne kadar dayanabileceğimizi bilemiyorum doğrusu.»

Heydrich'in kaşlarını çatması Schellenberg'i şaşırtmamıştı. Çünkü anneanesi Sarah'ın Yahudi olduğunu biliyordu.

«Bu tür konuşma başına iş açmaktan başka bir şeye yaramaz, Walter. Kimi zaman senin için umutsuzluğa kapılıyorum. Zaman zaman sende bir intihar eğilimi görmüyor değilim.»

Schellenberg'in kadehini yeniden doldurdu. «Haydi, iç ve sus!»

Üçlü şimdi daha yüksek sesle çalmaya başlamıştı, bir an sonra Max Amca'nın sesi duyuldu ve Hannah sahneye çıkıp şarkıya başladı.

Hannah'ın okuduğu şarkıların pek çoğu zaten dinleyicilerin beklediği gibi İngilizceydi. Günün moda olan şarkıları arasında *'The Continental'*, *'That Old Feelig'*, *'Time on My Hands'* ve *'Mad About The Boy'*u söyledikten sonra programını *'These Foolish Things'*le bitirince salondaki herkes ayağa kalkıp kendisini alkışlamaya başladı.

Schellenberg de kendinden geçmiş, ayağa kalkmış ve çılgıncasına alkışlıyordu kızı. Birden yanına bakınca Heydrich'in kolunu kızın beline atmış olarak yerinde oturduğunu ve garip bir biçimde kendisine bakmakta olduğunu gördü.

Alkışlar hafiflerken Heydrich.

«Dikkatli ol, Walter, heyecanın seni kapıp götürüyor,» dedi. «Bu kızdan biraz fazla hoşlanıyorsun bana kalırsa.»

Schellenberg Vogel'e başıyla işaret edince başgarson Connie ile konuşmakta olan Hannah'ın yanına gidip kulağına birşeyler söyledi. Hannah yolda kendisini tebrik edenlerle konuşmak için duraklayarak masalarına geldi. Schellenberg ayağa kalktı. «Gerçekten olağanüstüydünüz.»

Kızın ellerini bir an sıkıca tutunca Hannah elinde olmadan karşılık vermek zorunda kaldı.

«Teşekkür ederim. Ben de şarkılarımı zevkle okudum ve bu da dinleyiciler için her zaman iyi bir şeydir.»

«General Heydrich, size Fräulein Hannah Winter'i tanıtırabilir miyim?»

Heydrich ayağa kalkma zahmetine girmedi.

«Çok iyiydiniz, Fräulein. Gerçekten çok iyi.»

Davranışı saldırgan denebilecek kadar soğuktu. Schellenberg'e döndü.

«Walter, doğrusunu istersen ben bu gece erken yatmak istiyordum. Sen kalmak istiyorsan arabayı alayım, sonra gönderirim.»

«Olur, ben biraz daha kalacağım.»

«Nasıl istersen.» Heydrich sarışın kızı kolundan tutup kalktı.

«Çok memnun oldum, Fräulein.»

Hannah ile Schellenberg, Heydrich ile kızın arkasından baktılar. Schellenberg kıza bir kadeh şampanya doldurdu.

«Bir gösterin daha mı var?»

«Evet, bir saat sonra.»

«Ondan sonra sizi evinize bırakabilir miyim?»

Hannah elini bacağına dayayınca çorabı içindeki raporun şişkinliğini farketti. Bu kendisine erkeğin üzerinde garip bir güçlülük duygusu veriyordu. Gülümseyerek kabul etti öneriyi, içinde yine o heyecan dalgası kabarıyordu.

«General Heydrich hep böyle bar kızlarını evine mi götürür?» diye sordu.

«Genellikle.»

«Genç Lotte konusunda dikkatli olması gerek. Doktora gittiğini söylüyorlardı.»

Schellenberg güldü.

«Bizim SS'de bir değişimiz vardır: asker aylığı alan askerlik tehlikesini göze alır.»

Hannah öne eğildi.

«Siz onlara hiç benzemiyorsunuz. Anlamıyorum.»

Schellenberg kızın elini tuttu.

«'Moonlight on the Highway' şarkısını bilir misiniz?»

«Evet.»

«İngiliz şarkıcısı Al Bowlly'nin bir plağı var bende. En sevdiğim şarkılardan biridir. Benim için okur musunuz?»

«İsterseniz okurum elbette.»

«İyi caz müziğine bayılırım. Şu dakikaya kadar en sevdiğim Billie Holliday'di. Sizin üçünüz de gerçekten çok iyi.»

«Connie ile çocuklar müthiştirler. Hele kadınlara karşı. Boş zamanlarında kadından başka bir şey düşünmezler.»

Hannah ayağa kalktı.

«Sizi daha sonra görecek miyim?» diye sordu Schellenberg.

Kız yanıt vermedi. Başını eğip yürüdü. Max soyunma odasında bekliyordu.

«Ne oldu?» diye sordu.

«Önemli bir şey yok. Heydrich kabalık yaptı ve Lotte ile çıktı. Belsoğukluğu kapacağı umarım. Schellenberg çok iyi davrandı. Bana şampanya ikram etti ve gece evime götürüp götürmeyeceğini sordu.»

«Sen ne dedin?»

«Kabul ettim.»

«Çılgınsın sen!»

«Yoo, yalnızca heyecanlı bir şey, hepsi o kadar.»

Kapı vuruldu, Connie başını uzatarak, «Tamam,» dedi.

Hannah amcasını yanağından öptü.

«Gereksiz yere endişeleniyorsun.»

Kapıdan çıkarken amcası, «Pasaportunu alabilir miyim?» diye sordu.

«Sabah erkenden çıkış vizesi ile paramı alırım.»

«Üst çekmede.» Hannah çıktı.

İkinci gösteri birincisinden daha başarılı olmuştu. Hannah son şarkı olarak Schellenberg'in istediğini okudu.

3

Schellenberg kendisini kulübün kapısı önündeki Mercedes'in yanında bekliyordu. Saat sabahın ikisi olmuş, sokaklar bomboştu. Hannah kürkünün altına pantolon ve kazak giymiş olarak kulüpten çıktı.

«Yarım millik yol,» dedi Hannah. «İsterseniz yürüyelim, yürümek açılmamı sağlıyor.»

«Olur.»

Schellenberg sürücüye başıyla bir işaret yaptı, yürümeye başladılar. Araba da kaldırım kenarından arkalarından geliyordu.

«New York, Chicago, Paris, Berlin... gündüz hepsi değişik ama geceleri hep aynı taze koku,» dedi Hannah.

«Rüzgârın getirdiği hep aynı yağmur.»

«Ve hep köşenin arkasında garip ve heyecanlı bir şeyin beklediği duygusu.»

«İşte bu çok doğru.. Kız erkeğin koluna» girdi.

«Yirmi yaş güzeldi,» dedi Schellenberg. «İnsan sonbahar gecelerinin o serin ve canlandırıcı havasını içine çekince yaşamın sonsuz olanaklarla dolu olduğuna inanırdı.»

Bir süre hiç konuşmadılar. Hannah.

«Size bir soru sormuştum ama yanıtlamamıştınız,» dedi. «Şimdi yanıtını verebilir misiniz? Şu ya da bu nedenle önemli bu benim için.»

«Aslında çok basit,» dedi Schellenberg.

«Önceleri tıp öğrencisiydim, sonra avukat oldum. Birkaç dili çok iyi biliyordum ve iş bulamıyordum. Anlayabiliyor musunuz? Benim gibi binlerce Alman genci işsizdi. Eğer istediğimi yapabilme olanağım olsaydı tiyatroya girerdim. Doğuştan oyuncu olduğuma inanıyorum çünkü. Bu yüzden de tiyatro kumpanyalarının en üstüne, **SS**'e girdim ben de.»

«Yeterli bir neden değil bu.»

«Bir işti... bir de yakışıklı üniforma. İnsanlardan saygı görüyordum ilk kez.»

«Yaşlı Yahudi kadınlarını sokaklarda tekmeleyerek mi? Toplama kampları kurarak mı? **SS**'lerin başlıca işlerinin bunlar olduğunu sanıyordum.»

Hannah'ın oturduğu apartmana yaklaşmışlardı.

«Hannah, dönme dolaba binmek kolaydır,» dedi Schellenberg. «Ama bir kere dönmeye başladı mı da inmek güçtür. Bugün Almanya'da yaşayan pek çoğumuz için bunun böyle olduğunu düşünüyorum.»

«O halde size acıyorum.»

Hannah dönüp koşarak merdivenleri çıktı Schellenberg bir an durup Mercedes'e yürüdü. Camdan içeri eğilerek.

«Çocuklar siz gidin ben eve kadar yürüyeceğim,» dedi.

Yine yağmur başlamıştı, deri yağmurluğunun yakasını kaldırdı, ellerini ceplerine soktu ve yüzünde sert bir ifadeyle yürümeye başladı.

p

Bölüm 5

Ertesi sabah saat onda Heydrich masasının başında çalışıyor, mektupları okuyor, yanıtlarını Frau Huber'e dikte ettiriyordu. Birden kapı vurulup içeri kolunun altında iki dosyayla Schellenberg girdi. Heydrich'in gözlerinin altı gece hiç uyumamış gibi morarmıştı, yüzünün solukluğu üzerindeki kapkara tören üniformasıyla biraz daha ortaya çıkmıştı.

«Saat onbirde Führer'in şansölyelikteki haftalık toplantısına katılacağım,» dedi. «Önümde bir de şu işler var, seninki biraz bekleyemez mi?»

«Sanmam. Öncelik Bir, yani bir kopyası şu anda Reichsführer'e gitmekte.»

Heydrich kaşlarını çattı.

«Anlat bakalım.»

«Winter işi. Bildiğiniz gibi bir foto ekibi bir süredir kulüp çevresinde bulunuyor. Dün gece yeni bir yüz ortaya çıktı.»

Masanın üstüne İrene Neumann'ın Garden Kulüp'ten çıktığını ve sokak boyunca yürüyüşünü gösteren bir dizi fotoğraf yayıldı. Kamyonetin yanından geçerken çekilen resmi gerçekten çok netti.

«Tanıdığımız biri mi? Dosyada bu konuda bir şey var mı?»

«Korkarım ki var. Fotoğrafhanede çalışan Schultz'un yüz konusunda ansiklopedik bir belleğe sahip olduğunu bilirsiniz. Kadını görür görmez tanıdı. Bu işten hiç hoşlanmayacaksınız.»

«En kötüsünü söyle.»

«Kayıt Merkezinde çalışıyor.»

Heydrich şaşkınlıkla baktı karşısındaki adamın yüzüne.

«Yani burada mı demek istiyorsun?»

«Ne yazık ki öyle. İşte dosyası.»

Schellenberg dosyayı açıp masanın üzerine bıraktı. İç kapağında İrene Neumann'ın fotoğrafı vardı. Schellenberg odaya girdiğinde masanın yanında Heydrich'in notlarını yazan İlse Huber de olduğu yerden resimleri görebiliyordu.

«Sayın Obergruppenführer, bağışlayın ama ben bu kadını tanıyorum,» dedi.

«Yalnız Kayıt Merkezinde çalışmıyor, daha dün geçici görevle fotokopi odasına verilmişti.»

«Emin misin?»

«Evet. General Schellenberg ve Bakan von Ribbentrop arasındaki görüşmenin raporunun üç kopya olarak çıkartmak için gitmiştim oraya. Kendisini tanımadığım için kim olduğunu sordum.»

Odaya bir anlık bir sessizlik çökmüştü. Schellenberg.

«İlse, kız o kopyaları çıkartırken yanında mıydın?» diye sordu.

«Elbette. Özel belgeler için izlenen yol budur. Bunu bilirsiniz, Sayın General.»

Ancak birden anımsayınca yüzü birden çöküvermişti.

«Gerçeği söyle!» dedi Heydrich.

«Telefon çalınca içeri gitmiştim,» diye fısıldadı kadın.

«Kadın fotokopileri odama getirip masamın üstüne bırakmıştı.»

Heydrich masaya bir yumruk indirdi.

«Defol! Sonun geldi, anladın mı? Defol, çekil git gözüm görmesin seni!»

Kadın ağlayarak çıktı odadan. Kapı kapanınca Heydrich.

«Demek ki Neumann Windsor raporundan bir kopya daha çıkartmış olabilir,» dedi. «Kesinlikle de çıkartmıştır.»

«O Yahudi Winter'in sonu geldi öyleyse. Yeğenin de.»

«Bilemem.»

Schellenberg düşünmeden, refleks bir hareketle konuşmuştu.

«Kızla amcasının işleri arasında bir ilişki olmayabilir. Olması için neden de yok zaten. Onu sürekli olarak göz altında tutturdum, ama...»

«Öyle mi? Ama ne yazık ki senin düşünceni paylaşmıyorum.»

Heydrich, Irene Neumann dosyasını okuyunca gördüklerine inanmayan bir biçimde başını salladı.

«Tertemiz. Şu geçmişe bak. Topçu subayı olan babası 1916'da Somme'da ölmüş. Birinci Sınıf Demir Haç nişanı. Amcası ise Richthofen'in yanında avcı pilotu. 1917'de Mavi Max nişanını almış.»

«Ve savaştan sonra veremden ölmüş. Kadın kırk yaşında. Katolik. Annesi ile oturuyor.»

«Böyle bir geçmişe sahip bir kişi hakkında yapılacak her türlü güvenlik araştırması da yapılmış,» dedi Heydrich.

«Hiç bir şey anlamadım bu işten.»

Dâhili telefon çaldı. Heydrich, «Pekâlâ Sayın Reichsführer,» dedi.

Göğüs geçirerek kapattı telefonu.

«İkimizi de istiyor... hemen şimdi. Kadının dosyasını da.»

Schellenberg'le Heydrich masasının önünde müdürün kararını bekleyen öğrenciler gibi dururlarken Himmler, Irene Neumann'ın dosyasını inceledi.

Heydrich, «Hiç bir şey anlamadım, Sayın Reichsführer,» dedi.

«Gördüğünüz gibi tam bir güvenlik araştırması yapılmış. Tertemiz bir geçmişi var.»

«Hiç önemli değil bu. Babası ile amcasının vatanlarına böyle kahramanca hizmet etmiş olmaları kadının ayıbını daha da arttırır.» Dosyayı kapattı. «Güvenlik açısından temiz kâğıdı verilmesi de bu işi yapan subayın pek akıllı başında olmadığını gösteriyor. Bunun kim olduğunu öğren, rütbesini elinden al ve derhal bir ceza birliğine gönder.»

«Elbette, Sayın Reichsführer.»

«Kadının geçmişindeki falso ilk bakışta göze çarpıyor. Dosyasına göre Fransızca dilinde ilerlemek için 1921'de üniversiteden sonra Paris'e gitmiş. Sorbonne'un o dönemde nasıl bir Komünist yatağı olduğunu unuttunuz mu? O öğrenci olayları... »

«Şimdi anlıyorum,» dedi Heydrich.

«Elbette. Moskovalı yoldaşları onu buza yatırıp bekletmişlerdir.»

«Bunu anlamak için falcı olmak gerekmezdi.»

Himmler Schellenberg'e döndü.

«Kadın inkâr edecek kuşkusuz, ancak Windsor raporunun bir kopyasını aldığını sanıyor musun?»

«Mantık beni bunu düşünmeye zorluyor, Sayın Reichsführer.»

«Açıkla.»

«Aylardır Garden Room'u göz altında bulunduruyoruz. Kadının düne kadar oraya hiç gelmemiş olması akla yatkın geliyor. Onun gibi önemli bir yerde bulunan bir ajan çok dikkatli kullanılmalıdır. Dün akşam birdenbire ortaya çıkmanın çok acil bir nedeni olmalı.»

«Ben de bu kanıdayım,» dedi Himmler.

«Winter artık tutuklanabilir. Yeğeni de.»

Schellenberg yine düşünmeden konuştu.

«Sayın Reichsführer kendi kişisel deneyimlerime dayanarak şunu belirtmek isterim ki, genç kadının bu işte masum olduğuna inanıyorum. Ayrıca Amerikan yurttaşı olmasının getirdiği güçlükler de var.»

«Ama benim bildiğim kadarıyla o da Winter gibi Almanya'da doğmuştu.»

«Öyle ama...»

«Bu da kendilerini Alman yurttaşları yapar Schellenberg. Führer bu konuda çok açık konuşmuştu.»

Himmler bir süre konuşmadan dosyaya bakarken odada sessizlik oldu. Sonunda başını kaldırdı.

«Sen biraz dışarda bekle, ben Obergruppenführer Heydrich'le özel olarak konuşmak istiyorum.»

Schellenberg dışarı çıktı. Kapı arkasından kapanınca Himmler.

«Anladığım kadarıyla bu kıza tutulmuş, öyle mi?» diye sordu.

«Sayın Reichsführer, Walter Schellenberg emrim altındaki en yetenekli subaydır.»

«Ben senden referans istemedim. Senin düşüncene göre kıza tutulup tutulmadığını sordum.»

«Ne yazık ki buna olumlu bir yanıt vermek zorundayım, efendim.»

«Ben bu işlerin kokusunu uzaktan alırım. Şu halde bu işle kesinlikle uğraşmayacak bundan sonra. Reinhard, bu işi senin üstüne almanı öneriyorum.»

«Benim için bir zevk olacaktır, Sayın Reichsführer.»

Heydrich duraksadı. Doğası gereği soğuk ve önyargılı olmasına, en belirgin niteliğinin tam bir

insanlık düşmanlığı olmasına karşın Schellenberg'in gözünde diğer insanlardan ayrı bir yeri vardı. Sıkıcı ama gerçekti bu.

«Sayın Reichsführer, umarım bu durum Schellenberg'e olan tutumunuzun değişmesine yol açmaz. İnanın bana, sadakati tamdır, Reich'a büyük hizmetler görmüştür.»

«Hiç kuşkusuz.» Himmler arkasına yaslandı.

«General Schellenberg bütün iyi niteliklere sahip bir insandır. Parlak bir zekâ, kahraman bir asker, kültürlü, kurnaz bir insan. Ayrıca insancıl. Karşı casusluk alanında Avrupa'nın en üstün zekâlarından. Aynı zamanda romantik budalanın da biridir.»

«Ama sicili tertemiz. İyi bir Parti üyesi.»

«Bunun hiç bir anlamı olmayabilir. Herkes bu kadar oyun oynayabilir. Doğrusunu İstersen Nasyonal Sosyalizme olan bağlılığından biraz kuşkuluyum.» Elini kaldırdı.

«Merak etme, Reinhard. Feda edilmeyecek kadar iyi bir insandır şimdilik. Haydi çağır gelsin.»

Schellenberg bir dakika sonra yine masanın önündeydi.

«Yarın İspanya'ya gitmene karar verdim,» dedi Himmler.

«Bu koşullar altında Winter işi konusundaki tüm bilgileri Obergruppenführer Heydrich'e teslim edeceksin.»

«Başüstüne, Sayın Reichsführer.»

«Çok iyi. Gidebilirsin.»

3

Schellenberg odasına dönünce pencere önünde bir sigara yakıp öfkesini yenmeye çalıştı. Ancak ne olursa olsun, gerçek artık Hannah Winter için parmağını bile oynatamayacağı idi. Arkasına dönünce masasının üstünde bir kutu gördü. İçinde istediği Mauser tabanca ile mermiler vardı. Bir de imzalaması gereken istek fişi. Şarjörü tabancaya takarken Heydrich içeri girdi. Mauser'i görünce eşikte durakladı.

«Onu benim üzerimde denemek istersin her halde.»

«Kız temiz,» dedi Schellenberg. «Buna eminim.»

«Öyleyse endişe etmesine gerek yok. Sana ne büyük bir iyilik yaptığımı görmüyor musun? Kızı apartmanının kapısında bıraktığını duyduğumda ikimizin de başımızın belâya girdiğini anlamıştım. Sabahın ilk saatlerinde yağmur altında sokaklarda dolaşmak. UFA şirketinin birbiri ardından çıkardığı o saçma filmlerde olduğu gibi. Ne yapmaya çalışıyordun? İntihar etmek mi istedin yoksa?»

Schellenberg tabancayı kutusuna koydu.

«Peki peki. Şimdi ne olacak?»

«Yarın özel uçakla İspanya'ya gideceksin. Paris, San Sebastian, Madrid. Her şey hazır. **GESTAPO** koruyucuların da bugün belirlenecek.»

«Teşekkürler.»

«Şimdi İrene Neumann'ın sorgusunu yapmam gerek. Lütfen karışma, Walter. Bana söz ver.»

Yalvarır gibiydi sesi.

«Bir kerelik sana söylenenleri yapsan büyük bir gelişme göstermiş olacaksın.»

İrene Neumann ellerini kucağında bitişirmiş, ifadesiz bir yüzle Heydrich'in masasının karşısında oturuyordu. Kapıda iki SS nöbetçisi vardı.

Kadın korkmuyordu. Ansızın tutuklanmasının yarattığı şok üzerinde uyuşturucu bir etki yarattığı için aslında pek bir şey anlıyor da değildi. Her an gelmesini beklediği andı bu.

Heydrich içeri girdi. Masasının başına oturdu, kadını görmezlikten gelip dosyasını açıp okumaya başladı.

«Eveet... Fräulein İrene Neuman'sınız, değil mi?»

«Evet, Sayın Obergruppenführer.»

«Neden burada bulunduğunuzu biliyor musunuz?»

«Hiç bir fikrim yok, efendim. İşimde bir yanlışlık yapmışsam... »

Heydrich fotoğrafları kadının önüne sürdü «Dün gece Garden Room'dan çıkan sizdiniz.»

Kadının çelik iradesi bir an sarsılır gibi oldu, hissettikleri yüzüne yansdı.

«Evet, umutsuz olmakta haklısınız. Her şeyin sonu geldi artık. Bu kadar yıldır geleceğini korkuyla beklediğiniz gün.»

Heydrich kalkıp pencerenin yanına gitti, sırtı kadına dönüktü.

«Çaldığın Windsor raporu kopyasını Winter'e gösterdin. Onu ziyaretinin amacı buydu, bunu biliyoruz. Sen oradayken yeğeni de yanında mıydı?»

«Söyleyecek hiç bir şeyim yok.»

«Önemi yok. İkisi de yakında yanında olacaklar.»

Kadın karşılık vermedi.

Heydrich kadının yanına gelip hafifçe çenesini tuttu.

«Fräulein, sonunda her şeyi bir bir anlatacaksın bana. Sana söz veriyorum.»

3

Hannah sabah alışverişten sonra berbere gidip saçlarını yaptırmıştı. Apartmanına döndüğünde kapıcı Max Amcasının telefon edip kendisini kulüpte beklediğini söyledi. Hannah kulübün gündüzleri kapalı olduğunu bildiği için çok şaşmıştı bu habere. Genellikle akşam altıya kadar kimseler olmazdı kulüpte. Sahne kapısı açıktı. İçeri girerken amcasının sesini duydu:

«Sen misin, Hannah?» Adam odasından başını uzatıp baktı. «Kapıyı kapat ve kilitle.»

Kız denileni yapıp amcasının ardından odaya girdi.

«Beni neden çağırıttın amca?»

«Yolculuğun hakkında. Raporu ne yaptın?»

Hannah bacağına vurdu. «Hâlâ çorabımın içinde. Evde bırakmak istemedim. Dün gece iki saatte ezberledim. Yok etmemi ister misin?»

«İşte bunu pek bilemiyorum. Aslında yapılması gereken şey yek etmektir. Ama diğer yandan kanıt olmadan böyle bir hikâyeye inanmayabilirler. Biraz daha düşünmem gerek.»

«Pasaportum sende mi?»

«Evet.» Adam ceketinin iç cebinden pasaportu çıkardı.

«İşte. Bir kontrol et bakalım.»

«Ama bu bir Fransız pasaportu,» dedi Hannah. «Bir yanlışlık olmalı.»

«İçine bir bak hele.»

Hannah pasaportu açtı. Kendi resmi yapıştırılmıştı. Kimliğini belirten de yazılar da ikisi dışında aynıydı. Adı Rose Lenoir ve Paris'te doğmuş olarak gösteriliyordu. Yine şarkıcı olarak gösterilmişti.

«Hiç bir şey anlamadım bundan.»

«Senin için yaptırttım. Hannah Winter olarak İspanya ya da Portekiz'e girmekte güçlük çekersen kimliğini değiştirirsin. Konuşmalarını kısa tutarsan Fransızca yeterlidir. Bu işlerde uzman olan bir dostum var. Gerçek bir sanat eseridir. Ne kadar çok mühür var, görüyor musun? Alman, Belçika, Fransız, İspanyol ve Portekiz. Kimi temiz ve okunaklı kimi de tarihi okunmaması için pis. Asıl pasaportunla frank ve pezo olarak bir miktar para da şu zarfın içinde. Ayrıca Lizbon'da Amerikan Express adına yazılı iki bin dolarlık bir de kredi mektubu var.»

Adam sahte pasaportu zarfa koydu.

«Her şeyi düşünmüşsün,» dedi Hannah.

Sahne kapısı vuruldu o anda. Max Amca zarfı ceketinin cebine soktu, masanın çekmecesinden bir Walther otomatik tabanca çıkardı. Pencereden dışarı baktı sonra. Başında kasket, üstünde mavi tulum olan bir genç kapıda durmuş neşeyle ıslık çalıyordu. Elinde onarım ustalarının taşıdığı iri ve şişkin bir çanta vardı.

Max tabancayı cebine sokup koridora çıktı. «Kim o?»

«Herr Vogel siz misiniz?»

Max zinciri çıkarmadan kapıyı araladı.

«Musluk onarımcısıyım. Mannstein'dan geliyorum. İki numaralı mutfakta bir sızıntı varmış. Acele etmem söylenildi. Yerini bilmiyorum. Buraya daha önce gelmiş değilim. Herr Vogel bu sabah telefon etti.»

Max zinciri çıkartıp adamı içeri aldı, «Soldaki birinci kapı büyük mutfaktır, onun içinden geçince karşında iki numaralısını bulacaksın.»

«Pekâlâ,» Adamın parlak mavi gözleri vardı. Hannah'a bakıp küstahça göz kırptı ve mutfığa girdi.

Max yeğeniyle odasına döndü. Sokakta bir araba gürültüsü, acı bir fren sesi ve ardından ayak sesleri duyuldu.

«Tanrım!» Adam kızı omuzlarından tuttu.

«Eğer bir şey olursa, birbirimizden ayrılırsak beni Rehden sokağındaki Hoffer Kardeşler taşçı firmasında bulabilirsin. Hayvanat bahçesinin yakınlarındadır. Şimdi arkamdan gel ve dediklerimi yap.»

Koridora çıktıklarında mavi gözlü gencin de mutfaktan çıkmakta olduğunu gördüler. Elinde Erma makineli tüfeği vardı.

«Pekâlâ babalık, şimdi şöyle ağır ağır duvara yaslan bakalım. Sakın bir saçmalık yapayım deme.»

Kapı vuruldu o anda. Adam bir an kapıya bakınca Max Amca üstüne atladı. Delikanlı silahının dipçiğiyle yaşlı adamın kaburgalarına bir darbe indirdi, adam acı bir çığlık kopararak yere yuvarlandı. Genç adam sırtı Hannah'a dönük olarak yerde yatan adamın başucunda duruyordu.

«Çok değerli olmasaydın bu yaptığın için senin kafanı kırardım,» dedi.

Kapının yanındaki dosya dolabının üstünde ağır bir porselen lamba vardı. Hannah lambayı iki eliyle kavrayıp olanca gücüyle gencin kafasına indirdi. Genç dizüstü yuvarlandı.

Kapı daha hızlı vuruluyordu şimdi. Amcası acıdan yüzünü buruşturarak kendisine bakarken Hannah, «Max Amca, ne yapacağız şimdi?» diye sordu.

Adam güçlükle soluyordu.

«Şarap mahzenine gitmeme yardım et ve o şeyi de yanına al.»

Başıyla Erma'yı gösterdi. Hannah silâhı alıp yaşlı adamın kalkmasına yardım etti. Koridorun sonundaki mahzene inen merdivenin kapısını açarken sahne giriş kapısı menteşelerinden koptu ve içeri bir grup **SS** doldu. Hannah güdüsel olarak dönüp Erma'yı kaldırdı. Parmağı tetiğin üzerindeydi. Daha önce hiç silâh atmamıştı. Erma canlıydı sanki. Duvarlardan parçalar kopartıyor, kapı önündeki adamların dışarı kaçmalarını sağlıyordu. Hannah durmadan ateş ediyordu, Erma öyle sert geri tepiyordu ki tam o anda kapıyı açmış olan yaşlı adama çarptı Hannah. Adam dengesini yitirdi ve tahta merdivenlerden kayarak aşağıdaki mahzene düştü.

Hannah Erma'yı bırakmıştı elinden. Dizüstü çökmüştü.

«Max Amca! Bir şeyin yok ya!»

Amcasının ayağa kalktığını gördü, «Çabuk ol!» diye seslendi adam.

Hannah ayağa kalkmaya çalışırken bir el bileğinden kavradı. Arkasına dönünce mavi gözlü gencin emekleyerek kendisine yaklaşmakta olduğunu gördü. Sarı saçlarından kanlar akıyordu.

«Yoo, öyle kolay kolay kaçamazsın,» diye söylenen adam kızın midesine bir yumruk indirdi. Arkasından koşan **SS**'ler koridoru doldurmuşlardı. Max'ın ayağa kalkıp arka mahzene geçmekten ve yürüyebildiğine şükretmekten başka yapacak şeyi yoktu.

Kalın meşe kapıyı kapattı, iki çelik sürgüyü sürdü ve şarap şişeleri arasından geçti. Arkasında

kapı kırılacakmış gibi yumruklanıyordu. Ancak çok geç kalmışlardı. Max bu durumu çok önceden görmüş ve ona göre hazırlanmıştı. Üçüncü mahzenin duvarına dayalı tahta bir dolabın içinde bir şapka, bir yağmurluk, iri bir fener ve sahte belgeler ve çeşitli ülke paralarıyla dolu bir çanta vardı.

Max şapkayla yağmurluğu giydi, dolabı bir yana iterek arkasındaki deliği ortaya çıkardı, el fenerini ve çantayı aldı, delikten geçtikten sonra dolabı eski yerine çekti. Şimdi kulübün arkasındaki üç yıldır boş duran deponun altındaki mahzendeydi. Birkaç dakika sonra açtığı bir kapıdan yılların çöpüyle dolu olan avluya çıktı. Sokak kapısını açıp başını dışarı uzattı. Sokak bomboştu. Kapıyı arkasından kapatıp hızla uzaklaştı oradan.

3

Hemen hemen aynı anlarda Estoril'den, Windsor Dük ve Düşesi İspanya'nın eski başbakanı ve diktatörünün oğlu olan Estella Marki'si Miguel Primo de Rivera'yı ağırlamaktaydılar. Marki özellikle onları görmek için arabayla Madrid'den gelmişti. Uşaklar havuz kenarındaki masadan öğle yemeği tabaklarını toplarlarken de Rivera saatine baktı.

«İnsan iyi dostları arasındayken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor. Korkarım ki hemen kalkmak zorundayım. Bugün Madrid'e dönmeliyim. Yarın çok önemli bir randevum var.»

«Ne kadar da yazık,» dedi Düşes.

De Rivera gülümseyerek Dük'e döndü.

«Gitmeden önce sizinle özel olarak birkaç dakika konuşabilir miydim acaba?»

Dük şaşırmişti, ama her zaman olduğu gibi saygıyla gülümsedi.

«Elbette. Çok sürmez, hemen döneriz, Wallis.»

Gerçekte ancak yarım saat sonra dönmüşlerdi ve Rivera ancak veda edecek, kadar zaman bulabilmişti. Yeniden gelmeye söz vererek arabasına binip gitti. Dük bir sigara yakıp terasın mermer korkuluğuna dayandı. Denize bakarken kaşları çatılmıştı, bir şeyler düşündüğü anlaşılıyordu.

«Ne varmış?» diye sordu karısı.

«Pek anlamadım. Çok garip bir şey. Madrid'deki resmi makamlardan öğrenmiş benim Bahama Adalarına atandığımı. Hatta bu konuda Franko ile bile görüşmüş.»

«Neden ama, David?»

«Wallis, beni gitmemem için kandırmaya çalıştı. İngiltere işlerinde hâlâ karar verici rolüm olabilirmiş. İspanya'ya gidip orada oturmamızın daha iyi olacağını söyledi. Resmen çağrı gibi bir şey yani.»

«Bunu yeğler miydin?»

«Çok karmaşık. Şu anda İspanyollar Nazi tarafından savaşa girmek eğiliminde değiller ama İngiltere'nin içinde bulunduğu güç durumdan yararlanarak Cebelitarık'ı isteyebilirler. Ben böyle bir oyunda piyon olmak istemem.»

«De Rivera'ya güvenmiyorsun şu halde?»

«Faşistlere olduğu kadar Madrid Falanjistlerine de güvenmem. Wallis, bu işte ilk bakışta görülden daha çok şeyler varmış gibi geliyor. Hem de pek çok.»

Dük kolunu karısının beline dolarken gözlerinin içi gülüyordu.

«Ama yine de heyecanlı bir yanı var, bunu kabul etmek zorundayım.»

p

Bölüm 6

Hücre küçük ve duvarları badanalı bir yerdi. Temizlik açısından antiseptik denilebilecek bir görüntüsü vardı. Tavana gömme bir lamba, üzerinde şiltesi olmayan demir bir karyola ile soğuk, beyaz, beton bir mezara benziyordu.

Hannah karyolanın kenarına ilişmişti. Olup bitenlerle kafası öyle allak bullak olmuştu ki çevresini farkedemiyordu bile. Her şey bir düş bulanıklığına dönüşmüştü. Sabahleyin uyanınca şöyle böyle anımsanan ve hızla uçup giden karabasanlar gibi. Kulüp koridorundaki o karışıklık, elinde geri tepen makineli tüfek, barut kokusu. Ve Max Amca. Şimdi neredeydi acaba?

Karnı hâlâ yediği darbeden ağrıyordu, elini midesine değdirince safra boğazına kadar yükselmişti. Hemen kovaya doğru koştu.

Kapıdaki delikten içersini gözetleyen Heydrich bu tür olaylarda kullandığı **GESTAPO** sorgu uzmanıyla **SS** nöbetçiye başıyla işaret etti.

Binbaşı Berg'e, «Kapıyı açabilirsiniz şimdi,» dedi.

Çekilen sürgülerin Hannah için hiç bir önemi yoktu. Hâlâ kovanın üzerine eğilmiş karşısındaki duvara bakıyordu. Berg kızı kollarından tutup ayağa kaldırmak zorunda kaldı.

Heydrich bacaklarını iki yana açmış olarak bir sigara yakıp gözünü kızdan ayırmadan bakıyordu. Üzerinde hâlâ tören üniforması vardı, Karalar giyinmiş bir şeytan. Ancak sesi yumuşaktı.

«Ne kızmışsın ama! En iyi adamlarımdan ikisi öldü. Üçü hastanede. Birinin durumu ağır. İyi eğitim görmüşsün doğrusu. Almanca kusursuz. Gerçek bir Berlinli gibi.»

«Berlin'de doğdum. Annem ve büyükbabam da öyle. Bunu biliyorsunuz. Çocukken New York'ta evimizde hep almanca konuşurduk.»

Heydrich Berg'e döndü.

«Soy şunu. Her yeri iyice araştırılsın. Ben birkaç dakikaya kadar dönerim.»

Heydrich nöbetçi odasına giderek hastaneye telefon etti. Döndüğü zaman Hannah çırılçıplak odanın ortasında duruyordu. Elleriyle önünü örtmüştü. Eşyaları yatağın üzerine titizce yerleştirilmişti. Böyle bir sorguda erkeklerin kullanılması, soyunma, sanıkta suçluluk ve utanma duygusu yaratarak psikolojik bir etki yaratır, yabancılaşma sürecini hızlandırır. Ancak yüzünden hiç bir ifade okunmayan Hannah yalnızca duvara bakıyordu.

«Altın madeni bulduk, Obergruppenführer,» dedi Berg. «Çorabının içindeydi bu!»

Heydrich Windsor raporunu açtı.

«Mükemmel. Şimdi işler kızışmaya başladı işte.»

Katladığı kâğıtla hafifçe kızın yüzüne dokundu.

«Neden söz ettiğimi bilmiyordun ha? Az önce hastaneye konuştum, bana ne dediler biliyor musun? Durumu ağır olan üçüncü adamım da ölmüş.»

Hannah'ın saçlarını yakalayıp başını sarstı.

«Orospu... bunun adına cinayet denir!»

Ama Hannah hiç acı duymuyordu. Sanki bütün bunlar bir başkasına oluyormuş, kendisi dışardan seyrediyormuş gibiydi.

«Amcan nereye gitti?»

Hannah'ın sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

«Bilmiyorum.»

Heydrich kızı itti. «Giyin bakalım.»

Berg hafif bir sesle, «Şok geçiriyor,» dedi.

«Bu durumu çok gördüm. Yıllarca yakalanma korkusuyla yaşarlar. Yakalandıklarında da gerçeği kafalarından atmaya çalışırlar. Böyle bir şey olmamış gibi davranırlar. Bir tür içine çekilmedir bu.»

«O zaman onu kendine getirecek bir yol buluruz. Sen git Neumann'ın durumuna bir bak, ben de arkandan geliyorum.»

Berg çıkınca Heydrich giyinmekte olan kıza baktı. Hannah'ın yüzünde hâlâ o garip bomboş ifade vardı. Çok güzel vücudu var, diye düşündü Heydrich. Kız çoraplarını giymek için oturunca erkek içinde kabaran heyecanı duydu.

3

Schellenberg odasına girdiğinde Himmler üniformalıydı. Reichsführer başını kaldırdı.

«Demek seni Winter işine karışmaktan alıkoymakla sana bir iyilik yapmış oldum,» dedi.

«Öyle görünüyor. Sayın Reichsführer.»

«Normal olarak Garden Room'a giden o grubun başında olacaktın. Ve grubun başında olan da ağır bir cezaya çarptırılacaktı. Korkunç bir şey!»

«Evet, efendim.»

«Üç ölü, iki yaralı. Pek usta bir genç hanım. Hakkında yanılmış olduğun anlaşılıyor.»

Schellenberg adamın istediği yanıtı verdi.

«Korkarım ki evet, Sayın Reichsführer.»

«Alçakgönüllülük insanın ruhu için iyidir,» dedi Himmler.

«Ama seni bunun için çağırmadım. Lizbon'a koruyucun olarak gidecek iki **GESTAPO** ajanını seçtim.»

Dâhili telefonu açıp kısaca bir şeyler söyledi. Bir an sonra odaya iki kişi girdi. İkisi de uzun boylu iri yapılı insanlardı ve üzerlerinde gri sivil giysiler vardı. Biri saçsızdı, diğeri de gözlüklü. Schellenberg bütün Reich güvenlik örgütlerini dolduran tipleri hemen tanıdı. Eski polislerdi bunlar, suçlular arasında dolaşmaya alışkın kişilerdi.

Himmler, «Sturmbannführer Kleiber,» dedi.

Gözlüklü olanı topuklarını şaklattı.

«Ve Sturmscharführer Sindermann. General Schellenberg'i tanıyorsunuz.»

«Memnun oldum, Sayın Brigadeführer.»

Kleiber elini uzatma zahmetine girmemişti.

«Sturmbannführer Kleiber'e Lizbon'a gitmenizin nedenini anlattım,» dedi Himmler.

«Doğrusunu istersen, Portekizce konuştuğu için seçtim kendisini bu göreve, Savaştan üç yıl önce Lizbon'daki elçiliğimizde güvenlik görevinde çalışıyordu. Bölge konusunda bildikleri işine çok yarayacak.»

«Bundan hiç kuşum yok,» dedi Schellenberg.»

«Şimdi de senden Binbaşı Kleiber'e Führer'in emrini göstermeni istiyorum, böylece bu konudaki yerini anlamış olur.»

Schellenberg cüzdanından emri alıp Kleiber'e uzattı. Binbaşı kâğıdı okudu, Sindermann'a gösterdi sonra geri verdi.

«Gördüğünüz gibi beyler General Schellenberg'in verdiği her emir Führer'in emri olarak kabul edilecektir.»

«Anlaşıldı, Sayın Reichsführer.»

«Çok iyi.» Himmler Schellenberg'e bakıp gülümsedi.

«Artık burada kalmana gerek yok. Eminim gitmeden önce masanı toplamak istersin.»

Schellenberg odadan çıktı. Himmler'in Kleiber'e özel emirlerini vereceğini biliyordu. Aslın da bunun da pek önemi yoktu ya, nasıl olsa neler söyleyeceğini tahmin edebilirdi.

3

Dinine bağlı bir insan mısın, Kleiber?»

«Pek sayılmaz, Sayın Reichsführer.»

«General Schellenberg pek dindardır. Çok sıkı bir Katolik disiplini altında yetişmiştir. Onun gibi insanların ahlaksal tutumları kimi zaman yargılarını etkiler. İnsanları davalardan daha üstün falan görürler.»

«Anlıyorum, efendim.»

«Acaba? Bu Winter işinde, sana da söylediğim gibi, general, amcasının Reich davasına yaptıklarından çok genç kızla ilgili görünüyor. Açık konuşmak gerekirse Kleiber, General Schellenberg üstün yetenekli bir subaydır. Karşı casusluk alanında Avrupa'da onun üstüne bir kişi daha yoktur. Ancak bence zaman zaman belirli bir inanç eksikliği var kendisinde, ayrıca bu Windsor işindeki tutumunu da pek beğeniyorum diyemem.»

«Anlıyorum, Sayın Reichsführer.»

«Kleiber, öyle zaman gelir ki insanın karşısındakinin boğazına sarılması gerekebilir. Schellenberg'in bunu yapması için sana güveniyorum. Reichsführer'in olarak bu konuda sınırsız sadakatini istemek benim hakkımdır, biliyorsun.»

«Bundan emin olabilirsiniz, efendim, yemin ederim.»

Kapı vuruldu, Heydrich içeri girdi. Yüzünde sevinçli bir ifade vardı. Windsor raporunun kopyasını Himmler'in masası üzerine bıraktı.

«Çorabında saklıydı.»

Himmler belgeyi inceledi.

«Demek Schellenberg kız hakkında yanılmıştı, ha?» Kleiber'e baktı.

«Ne demek istediğimi anladın mı şimdi?»

3

Heydrich hücrenin kapısını açıp içeri girdi. Hannah giyinmiş olarak yatağın kenarında oturuyordu.

«Haydi bakalım, ayağa kalk ve arkamdan gel!»

Kız duraksayınca Heydrich sabırsızlandı, kolundan tuttuğu gibi dışarı sürükledi. Beyaz boyalı koridordan geçtiler. Koridorda çıt çıkmıyor, her tarafın beyaz olmasından dolayı sonsuzluğa kadar uzanıyordu sanki. Hannah birden sanki çok uzaklardan gelen boğuk ve aynı tempoda bir darbe gürültüsü duydu. Heydrich bir hücre kapısının önünde durup gözetleme penceresinin madeni kapağını açtı. İçersini görebilmesi için Hannah'ın yüzünü deliğe yaklaştırdı. Elbisesi beline kadar indirilmiş İrene Neumann yüzüstü bir tahta kerevete uzanmıştı. İri yarı iki **SS** ellerindeki lastik coplan düzenli bir şekilde sırtına ve kaba etlerine indiriyorlardı. Kadının vücudu acıyla gerilmişti. Berg'de bir kenarda durmuş seyrediyordu. Hannah duyduğu dehşetten yüzüne bir tokat indirilmişçesine kendine geldi bir anda.

«Gördün mü?» dedi Heydrich.

«Windsor işi, hakkında gerçeği söylese bunların hiç biri olmayacaktı. Amcan hakkında birkaç soruya yanıt verseydi. Ama ölümü yeğliyor sanırım.»

Hannah'ın yüzünü madeni deliğe bir daha yaklaştırınca kız kendini kurtarmak için çabaladı.

«Hayır, hayır! Bırakın onu!»

«Öyleyse sorularımı yanıtla.»

«Hayır... ben hiç bir şey bilmiyorum.»

«Eh, göreceğiz bakalım.» Heydrich kapıyı açıp Berg'e, «Kesin!» diye seslendi.

Hannah'a döndü.

«Sorularıma yanıt almadığım takdirde yeniden başlayacağız. Böylece onun çektiği acıların nedeni sen olacaksın.»

Hannah'ın korkusu yüzünden okunuyordu.

«Sen ve amcan... Amerika'dan geldiğinden beri birlikte mi çalışıyorsunuz?»

«Hayır.»

«Peki öyleyse Windsor raporunu nasıl açıklıyorsun?»

«Bir rastlantıydı bu. Fräulein Neumann'ın onunla konuşmasına kulak misafiri olmuşum.»

Hannah yanıtlarını nasıl hazırlayacağını bilemiyordu. Neyi anlatmalı neyi saklamalıydı?

«Bundan önce amcanın Reich aleyhine çalıştığını bilmiyor muydun?»

Hannah'ın sesine korku katmasına gerek yoktu, zaten tir tir titriyordu korkudan.

«Yemin ederim ki hayır.»

«Peki Windsor raporu neden senin üstünde bulundu?»

«Amcam benim Lizbon yoluyla Amerika'ya dönmemi ayarlamıştı. Raporu Windsor Düküne gösterebileceğimi düşünüyordu.»

«Raporu okudun mu? İçinde ne yazdığını biliyor musun?»

Hannah'ın yalnızca kendini koruma içgüdüleriyle çalışan zihni bu soruya doğru yanıt vermesini söylüyordu. Buna verdiği yanıt doğru olursa daha sonra söyleyeceği yalanlara inanabilirlerdi.

«Evet... raporu ezberledim.»

«Amcan mı söyledi bunu yapmanı.»

«Evet.»

«Kendisi nerede şimdi?»

«Bilmiyorum.»

Heydrich parmaklarını şaklatınca coplar yine kadının sırtına inmeye başladı. Hannah adamın kolunu tuttu.

«Yemin ederim ki söylediklerim gerçek. Kaçtı amcam beni orada bıraktı. Konuşacak zaman bile bulamadık.»

Heydrich kızın korkudan çarpılmış yüzüne bakınca onun doğru söylediğine inandı. Üzerindeki gücü kendisine tadına doyumaz bir haz veriyordu. Berg'e dönüp başını salladı. Dayak kesildi.

«Peki ya zenci müzisyenler... onların bu işle bir ilgileri var mı?»

«Çok iyi.» Yine Berg'e döndü.

«Hücrelerine koyun yine. Ötekisini de üç numaraya götürün. Sağlık yardımı yapılsın. Sıcak banyo, yiyecek. Ne yapman gerektiğini bilirsin sen.»

«Hangi nedenle, Sayın Obergruppenführer?»

«Devlet düşmanlarıyla ilişki kurmak.» Heydrich dönüp odadan çıktı.

Garden Room'un salonlarından biri tek tek sorguları yapılan kulüp çalışanlarıyla dolmuştu. Connie Jones, Billy Joe ve Harry Graf da bir köşede oturmuş alçak sesle konuşuyorlardı. Sorguları bitmişti ve sonuçtan hiç de memnun görünmüyorlardı.

«Amerikan elçiliğinden birini istedim,» dedi Connie.

«Ama bir yararı olmadı. Berbat bir iş bu. Hannah ile Max hakkında amma da çok şey sordular.»

«Bana kalırsa buradan paçamızı kurtarırsak talihli sayılırız.»

Heydrich salona girdi ve çevresine bakmadan iç odaya geçti. Masanın başında oturan genç SS subayı üstünü görünce ayağa fırladı.

«Bir şey buldunuz mu?» diye sordu Heydrich.

«Hepsi temiz, Sayın Obergruppenführer.»

«Zenciler?»

«Onları Sturmbannführer Kleiber sorguya çekti, bir şey bilmediklerinden emin. Yarın sabah Paris yoluyla Madrid'e gidiyorlar. Pasaportları ve biletleri burada.»

«Pekâlâ. Bu gece gözaltında tutulsunlar ve yarın sabah trene siz bindirin. Resmen sınır dışı ediliyorlar.»

Schellenberg odasında mektupları imzalıyordu.

«Walter, demek gitmeye hazırsın?» dedi Heydrich.

«Hemen hemen, Reichsführer beni koruyucularıyla tanıştırdı. Pek uyumlu bir çift. Kleiber adındaki adamın özü Lizbon'u tanınması ki bundan saçma şey olamaz. Reichsführer benim son iki yıl içinde üç kez Lizbon'a gittiğimi çok iyi bilir. Gereken tüm ilişkileri zaten kurmuş bulunuyorum.»

Heydrich artık iyice buruşmuş olan Windsor raporunu Schellenberg'in önüne bıraktı.

«Çorabının içindeydi. Yanılmışsın. Amcası için raporu Lizbon'a Dük'e götürecekmış.»

«İsteyerek değil,» dedi Schellenberg.

«Lizbon'a gideceğini biliyordum. Seyahat acentesinde bileti rapor çalınmadan önce ayırtılmıştı. Hatta ben von Ribbentrop'la görüşmeden önce.»

«Yani masum bir araç olabileceğini mi söylemek istiyorsun? Evet, bu olabilir. Birlikte çalıştığı zenci müzisyenlerin bir şeyden haberleri olmadığını söyledi.»

«Ona inandın mı?»

«Bir saat kadar dinleme aygıtları bulunan bir odada yalnız kaldılar. Aralarındaki konuşmaları tam bir şaşkınlık örneğiydi. Ayrıca onları sorguya çeken Kleiber tatmin olmuş görünüyor. Resmen

sınırdışı edilmelerini emrettim. Böylece Amerikalılarla aramızda bir olay çıkmayacak. Unutma ki adamlar zenci ve eğer gözaltında tutmaya kalkışırsak Amerikan basınının o sıkıcı liberal kanadı her an bir gürültü koparmaya hazırdır.»

«Peki Winter'ler ne olacak?»

«Onlar sonradan Amerikan yurttaşı olmuşlar, Walter. Üstelik Alman doğumlu Yahudi ikisi de. O kulübün dışında yatan ölülerin fotoğraflarını görmelisin. Günün birinde bunları yayımlamaya kalkışırsak Goebbels bayram edecek. Ama kimse bu tür bir karışıklığa girmek istemiyor şimdi. Bugünkü uluslararası durumlarını gözönüne alınca Amerikalıların da bunu bilmek istemeyeceklerine emin olabilirsin. Ne de olsa atın üstünde biz varız.»

«Haklısın her halde,» dedi Schellenberg.

«Her zaman öyleyim. Kızın sorgusunun genişletilmesi gerekecek, ama bunu ben kendim yapacağım.»

Schellenberg bunun ne anlama geldiğini çok iyi bilirdi. Cinsel eğilimleri herkesçe çok iyi bilindiğinden Heydrich bunu kendisine söylemekle sapıkçasına bir zevk alıyor olmalıydı.

«Doğrusunu istersen ona yardım etmiş oluyorum, Walter. Kızı bana sen getir. Ona bir yakınıymış gibi konuş. Aklını başına toplamasına yardımcı ol. Seni dinleyebilir. Bu onu pek çok acıdan kurtarır.»

«Nasıl isterseniz, Sayın Obergruppenführer. Yeşil Oda'yı mı?»

«Elbette,» diye gülümsedi Heydrich.

3

Hücre kapısı açılıp da Schellenberg içeri girince Hannah başını kaldırıp konuşmadan baktı adamın yüzüne.

«Söyleyecek hiç bir şeyin yok mu?» diye sordu Schellenberg.

«Sana yok. Yanılmışım. Senin onlardan değişik olduğunu sanmıştım. Aptallık etmişim. Ne istiyorsun?»

«Heydrich seni kendisine götürmemi istedi.»

Hannah bitkin bir halde ayağa kalktı.

«Tahmin ettiğim şey için mi?»

«Sanırım.»

Kız adamın ardından koridora çıktı. Schellenberg saatına baktı.

«Yediye on var. Karanlık basmak üzere.»

«Ne kadar da ilginç.»

«Öyledir. **SS** örgütü çok dakiktir. Her şey zamanında olmalı.»

Mahzen merdiveninden çıkıp iki **SS** nöbetçisinin beklediği ana kapıya yöneldiler.

«Her akşam saat tam yedide Şansölye kuryesi şu kapıdan Führer ve diğerlerine raporları götürmek üzere çıkar.»

Şimdi birinci kat merdivenlerini çıkıyorlardı.

«Geçenlerde Paris'ten gelen şaşırtıcı bir hikâyeyi anımsadım,» dedi Schellenberg.

«Fransız Direniş Örgütünden olduğu sanılan genç bir kadın tutuklanmış. Kadını İçişleri Bakanlığının arkasındaki **GESTAPO** Karargâhına götürmüşler. Biri bir an için odalardan birinde yalnız bırakmış kadını. Kadın bir dosya alıp odadan çıkmış. Ön kapıdan bir generalin çıkmasını beklemiş, hemen arkasından o da, generalin dosyayı unuttuğunu söyleyerek çıkmış. Dışarı çıkar çıkmaz da en yakın sokağa sapıp izini kaybettirmiş. Nöbetçinin başı belâya girmiş ama yaşam böyle, ne yaparsın.»

Hannah gözleri faltaşı gibi açılmış bakıyordu adama.

«Ne biçim bir insansın sen? Hiç bir şey anlamıyorum.»

Schellenberg Heydrich'in odasının yanındaki kapıyı açıp kızı içeri soktu. Burası içinde bir masa, birkaç dosya dolabı, duvara dayanmış bir divan olan yeşile boyanmış bir odaydı. Duvarda bir saat asılıydı.

«Saate bak,» diye Schellenberg fısıldadı. «Yediye bir dakika var. Yediyi iki geçe tamam olur sanırım.» Gülümsedi. «Sayı saymasını bildiğini umarım.»

Odanın öteki ucundaki kapıya doğru yürüdü, kapıyı vurdu ve içeri girdi. Heydrich masasının başında oturuyordu. Hemen yerinden kalktı.

Walter, Fräulein Winter'i getirdin demek. Çok teşekkür ederim. Artık gidebilirsin. Bir an önce eşyalarını toplasan iyi olur.»

«Nasıl isterseniz Sayın Obergruppenführer.»

Schellenberg dış kapıyı hafifçe kapattı arkasından. Heydrich gülümseyerek bakıyordu kıza. Cebinden tabakasını çıkarıp bir sigara çekti. Zamanı boldu nasıl olsa. Keyfini çıkarmaya niyetliydi. Başının üstündeki saatin yelkovanı yediyi gösterdi, yürümeye devam etti.

«Buraya gel!» dedi Heydrich.

Hannah duraksadı. Paniğe kapılmıştı.

«Buraya gel dedim sana.»

Hannah ileri doğru bir adım attı, ikinci adımı atarken Heydrich'in odasındaki telefon çaldı. Heydrich bir küfür savurdu, döndü ve odasına girip telefonu açtı.

«Alo? Kim arıyor?»

Karşı tarafta bir süre sessizlik oldu, sonra boğuk bir ses, «Kayıt Bölümü?» diye sordu.

«Değil.»

Heydrich telefonu öfkeyle kapatıp öteki odaya gitti. Oda boştu. Koridora açılan kapı aralıktı. Olamazdı. Böyle bir şey kendisine yapılamazdı! Kapıyı açıp koşar adımlarla aşağı indi.

Nöbetçilere, «Bir kız gördünüz mü?» diye sordu.

«Güzel bir kız... kumral. Tüvit bir etek ve beyaz bir bluz vardı üstünde.»

«Gördük, Sayın Obergruppenführer. Bir az önce çıktı.»

«Belgesini göstermeden mi? Nasıl?»

Konuşan nöbetçinin yüzü birden korkuyla kasılmıştı.

«Elinde bir dosya vardı, efendim. Şansölye kuryesinin çıkıp çıkmadığını sordu. İki saniye önce çıktığını söyledim. Führer'e verilecek önemli bir dosya olduğunu söyledi.»

Heydrich merdivenlerden inip Prinz Albert caddesine çıktı. Ortalık iyice kararmıştı. Hannah Winter görünürlerde yoktu.

Heydrich'in kırmızı alarm vermektan başka bir seçeneği yoktu elinde. Ondan sonra da Schellenberg'i aramaya çıktı. Schellenberg odasında Frau Huber'e son birkaç mektubunu dikte ediyordu.

«Çık dışarı!» diye bağırdı Heydrich kadına. «Hemen dışarı çık!»

Kadın korkudan bembeyaz kesilmişti. Koşarak çıkıp gitti.

«Ne oluyor?» diye sordu Schellenberg.

«O Yahudi orospusu kaçtı, Walter. Telefona cevap vermek için bir an odama girmiştım, geri döndüğümde kaçmıştı.»

«Ama ön kapıdan nasıl çıkabilir ki?»

«Şansölye kuryesinin hemen arkasından çıkmış. Nöbetçiye önemli bir dosya unutulduğunu söylemiş.»

«Soluk kesici bir cüret,» dedi Schellenberg.

Heydrich öfkeyle baktı adamın yüzüne.

«Walter, eğer bu işle ilgin olduğunu bir an düşünseydim... »

«Ben onu size teslim ettim, Sayın Obergruppenführer. O dakikadan beri de Frau Huber'e mektup dikte ediyorum. Bana tanıklık edebilir.»

Gerçekten pek uzak değildi sözleri. Kadından bir kahve istemişti. Kadın da odasında sakladığı termosu getirene kadar bir iki dakika geçmişti. Dâhili hattan Heydrich'i arayacak kadar bir süre...

«Pekâlâ, ama şimdi ben moruğa ne diyeceğim?»

Kapı hafifçe vuruldu, Frau Huber başını içeri uzattı.

«Ne istiyorsun?» diye sert bir sesle sordu Schellenberg.

«Bağışlayın, Sayın Brigadeführer. Reichsführer telefonda. İkinizi birden görmek istiyor... hemen şimdi.»

Hannah dışarı çıkar çıkmaz acele etmemeye çalışarak yürümeye başladı. Her an arkasından birinin seslenmesini bekliyordu. Sağdaki ilk köşeye saptı ve ancak ondan sonra hızlı hızlı yürüdü. Saat sokakların henüz تنها olamayacağı kadar erkendi, ayrıca Temmuz akşamında bir kızın kısa kollu bluz ve etekle dolaşmasının dikkati çekmeyeceği kadar sıcaktı hava.

Taksiye binecek parası olmadığı için hayvanat bahçesine kadar olan kırk beş dakikalık yolu yürümek zorundaydı. Oraya varınca bahçenin kapısındaki büfede kahve satan bir kadına Rehdenstrasse'yi sordu. Kadın ona bir fincan sıcak kahve verdi, Hannah kahvesini içerken de bir kâğıda aradığı adresin planını çizdi. Rehdenstrasse Spree Nehrinin kıyısındaki eski ambarların bulunduğu bir sokaktı. Sokağın ortalarına doğru bir yerde bir binanın kapısında tek bir lambanın aydınlattığı bir tabela görünüyordu:

Hoffer Kardeşler — Taşçı Ustaları.

Avluya açılan büyük tahta kapılar kilitliydi. Hannah yandaki küçük kapının açık olduğunu farkettili.

Hannah içeri girince birden karşısına çıkan hayalet gibi gölgeleri görünce yüreği ağzına gelir gibi oldu. Sonra gördüklerinin ne olduğunu anlayınca gülümsedi. Taştan haçlar, melekler ve diğer dini heykeller... Avlunun, öteki ucundaki depoya doğru yürüdü. Yukardaki pencerelerden birinin kapalı perdesi altından ışık sızıyordu. Daracık bir kapı dokunur dokunmaz açıldı ve karşısına dik bir tahta merdiven çıktı.

Savaşın başlarında Alman karşı casusluk örgütü portatif telsiz yayınlarını bulma araçları geliştirmişti. Böylece Batı Avrupa'nın büyük kentlerindeki yeraltı örgütlerinin telsizlerini birer birer saptayıp ele geçirmiş bulunuyorlardı.

Berlin'de bu tür yayın yapan telsizlerden ancak bir tane yapılmasını emrettiği için bunu başarabilmişlerdi. Her yayından sonra da telsizin yerini değiştiriyorlardı. Şimdiki telsiz Hoffer Kardeşler şirketindeydi. Aslında Hoffer Kardeşlerin yalnızca biri hayattaydı artık.

Bacağını Verdun'de yitirmiş olan Otto 1920'den beri Komünist Parti üyesiydi.

Max kulüpten çıkar çıkmaz oraya gitmişti. Hemen telsizi oraya getirtmişti. Telsiz operatörü verem olduğu için askere alınmayan Haupt adında bir gençti. Haupt telsizi kurarken korkunç bir yanlışlık yapmıştı. Dalgın bir anında pille çalışan aygıtın fişini prize sokmuş ve bazı lambalarını yakmıştı. Şimdi de dışarda kullanabileceği parçaları arıyordu. Max kapının açıldığını duyunca Haupt'un geldiğini sanıp merdiven başına çıkınca Hannah ile burun buruna geldi.

Hannah, Otto Hoffer'in kahvesini içerken yandaki odadan amcasının telefonda konuştuğunu duyuyordu.

«**GESTAPO** Karargâhından elini kolunu sallayarak çıkmak bir mucize,» dedi Otto Hoffer.

«Suratlarını görmek isterdim doğrusu. Şunu bir Berliner Zeitung'un baş sayfasına geçirebilseydik!»

Max Amca içeri girdi. «Her şey ayarlandı. Bir saat sonra arabayla Paris'e yola çıkıyorsun. Oradan biri seni İspanya'ya geçirecek. Madrid'den de trenle Lizbon'a gidersin.»

«İyi ama nasıl? Sen söyleyince çok kolay gibi geliyor ama... »

«Berlinli Yahudileri kentten çıkardığım bir yeraltı yolu var. Kullandığım insanlar idealist değillerdir. İşleri karşılığında nakit para alan haydutlar. Bu da benim için daha iyi. Hiç olmazsa insan emin olabiliyor.»

«Anlıyorum.»

Max Amca kapının arkasından bir erkek pardösüsü aldı.

«Bunu giy. Biraz bol ama kemerini sıkarsın.»

Cebinden en son kulüpte gördüğü zarfı çıkardı.

«Tren biletleri işe yaramaz. İşte pasaportların, paralar ve Lizbon'da kullanacağın kredi mektubu.»

«Her şeyi düşünmüşsün.»

«Hepsini değil.»

Max Amca çekmecedен bir Walther PPK tabancası çıkardı.

«Yedi mermi var bunun içinde. Ateş etmek istediğin zaman üstündeki sürgüyü şöylece çek. Ondan sonra istediğin kadar bas tetiğe. Emniyet düğmesi kapalı. Şunu çevirince ateşe hazırdır.»

«Buna ihtiyacım olacak mı?»

«Olabilir. Ama bunu daha sonra veririm. Haydi gidelim artık.»

3

Bir dizi arka sokaktan geçip bir yerde demir bir köprüden Spree'yi aştılar ve sonunda Rehdenstrasse'yi andıran bir sokağa girdiler. Burada da hep ambarlar ve işyerleri vardı. Solmuş bir tabelâda:

Kertesi Şarap Şirketi -İthalât ihracat

yazıyordu. Max kapıyı vurdu. Kısa boylu çıplak kafalı kahverengi pardösülü bir adam başını dışarı uzattı.

«Merhaba Scherber,» dedi Max. Arkasında Hannah olduğu halde içeri girdi.

«Beş dakika,» dedi Scherber. «Beş dakika sonra gitmiş olmalısınız, anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı.» Max adama lastik bantla tutturulmuş bir tomar yüz marklık uzattı.

«Çocuklar hazır mı?»

«Buradalar.»

Hannah gayet loş ve büyük bir depoda olduklarını farkettiler. Bir uça kocaman çifte kapının önünde bir tanker duruyor, iki adam da tankerin yanında sigara içiyorlardı.

«Dubois kardeşler,» dedi Max. «Dişleri dökük olanı büyüğü olan Paul'dur. Henri de kendisine söylenileni yapar.»

Henri yirmi bir yaşında ancak vardı. Deri ceketli, kasketli bir gençti. Kötü bir Almancayla.

«Demek yükümüz bu, ha?» dedi. «Şahane!»

Ağabeyi yüzünü buruşturdu. «Paradan ne haber, Max? İki bin franka anlaşmıştık.»

Max parayı saydı.

«Çocuklar şarap nakledecekler.»

«Ve de ne olursa,» diye Henri ekledi.

«Savaştan önce onlarla çok iş yaptım. Sonra belirli nedenlerle işlerimiz aksadı. Ama şimdi yine işe başladılar.»

«Paris'teki o Almanlar Alman şarabı istiyorlar,» dedi Henri.

«Biz de onları hoşnut tutmaya çalışıyoruz.»

Paul Dubois, «Komikliği bırak da kıza nereye gireceğini göster,» dedi.

«Bir an önce gidelim buradan.»

Henri kamyonun kapısını açtı, koltuğu kaldırdı. Koltuğun arkasında gizli bir kapı vardı. Uzanıp ışık düğmesini çevirdi.

«Ev gibidir,» dedi.

«Şilte, termosta kahve, salamlı sandviç. Umarım bunu yiyemeyecek kadar Yahudi değilsiniz, elimizde başka şey yok ve geleceğinizi bir saat öncesine kadar bitmiyorduk. Sandıklar için de özür dilerim, ama Paris karaborsası için birkaç şey almadan olmaz doğrusu.»

«Ben her yerde rahat ederim,» dedi Hannah.

«Yirmi saat,» dedi Paul Dubois. «Nöbetleşe süreriz.»

Max Walther'ı çıkartıp kıza uzattı. «Buna ihtiyacın olacak.»

«Bize güvenmiyor musun?» diye sordu Henri.

«Pek güveniyorum diyemem. Daha önce de adam öldürmüştür. Gerekirse yine öldürür.»

Hannah'ı alnından öptü.

«Lizbon'a varınca doğruca adamın kendisine git.»

«Seni düş kırıklığına uğratmayacağım.»

«Bundan eminim yavrucuğum. Güle güle.»

Hannah sanki amcasını bir daha göremeyecekmiş gibi ağlıyordu şimdi. Koltuğun altından geçip tankerin altındaki bölmeye girdi. Amcasına son bir kez baktı, sonra Henri kapağı kapattı. Hannah şilteye uzanıp çevresine bakınırken birden motor çalıştı ve tanker hareket etti.

Bölüm 7

İrene Neumann banyo yaptıktan sonra kendisini götürdükleri konforlu odada yemeğini bitirdiği zaman saat da on olmuştu. Kendisine hizmet eden kır saçlı kadın çok içtenlikli davranmıştı.

«Bir yanlışlık olmalı kızım,» dedi. «Böyle şeyler olur, üzülme.»

Yemek gerçekten çok güzeldi. Kalın bir bornoza sarılı olan İrene yediği dayaktan sonra oturmakta güçlük çekmesine karşın doğrusu yemeğin zevkine varmıştı. Kızarmış tavuk, patates, gerçek kahve ve sonunda da bir kadeh konyak. Tam kendine geldiğini hissettiği sırada kapı bir tekmede açıldı ve Berg ile iki SS eri gelip kendisini yakaladılar. Bir çuval gibi fırlatılmıştı koridora. Berg kadının saçından yakalayıp başını geriye atınca İrene Neumann Heydrich'le burun buruna geldi.

«Yoo, İrene, sen sıranı savdın,» dedi Heydrich.

«Şimdi sıra öteki hücredeki kadında.»

İrene'i sürükleyerek yandaki hücrenin önüne götürüp küçük pencereyi açtılar. İçerde yatağın üstünde yaşlı, zayıf bir kadın oturuyordu.

«Annen Gerda Neumann yetmiş bir yaşında sanırım,» dedi Heydrich.

«Kalbinden hasta olduğu doğru mu?»

İrene on dakika sonra Heydrich'in masası karşısında oturmuş bildiği her şeyi anlatıyordu.

3

Haupt bulabildiği yedek parçalarla Hoffer Kardeşler deposuna döndüğünde saat gece yarısına gelmişti. Max Winter de döneli üç saat kadar oluyordu.

«Ne kadar çok kaldın öyle, Haupt.»

«Yine de parçaları bulabildiğim için talihli sayılırım.»

Max esneyerek pencereye gitti, perdenin arasından dışarı baktı. Birden taşlar arasında bir hareket gözüne çarptı.

«Otto, korkarım gelen var,» diye seslendi. «Gidip bir bakayım.»

Hoffer dolaptan bir Schmeisser makineli tabanca çıkardı, arka merdivenlerden inip kapıya doğru yürüdü. Elektriği yakmamış, tabancanın emniyet düğmesini çevirmişti. Birden gece motor gürültüleriyle doldu, zırlı bir araç kapıyı parçalayarak içeri girdi. Aracın ön tekerleği Hoffer'e çarpıp yana savurmuştu. Hoffer tetiğe bastı, Schmeisserin ateşine on silâh birden karşılık verdi. Hoffer ikiye biçilmişti.

Merdivenin üst başında duran Max her şeyin sona erdiğini anlamıştı. Walther tabancasını çekip gelenleri bekledi. Bir yandan da dua ediyordu. Merdivende gördüğü ilk askeri tek el ateşle devirdi. Ancak o sırada biri kenardan bir Schmeisser uzatıp bulunduğu yeri taradı. Aynı anda birkaç kurşun yiyen Max aşağı yuvarlandı.

Saldırı grubunun erleri arkalarında Binbaşı Berg olduğu halde bir hamlede yukarı çıktılar. Az sonra Haupt'u sürükleyerek aşağı indirdiler. Heydrich merdivenin altında Max Winter'in cesedine bakıyordu. Berg inerken başını kaldırdı.

«Öldü. Çok yazık. Sen ne buldun bakalım?»

«Telsizci. Yeteneksiz biri. Pilli aygıtı elektrik prizine sokmuş. Onarmaya çalışıyordu.»

«Bugün hiç haber yolladın mı?» diye sordu Heydrich. Haupt'un korkusu yüzünden okunuyordu.

«Hayır.»

Heydrich Berg'e döndü.

«Kızdan bir haber yok mu?»

«Yok, efendim.»

Heydrich Haupt'a.

«Bu akşam buraya genç bir kız geldi mi?»

Haupt şaşırmişti. «Kız mı? Hayır, gelmedi.»

«Pekâlâ. Berg onu Prinz Albrechtstrasse'ye götür ve bildiklerini öğren. Ben de adamları alıp Neumann'ın verdiği öteki adrese gideceğim.»

Kartal Şarap Şirketi karanlıktı. Sahibi Herr Scherber'in Charlottenburg İstasyonu yakınlarındaki tek başına oturduğu evde de kimseler yoktu. Kapı komşusu adamın genellikle gecelerini dışarda geçirdiğini söyledi.

Prinz Albrechtstrasse'deki sorgucular gece sabaha kadar uğraştılar talihsiz Haupt'la. Ama genç hiç bir şey bilmediği için bir şey söyleyememişti.

Scherber'i Kurfürstendamm civarında bir hamamda bulduklarında sabahın yedisi olmuştu. Eşcinsellerin buluştukları bir yerdi burası. Scherber bülbül gibi şakıyordu.

3

O sabah saat dokuzda Himmler'in bürosu epey kalabalıktı: Heydrich, Schellenberg, Binbaşı Kleiber ve Sindermann.

«Winter'in Windsor işini telsizle bildirmeye zaman bulamadığımı biliyoruz,» dedi Himmler..

«Raporun kayıp kopyası da elimizde.»

«Şu halde bu konuda tek haber sızdıracak kişi o lanet kız.»

«Ve şu anda iki Fransız karaborsacının yanında Paris'e doğru yol almakta.»

Heydrich, «Kızı nereye bırakacaklarını biliyoruz,» dedi.

«Monmartre'da Altın Sikke kahvesi. Paris büromuzun bir karşılama komitesi çıkarmasını sağlayacağım. Çok memnun olacaklar. Bir darbede tüm bir yeraltı örgütü ele geçmiş olacak.»

«Hayır, onlara beklemelerini söyle,» dedi Himmler.

«Benim daha iyi bir fikrim var.» Schellenberg'e döndü.

«Bu akşam Paris'e uçakla gidiyorsun, değil mi?»

«Sayın Reichsführer, benim bu Winter işine karışmamı istemediğiniz izlenimini edinmiştim.»

«Evet öyle, ama Binbaşı Kleiber bu işi üstlenebilir.»

Heydrich'e baktı. «Paris bürosuna durumu bildir. Uçağın kaçta kalkıyor, Schellenberg?»

«Saat on birde Tempelhoftan.»

«Sana başarılar dilerim. Günlük raporlarını bekleyeceğim.»

«Başüstüne, Sayın Reichsführer.»

«Kleiber, sen burada kal.»

Schellenberg ile Heydrich dışarı çıktılar. Antrede duraklayan Heydrich bir sigara yaktı.

«Ne gece geçirdik ama! Yine de sonu iyi bitecek gibi. Gördün mü Walter, işini sağlama bağladın mı hiç korkusuz yaşarsın.»

3

Himmler Kleiber'e, «Winter'in dün geceki kaçıışı konusunda ilgili bir şey var,» dedi. «Nöbetçiye Şansölye kuryesinin çıkıp çıkmadığını sorması burasının işleyişi hakkında bilgisi olduğunu gösterir ki bu da içerden yardım gördüğü anlamına geliyor.»

«General Schellenberg mi, Sayın Reichsführer?»

«Onu gözünden ayırma Kleiber ve her gün bana rapor gönder. Lizbon elçiliğimizden telefon edebilirsin. İşte gerekli yetki belgesi.» Kleiber'e bir zarf uzattı.

«Anlıyorum, efendim.»

«Anladığımı umarım. Gidebilirsin.»

Kleiber çıkınca Himmler çelik uçlu eski model kalemini mürekkebe daldırıp konuşmanın ayrıntılarını günlüğüne geçirmeye başladı.

3

Tam o anda şarap tankeri de Trier yolu üzerinde Alf taraflarındaydı. Direksiyonda Henri vardı, ağabeyi yanında uyuyordu. Tanker yavaşladığı anda uyandı.

«Neden durdun?»

«Kendine gel, Paul. İçerdeki bayanın da bizim gibi çalılar arasına girmeye ihtiyacı var. Onun yoksa benim var zaten.»

İçinde bulunduğu durumla kıyas edilemeyecek kadar rahat bir uyku çekmişti Hannah. Ama şimdi

tanker engebeli yola sapınca sarsıntıdan o da uyanmıştı. Gizli kapak açıldı, Henri sırtarak baktı kıza.

«Şöyle bir mola verelim dedik. İsterseniz biraz yürürsünüz, ya da başka bir şey isterseniz onu da yaparsınız.»

Hannah güdüsel olarak her şeye hazırdı. Yere atladığı anda elini cebine sokup tabancasının kabzasını tuttu.

«Neredeyiz?»

«Trier yolunda. Ondan sonra Lüksemburg geliyor.»

Çalılar arasında bir hışırtı duyuldu ve Paul Dubois pantolonunun önünü ilikleyerek ortaya çıktı. Henri elini salladı.

«Ağaçlığın şu yanı senin. On beş dakika, sonra gidiyoruz.»

Henri arabaya binince Hannah da dönüp ağaçlar arasına girdi. Epey bir uzaklık bırakana kadar arabayla arasında yürüdü.

Yşini bitirdikten sonra bir akarsu sesi duyup biraz daha ilerleyince ağaçlar arasında bir nehrin akmakta olduğunu gördü. Sabah güneşinin sular üstünde yansımasını seyretmek çok hoştu. Arkasında bir hışırtı duyup dönünce Henri'nin yaklaşmakta olduğunu gördü.

«Gidiyor muyuz?» diye sordu.

«Hele bir sigara içelim de.»

Hannah gencin uzattığı sigarayı aldı. Sağ elinle de tabancanın emniyet düğmesini itmişti. Erkek çok yakınındaydı şimdi.

«Arkadaki Mosel Nehridir, ne güzel değil mi?»

«Böyle güzellikten hoşlananlar için,» dedi Hannah Fransızca.

«Ben büyük kent çocuğuyum.»

Henri'nin gözleri irileşmişti.

«Hey, Parisli gibi konuşuyorsun sen!»

«1938'de Monmartre'da bir caz kulübünde altı ay şarkı söyledim. *Club Le Jazz*. Biliyor musun?»

«Çok gittim oraya.»

Henri kızın kolunu okşayıp vücudunu vücuduna yapıştırdı. Sesi boğuklaşmıştı.

«Bana bak, chene, ne dersin ha... »

Hannah kendisini bile şaşırtan bir çabuklukla Walther'i çıkarttı. Ama kırk sekiz saat önceki kız değildi artık. Bir an için Garden Room koridorundaki o barut kokusunu duyar gibi oldu. Namluyu Henri'nin midesine dayadı. Henri sırıttı.

«Saçmalama. Nasıl olsa kullanamayacaksın.»

Kızı öptü. Hannah erkeğin ayakları dibine bir el ateş etti. Henri korkuyla geri attı kendini.

«Dikkat et,» dedi Hannah, «Az daha bir şeyini kaybedecektin.»

Paul Dubois koşarak geldi yanlarına.

«Ne oldu? Çabuk söyleyin ne oldu?»

«Hiç bir şey.» Hannah tabancayı cebine soktu.

«Henri ile aramda küçük bir anlaşmazlık. Ama şimdi her şey düzeldi sanırım.»

Paul Dubois kardeşinin suratına bir tokat indirdi.

«Sen adam olmayacak mısın hiç? Etekli birini görünce kızışmış köpekten betere dönüyorsun.»

Hannah'a döndü.

«Söz veriyorum bir daha böyle bir şey olmayacak. Haydi silâh sesini duyan falan olur bir an önce gidelim buradan.»

3

Almanlar İkinci Dünya Savaşında gerek asker gerek yük nakletmek için en çok Ju-52 uçaklarını kullanırlardı. Üç motoru ve çelik gövdesi uçağa Demir Annie adını verdimişti. Schellenberg bu yolu çok az aşmıştı ama hep daha iyi dostların eşliğinde uçmuştu. Şimdi de aralarındaki rütbe farkını belirtmek istermiş gibi Kleiber uçağın ortalarına doğru bir yere oturmuş, Sindermann da en arkaya yerleşmişti. Schellenberg önde tek başına kalmıştı ama orası da çok sıcak ve boğucuydu. Bu yüzden pilotun çağrısını kabul etmiş bir süre onun yanında oturmuştu.

Daha sonraları kahve içmek için yerine döndüğünde Hannah Winter'i ve kızı Monmartre'daki kahvede bekleyen tuzağı düşündü. Bu kez elinden hiç bir şey gelmezdi.

Zaten boğazına kadar batmıştı bu işe. Prinz Albrechtstrasse mahzenlerinde yapılacak işkencede kendisinin kaçışındaki rolünü açıklama olasılığı da her zaman vardı.

Garip bir ilgisizlik vardı içinde. Paris'e yaklaşırken pencereden dışarı baktı.

Kleiber heyecanlı bir ifadeyle yanına gelmişti.

«İşte Le Bourget havaalanı, Generalim. Führer 23 Haziranda Keitel ve bir avuç kurmayıyla sabahın dördünde buraya inmişti. Parislilerin çoğu daha yataklarındayken Führerimiz kentlerini gezmiş bulunuyordu. Almanya için ne önemli bir an!»

«Öyle,» diye mırıldandı Schellenberg.

3

Ehrlich adında bir **GESTAPO** binbaşısı kendilerini şeref salonunda bekliyordu.

«Memnun oldum, Sayın Brigadeführer. Arabanız hazır.»

«Prinz Albrechtstrasse'den emirlerinizi aldınız mı?»

«Evet.»

«O zaman bu operasyonun başında Sturmbannführer Kleiber'in olduğunu biliyorsunuz.»

«Gözlemci olarak sizin de bulunmanızdan mutluluk duyarım Generalim,» dedi Kleiber.

«Eğer buna zaman ayırırsanız kuşkusuz.»

Schellenberg'in reddetmeye cesaret edemeyeceği bir meydan okuma vardı sesinde.

«Neden olmasın?» dedi.

«Gitmeden önce Avenue Foch'daki **SD** karargâhını ziyaret edecek zaman bulduktan sonra tümüyle emrindeyim azizim Kleiber.»

Havaalanından dışarı çıkarırken cebindeki susturuculu Mauser'i okşadı. Altın Sikkede bir kargaşalık çıkarsa belki de bir kör kurşun Sturmbannführer Willi Kleiber'e Reich uğruna canını feda etme olanağını verirdi. İnsanı neşelendiren bir düşünceydi bu. Schellenberg özel olarak getirtilen Citroen'e binerken gülümsüyordu.

3

Tanker Monmartre'ın kuzeyinde Clichy'de bir kamyoncular kahvesinin yanındaki park yerine girdi. Henri frene bastı.

«Sen mi telefon edeceksin, ben mi edeyim?»

«Ben ederim,» diyen ağabeyi yere atladı. Henri arkasına yaslanıp bölmeye vurdu.

«İyi misin bakalım?»

Boğuk bir yanıt alınca sırtıp bir sigara yaktı. Dubois kahvede telefon kulübesine girip Altın Sikke'nin numarasını çevirdi. Karşı taraftaki telefon daha ilk çalışta açıldı.

«Alo! Burası Altın Sikke. Ne arzu etmiştiniz?»

Konuşan Madam Bonnet idi ama sesinde bir gariplik vardı. Bir yaşam boyu kötü alışkanlığın yarattığı içgüdüyle anlamıştı bunu Dubois.

«Bu akşam yedi için bir masa ayırtmak mümkün mü acaba?» diye sordu.

«Tavuk ve bulabilirseniz bir şişe iyi Muscadet şarabı istiyordum.»

«Ne yazık ki olanaksız bu, efendim. Korkarım bu gece açık değiliz.»

«Çok teşekkür ederim, madam. Belki de başka bir sefere o halde »

3

Altın Sikke'de beş altı müşteri sanki içtikleri içkilerden pek hoşlanıyormuş gibi çeşitli masalarda oturmuş bekliyordardı. Walter Schellenberg bara yaslanmıştı, mutfığa açılan bölmenin gerisinde de üç **GESTAPO** ajanı vardı.

Angelique Bonnet barın yanındaki her zamanki masasında oturmuştu. Ufak tefek kır saçlı, kara

giysili ve lokantasını çelik bir yumrukla yöneten bir kadındı. Yedek olarak çağrılan kocası Arras'ta ölmüştü. Yaşamındaki tek avuntusu Fransız hava kuvvetlerinde seyir subayı olan oğlunun İngiltere'ye kaçmış olmasıydı. Kadın telefonu kapatınca, paralel hattan dinleyen Kleiber de kulaklığı yerine taktı.

«Çok iyi!»

«Sizin için öyle,» dedi kadın.

«Ama böyle giderse tek müşterim kalmayacak ve ben ne olup bittiğini hâlâ bilmiyorum.»

«İyi Alman şarabı yüklü bir tanker Dubois adlı iki kardeş tarafından buraya getirilecek. Yanlarında daha ilginç bir yük var, değil mi?»

Angelique Bonnet gençliğinin on beş yılını gezici bir tiyatro grubuyla boş yere geçirmemişti. Yüzündeki şaşkınlık son derecede inandırıcıydı.

«Ama ben o adda kimseyi tanımıyorum ki, mösyö. Alman şarabı da iyidir ama burada pek müşterisi bulunmaz.»

Kleiber kararsızdı, Schellenberg'e baktı.

«Dubois'ların bu kahveyle değil de burada bulunabilecek herhangi bir müşteriyle ilişkileri olabileceğini düşünmedin mi?» diye sordu Schellenberg.

«Bu olasılık da aklıma geldi kuşkusuz.»

«Ya yerel polise tankerin ayrıntıları verildi mi?»

«Plaka numarası bile.»

«Şu halde merak etmeye gerek yok.»

Schellenberg Angelique Bonnet'e dönerek kusursuz bir Fransızcayla.

«Saygıdeğer madam, o mükemmel konyağınızdan bir kadeh daha isteyebilir miyim?» dedi.

Paul Dubois, «Çabuk çıkar kızını,» dedi kardeşine.

«Kahvede bir şeyler dönüyor.»

Henri bölmeyi açıp Hannah'ı dışarı çektı. Kız şaşkın şaşkın çevresine bakındı.

«Neredeyiz? Paris'e geldik mi?»

«Geldik. Clichy'de bir kamyoncular kahvesindeyiz. Başımız belâda sanırım. Senin gibi bir yolcumuz olunca önceden telefon ederiz. Belirli bir şifremiz vardır. Belirli sayıda insan için yemek ısmarlarım. İşler yolundaysa kahvehane sahibi kadın yer ayıracağını söyler.»

«Peki şimdi ne oldu?»

«Bu gece kahvenin kapalı olduğunu söyledi. Oysa Alman işgalinin ilk günlerinde bile kapanmamıştı Altın Sikke.»

«Peki şimdi ne yapacağız?» diye sordu Henri.

Paul Dubois kaşlarını çattı, bir an düşündü, sonra kararını verdi.

«Berlin'de işler sarpa sardıysa burada durum berbat demektir. Tankeri burada bırakıp yolumuza

yayan devam edeceğiz. Eğer yanılmışsam daha sonra gelir alırız bunu.»

3

Altın Sikke'nin bulunduğu alana bakan tepede küçük bir kilise vardı. Kilisenin mezarlığından kahve ve önüne çıkarılmış masaların üzerindeki çizgili tente açıkça görölüyordu.

Henri, «şuradaki sokağa park etmiş siyah bir araba var,» dedi.

Ağabeyi başını salladı.

«Bir tane de sağdaki inşaatçıların avlusunda. Oh oh! şuna bak!»

Tam o anda koyu renkli bir perdesü ve şapka giymiş olan Binbaşı Ehrlich dışarı çıkmıştı.

«Tanıyor musun?»

«Elbette. Adı Ehrlich. Rue des Seussaies'deki **GESTAPO**lardan biri. Bu iş burada yatar.»

Hannah'a döndü.

«Kusura bakma kızım, ne olduğunu bilmiyorum ama aşağıda bizi bekliyorlar. Bundan sonra kendi başınasın artık.»

Henri'ye başını salladı, iki kardeş koşar adımlarla uzaklaştılar oradan. Hannah mezarlığın ortasında yapayalnız kalmıştı. Bir an olayların birdenbireliği kendisini sarsmış gibiydi. Ama buna izin veremezdi.

Sonunda o da dönüp yürüdü.

3

Savaştan önce altı ay çalıştığı kabare yüzünden Paris'i iyi tanırdı Hannah. Monmartre'dan aşağı indi, Gate St. Lazare'dan geçti ve Sen Nehri kıyısında Place de la Concorde'a varıncaya kadar hiç durmadı. Çevresine birkaç masa dizilmış bir büfe bulup masalardan birinin başına oturdu. Kahve yoktu, yalnız bira satılıyordu. Hannah bir kadeh bira ısmarlayıp durumunu gözden geçirdi.

Fransızcası vardı, Max Amcasının düşünceli bir insan olması sayesinde çantasında para ile iki pasaportu da vardı. Ayrıca İspanyol pezolarıyla Lizbon'da Amerikan Express'de kullanabileceği iki bin dolarlık mektup da cebindeydi. Ve o ana kadar unuttuğu bir şeyi daha vardı. Titreyen parmaklarla çantasından tren biletlerini çıkardı. Berlin'den Paris'e olan işe yaramazdı ama diğerı çok önemliydi. Saat altıda Austerlitz İstasyonundan kalkan Madrid trenine bir yataklı bileti.

Hannah saatına baktı. beşi çeyrek geçiyordu. Austerlitz en az üç mil ötedeydi. Ayağa kalkınca küçük bir kamyonetin kaldırırma yanaşmak üzere olduğunu gördü. Mavi tulumlu, sarkık beyaz bıyıklı orta yaşlı sürücüsü köşedeki kahvenin önüne bir tomar gazete bırakıp yeniden kamyonetine döndü. Hannah çılđınlar gibi koşup adamın yanına atladı.

«Hey, ne oluyoruz!» diye sordu adam.

«Lütfen bana yardım edin, mösyö.» Hannah pasaportunu çıkartıp gösterdi.

«Yurduna dönen bir Amerikalıyım. Saat altında Madrid trenine yetişmem gerek. Austerlitz'den kalkıyor. Biraz kenti dolaşayım dedim, yolumu yitirdim. Beni götürmezseniz treni kaçıracam.»

Zarftan bir tomar frank çıkardı.

«Ne isterseniz veririm.»

«Paran senin olsun.» Adam sıırttı.

«Amerikalısın, ha? Neresinden? Benim oğlum Los Angeles'te oturuyor. Soluğunu tut ve arkana yaslan, onbeş dakika sonra istasyondayız.»

3

Telefon çalınca yine Angeliqne Bonnet açtı.

«Polis merkezinden sizi istiyorlar,» diye kulaklığa uzanmakta olan Kleiber'e uzattı sonra. Kleiber'in yüzündeki ifade Schellenberg'i bir anda canlandırmıştı. Sturmbannführer telefonu kapattı.

«Tankeri bulmuşlar. Buradan bir mil kadar ötede bir kamyoncular kahvesinin park yerinde bırakılmış.»

«Demek günümüzü boşuna geçirdik,» dedi Schellenberg.

«Özür dilerim ama Kleiber benim hemen **SD** karargâhına gitmem gerek. Seni saat sekizde Le Bourget'de bulurum.»

Kleiber'i orada bırakıp çıktı.

«Bu akşam için yer ayırtanları kabul edebilir miyim?» diye sordu Angeliqne Bonnet.

Kadının yüzü çok sakindi. Kleiber öfkeyle dönüp dışarı çıktı. Sindermann ile Ehrlich kendisini komşu avluda bekliyorlardı.

«İş yattı,» dedi Kleiber. «Polis tankeri bir mil ötede bulmuş. Dubois kardeşlerle kızıdan eser yok.»

«Şu anda herhangi bir yerde olabilirler,» dedi Sindermann.

«Bundan sonra ne yapacağımı ancak Tanrı bilir.»

Bilineni dile getiren Ehrlich oldu.

«Kızın İspanya'ya gitmek istediğini biliyoruz, değil mi? Austerlitz Garından saat altında Madrid'e kalkan bir ekspres var.»

«Saçma,» dedi Sindermann. «Buna cesaret edemez.»

Ancak Kleiber'in yüzü heyecandan kıpkırmızı kesilmişti.

«Amcası Berlin'den o trene yer ayırtmıştı.» dedi. «Yataklı vagona. Zencilere de.»

Ehrlich saatına baktı. «Otuz beş dakikamız var, Sturmbannführer. Acele etmemiz gerek.»

Hannah Austerlitz istasyonuna vardığında saat beş buçuğu biraz geçiyordu. Ortalık siviller ve Alman askerleriyle doluydu, ayrıca çok sayıda polis göze çarpıyordu. Hannah Madrid ekspresinin kalkacağı platformu öğrenip kapıya doğru yürüdü. Bilet toplayıcı memurun yanındaki ilan tahtasında üç yataklı vagon yolcularının adları yazılıydı. Hannah'ın adı birinci sınıfta, dört yataklı bir kompartımanda Connie ile arkadaşlarının arasındaydı. Ancak trene binmek pek kolay olmayacaktı. Trende olduğunun bilinmesi yapabileceği en büyük budalalıktı. Memura biletini göstermesi ise adamın adını elindeki listede işaretlemesi demekti.

Hannah durumu gözden geçirmek için kenara çekildi. Tam o anda iki hamal üzerine posta yığılı lastik tekerlekli bir arabayı çekerek yanından geçiyorlardı. Platforma açılan geniş bir kapıyı açıp geçerlerken Hannah da bir an bile duraksamadan bilet memuruna görünmemeye çalışarak arabanın yanında yürümeye başladı.

Platformda trene binmek üzere olan epey bir kalabalık vardı. Hannah yataklı vagonlara kadar yürüdü. Bir memur birinci sınıf vagonun kapısında durmuş elindeki listeye bakıyordu. Karşısında koyu renk pardösülü, kara şapkalı ve ince sakallı bir adam beklemekteydi.

«Çok özür dilerim ama şu anda bütün yerlerimiz dolu, Sayın Kont,» dedi memur.

Hannah onların yanından geçip vagonun öteki başından içeri girdi. İşte A Kompartımanı karşısındaydı. Kapı kolunu çevirdi. Ama kapı kilitliydi. Hannah ne yapacağını bilmeyerek vurdu kapıya. İçerden boğuk bir ses duyuldu, kapı açıldı.

«Hannah! Yavrum!»

Hannah kendini içeri attı kapı kapandı, Connie'yi kucakladı. Billy Joe ve Harry de neşeyle gülmeye başlamışlardı. Hannah ise ağlıyordu.

Üç **GESTAPO** Austerlitz'e saat tam altıya beş kala vardılar. Harry Graf o anda peron kapısı önündeki büfeden sigara alıyordu. Kleiber'i tanıyınca hemen kompartımana döndü.

«Başımız dertte çocuklar. Prinz Albrechtstrasse'de bizi sorguya çeken adam, Kleiber, burada. Buraya gelirken bilet memurunun listesine bakıyordu.»

«Ama ben adımı yazdırmadım ki,» dedi Hannah.

«Resmen yer ayrılmış olabilir ama tren idaresince ben şu anda trende değilim.»

«Bunun hiç bir anlamı olamaz. Her an kapımızı vurabilirler. Şimdi bütün iş seni saklayacak bir yer bulmakta.»

İki yanda ikişer yataklı küçük bir tuvaletten başka bir şey yoktu kompartımanda.

Connie başını salladı. «İnsan buraya bir kedi bile saklayamaz.»

Billy Joe sırtarak Harry'ye baktı.

«Chicago Hollywood seferini anımsadın mı? Hani zencilerle bir kompartımanı paylaşmaktan kaçınmayan o beyaz şişman adamı?»

«Nasıl da iğrenerek kaçmıştı yanımızdan değil mi?»

Harry gömleğinin düğmelerini açarken gülmeye başlamıştı. Billy Joe da aynı şeyi yapıyordu.

«Connie sana bu hikâyeyi kaç kere anlatmıştık, anımsayacaksın. Haydi şimdi Hannah'ı yatağa sok bakalım.»

Hannah şaşkın şaşkın üç adama bakıyordu.

Connie, «Kızım sen yalnız denileni yap ve ne olursa olsun sakın sesini çıkarayım deme,» dedi.

Connie alt ranzanın örtüsünü açıp Hannah'ı yatağın iç tarafına sokarken Billy Joe ile Harry pantolonlarını çıkarıyorlardı. Connie kızın üstünü örttü, başına da yastığı yerleştirdi.

İki adam çırılçıplaktılar şimdi. Harry örtünün altındaki Hannah'ın yanına uzandı, Billy Joe da arkadaşının üstüne çıktı. Bir saniye sonra kapı kırılacakmış gibi vurulmaya başlamıştı.

«Açın kapıyı! Polis!»

Connie kapının zincirini çekmeden araladı.

«Hey! Ne oluyor be? Biletlerimizi verdik ya. İnsanı rahat bırakmaz mısınız siz?»

«Hannah Winter adına kesilmişti dördüncü bilet.»

«Ama kendisi gelmedi, en son Berlin'de olduğunu duydum.»

Memurun arkasından başını uzatan Kleiber, «Bir de biz görelim bakalım,» dedi.

«Yine mi sen!» diye inledi Connie. «Bunlar bitmişti artık sanıyordum.»

«Kapıyı aç yoksa kırarız.»

Connie zinciri çıkardı. Kleiber içeri girip adamı bir kenara itti, ardında Sindermann ve Ehrlich vardı. İlk gördükleri şey alt yatakta bir birine geçmiş iki çift bacak oldu. Harry Graf'ın elleri Billy Joe'nun kalçalarını kavramıştı.

Harry, «Eyvah, basıldık!» dedi.

Billy Joe dönünce tüm çıplaklığı ortaya çıktı.

«Rahatsız edilmeyeceğimizi garantiledikleri için birinci sınıf bilet almıştık,» dedi.

Kleiber yüzü bembeyaz kesilmiş, iki adama bakıyordu. Bir tekmede tuvaletin kapısını açıp içeri baktı, sonra koridora çıktı. Diğerleri de ardından yürüdüler. Connie kapıyı kapatıp kilitledi.

«Tren hareket edebilir mi, Sturmbannführer?» diye sordu hareket memuru.

«Hayır. Tüm yolcuları tek tek gözden geçireceğiz.»

GESTAPO ajanları kompartımanları araya araya öteki vagona geçtiler. Sonunda yenilgiyi kabul etmek zorunda kalmışlardı. Düdük çalarken kapının yanında duran Kleiber koridor penceresinden Connie'nin eğildiğini gördü.

«Her zaman emrinize hazırız. Binbaşım!» diye seslendi Connie.

Connie kompartımana döndüğünde Harry ile Billy Joe bellerine havlu sarmışlar yatağın üzerine oturmuş karşı yatakta oturan Hannah ile kahkahalarla gülüyorlardı.

«Ah, herifin bizi gördüğü anda yüzünün resmini bir çekebilseydim,» diyordu Harry.

«Tamam çocuklar, eğlence bitti.» Connie Hannah'ın yanına oturup kızın elini tuttu.

«Hannah yavrum, sana kötü bir haberim var. Max Amcan hakkında.»

p

Bölüm 8

Tren Handaye sınır kasabasında durmak zorundaydı, burada tekerlekler daha dar olan İspanyol hattına uydurulacaktı. Sınırın İspanya tarafı olan Irun'da gümrük kontrolü yapıldı. Gümrük memuru yataklı vagonun kondüktörü ile gelip pasaport kontrolü yaparken Hannah tuvaletten çıkmadı. Kısa bir duraklamadan sonra tren yine hareket etti. Hannah tuvaletten çıkıp çaresizce alt ranzalardan birine uzandı. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Billy Joe ile Harry çaresizce kıza bakıp üzülmüyorlardı. Connie bir süre sonra yemekli vagonun aldığı sandviçler ve kahveyle gelip kızın yanına oturdu.

«Bir şeyler ye. İyi gelir.»

«Yiyemem.»

«Kendini toparlaman gerek.»

«Anlamıyorsun ki, Connie.»

«Yok canım! Bak küçük beyaz kızkardeşim, sana bir şey anlatayım. Karşıdaki bu zenci 1919'da Batı Cephesinde Harlem Taburundaydı. Diğer bütün Amerikalı kuvvetlerden çok kaldık siperlerde. Tek kardeşimi, iki kuzenimi ve dünyada dost diye bildiğim herkesi yitirdim o savaşta. Bu bana ne öğretti biliyor musun? Yaşam devam ediyor. Max Amcana gelelim, o orospu çocukları onu öldürdüler, değil mi?»

Hannah yumruklarını sıkmış olarak başını eğdi.

«Bunu onların yanına mı bırakacaksın? Senin bir görevin var kızım. Görevini yapacak mısın yoksa bütün gün kıçüstü oturup ağlayacak mısın, ha?»

Hannah Connie'nin boynuna sarıldı. «Ah, Connie! Sen olmasaydın ne yapardım bilemiyorum.»

«Aferin, hah işte böyle! Şimdi beni iyi dinle. Memurla konuştum, Madrid'e sabah dokuzda varıyormuşuz. Aynı peronda saat dokuz buçukta Portekiz'e bir tren kalkıyor. Biz geciksek bile, aktarmalı olduğu için mutlaka bu treni beklermiş. Biletini trende alırsın. On beş saatte Lizbon'a gidiyor. Akşam altı buçukta oradasın.»

«Çok iyi.»

«İyi ama sınırda bir sorun çıkabilir,» dedi Harry Graf.

«Hiç sanmıyorum,» dedi Hannah. «Hem ben Max Amcanın verdiği sahte pasaportu kullanacağım artık.»

«Lizbon'a gittiğinde başın sıkışırsa Joe Jackson'un Amerikan Barı'na git. Bütün taksi sürücüleri yerini bilirler.»

«Joe Jackson dedin, değil mi?»

«Haftaya orada çalacağız. Eski bir dostumdur ve iyi bir insandır. Her istediğini yapacaktır. Lincoln Washington Taburuyla İspanya'da Franko'ya karşı savaştı, Condor Lejyonuna karşı da savaş uçaklarında pilottu. Lizbon'da olup biten her şeyi bilir.»

«Tam bir gangster tipi çizdin.»

«Kurnaz bir insan diyelim, fazla karıştırma. Haydi biraz uyumaya bak. Buna çok ihtiyacın olacak.»

Hannah duvara dönüp Max Amcanın anısını zihninden silmeye çalışarak gözlerini kapattı.

Uyandığında Connie kendisini dürtüyordu ve Madrid'e gelmişlerdi.

3

Ju-52 beş bin metreye çıkıp rotasını yakıt alacakları San Sebastian'a çevirdi. Kleiber Schellenberg'in karşısında oturuyordu. Yüzündeki iğrenme ifadesi çok açıktı.

«Ne rezalet! Führer haklıymış. Bu ırkların, zencilerin ve Yahudilerin ne kadar aşağılık oldukları ortaya çıkıyor işte.»

«Çok ilginç,» diyen Schellenberg bir sigara yaktı.

«Ne demek istediğinizi anlayamadım.»

«O iki adamın öyle olmalarını aklım pek almıyor. Olabilir kuşkusuz ama Fräulein Winter bana onların kadın düşkününü oldukları izlenimini uyandırmıştı.»

Kleiber karşısındaki adama bakarken kafasının gerisinde beliren korkunç bir kuşkuyla yüzü bembeyaz kesilmişti.

Schellenberg gülümsedi.

«İzin verirsen ben pilotun yanında oturmak istiyorum.»

Junkers'in sağ motoru arıza yaptığı için San Sebastian'da beş saat kalmışlardı. Madrid'e indiklerinde saat ona yaklaşıyordu.

Kendilerini elçiliğe götürecek bir araba bekliyordu havaalanında. Kente doğru giderlerken Kleiber.

«Yolumuza ne zaman devam edeceğiz, Generalim?» diye sordu. «Bugün mü yarın mı?»

«Bu öğleden sonra sanırım. Elçi ile ne kadar görüşeceğime bağlı bu.»

«İzin verirseniz ben tren istasyonunda bir araştırma yapmak istiyordum.»

«Tren bir saat önce gara girmiş olmalı, Kleiber. O kız şu anda Berlin'de bir tavanarasında saklanırken sen tutmuş bütün Avrupa'da onu arıyorsun.»

«Ama o zencilerin Madrid'de çalışacakları Flamenco kulübünde de olabilir.»

Araba elçiliğin önünde durdu. «Pekâlâ,» dedi Schellenberg. «Arabayı alabilirsin. Saat ikiden önce burada ol ama.»

3

Kleiber, Chamartín İstasyonunda Paris — Madrid ekspresinin tam zamanında geldiğini öğrendi. İstasyon müdürü ile kısa bir konuşma sonunda saat dokuz otuz beşte aynı perondan Lizbon treninin kalkmış olduğunu da saptamıştı. İstasyon müdürü taksi durağına da telefon ederek taksilerden birine üç zencinin binip binmediğini sordu. Connie ile iki arkadaşı Flamenco adında bir gece kulübüne gitmişlerdi. Kleiber yarım saat sonra polis müdürünün odasındaydı. Polis müdürü de, ülkesinin o andaki durumunu yansıtarak Almanlara hizmetten zevk duyacağını söyledi.

«Sahte bir Amerikan pasaportuyla yolculuk eden Hannah Winter adında bir kadının Lizbon ekspresinde olduğunu sanıyorum,» dedi Kleiber.

«Kendisi cinayet suçundan aranan bir Alman yurttaşıdır. Tutuklandıktan sonra doğal olarak sınır dışı edilmesi için başvuracağız.»

«Tren sınırı Valencia de Alcantara'da geçiyor,» dedi polis müdürü. «Ama size yardım edebilirim sanıyorum.»

Duvardaki saate baktı.

«Tren bir saat sonra Talavera'da duracak. Yerel polisin treni aramalarını sağlayacağım. Siz de bu arada beklerken benimle bir kadeh şarap içip Berlin'i anlatırsanız mutlu olacağım.»

3

Tren Talavera'da durduktan bir süre sonra Hannah pencereden bakınca polisleri gördü. Ama artık paniğe kapılmayacaktı, arkasına yaslanıp elindeki dergiyi okumaya devam etti. Gözlerinde kara gözlükler, başında da köylü biçimi bağlamış bir eşarp vardı. Madrid'deki istasyon büfesinden almıştı bunları. Kompartımanda kendisinden başka yalnızca iki yolcu vardı. Bir papaz ve küçük çocuklu bir kadın. Hiç konuşmadan beklediler. Sonunda kapı açıldı. Hannah gözünün ucuyla üniformalı bacakları görmüş, yine dergisine dönmüştü.

«Senorita. Pasaport.»

Hannah şaşırılmış gibi genç polis memuruna baktı, sonra Fransız pasaportunu çıkartıp uzattı.

«Rosa Lenoir. Lizbon'a mı gidiyorsunuz, matmazel?»

Kırık dökük bir Fransızcayla konuşuyordu.

«Evet.»

«Ziyaretinizin nedenini sorabilir miyim?»

«İş için gidiyorum. Ben şarkıcıyım. Haftaya Lizbon'da bir kabarede şarkı söyleyeceğim.»

Hannah gözlüğünü çıkartıp bacak bacak üstüne attı. Bu arada eteğini de epey çekmişti. Genç polis yutkunarak pasaportu uzattı.

«Bonne chance, matmazel.»

Papaz şoke olmuştu, genç kadın ise gülümseyerek bakıyordu. Hannah da kadına gülümsedi, gözlüğünü taktı ve dergisini okumaya devam etti.

Flamenco Kulübü kentin eski kesimindeydi. Kleiber, Sindermann ve elçilik sürücüsü kulübe girdiklerinde yerleri silen yaşlı bir adam dışında içerde kimse yoktu.

Adam İspanyolca, «Kapalı,» dedi. «Akşam sekizde açılır.»

«Ya yeni gelen zenciler nerede?» diye sordu sürücü.

«Buradaydılar. Otel aramaya gittiler. Saat ikide çalışmaya gelecekler.»

Sürücü bilgiyi Kleiber'e iletti. Kleiber başını salladı.

«Pekâlâ, bekleriz.»

«İzin verirseniz ben bir elçiliğe telefon edip nerede olduğumuzu bildireyim,» dedi sürücü.

O dışarı çıkınca Kleiber bara geçip kendine bir içki doldurdu, Sindermann da kapıda yerini aldı.

Schellenberg elçilikte etkin bir topluluğun içinde buldu kendini. Elçi von Stroher ile General Franko'nun kayınbiraderi İspanya içişleri bakanı Ramon Serrano Suner de oradaydı. Bakanın Almancası pek kısıtlı olduğundan üçünün de bildikleri İngilizceyi konuşuyorlardı.

Von Stroher, «Beyler, kahvemizi terasta içelim, çok daha hoştur,» dedi.

Uşaklardan biri kahve servisi yaparken küçük beyaz bir masanın çevresine oturdular. Von Stroher eliyle uşağın uzaklaşmasını işaret etti.

«Şimdi işimize bakabiliriz.»

Von Stroher yalnızca diplomat değil, Führer'e bağlılık yemini etmiş bir Nazi'ydi, İspanyol hükümetinin her düzeyindeki yakın ilişkileri çok önemliydi. Üstelik bu sıralarda İspanya ile Amerika arasında savaşın gidişi konusunda konuşmalar çok hassas bir aşamaya girmişti.

«Şimdiki sorun nedir?» diye sordu Schellenberg.

«Sayın Bakan, bu konuda belki siz bir şey söylemek isterdiniz.»

Serrano Suner başını salladı.

«Pekâlâ. Bu ana kadar Dük'ün uzun zamandır dostu olan Estalla Marki'si Primo de Rivera'yı aracı olarak kullandık. Marki'nin çok onurlu bir kişi olduğunu belirtmem gerekir.»

«Anlıyorum,» dedi Schellenberg.

«Marki'nin ortak ilgimizden haberi yok. Bu konuda İspanyol hükümeti adına çalıştığını sanıyor ve talimatını hükümet adına benden alıyor.»

«Yani kendisinin yalnızca Dük'ün iyiliği için çalıştığını inandığını mı söylemek istiyorsunuz?»

«Evet öyle. Zaten eski dostlardır. Dük pasaportunu Lizbon'daki İngiliz elçiliğine bırakmak zorunda kaldı. Artık herkes onun Bahama valiliğine atanmasını sevinçle karşılamadığını biliyor. Bu,

onu buradan mümkün olduğu kadar uzağa göndermek üzere düşünülmüş bir görevdir. Bu görevin önemsizliği karşısında kendisini hakarete uğramış sayması da anlaşılır bir şey olacaktır. Ayrıca **İngiliz Gizli Servisinin** de Dükü sürekli olarak göz altında bulundurduğuna da eminiz.»

«Peki, de Rivera Dük'e ne önerdi?»

«Kendisine sığınma hakkını seve seve verecek olan İspanya'ya geçip olayları orada beklemesini.»

«De Rivera, Dük ile Düşes eşyalarını toplayıp yola çıkarlarken İngilizlerin hiç bir şey yapmadan onları seyredeceklerini mi sanıyor?»

«Hayır. Marki dün yine Estoril'e Dük'ü görmeye gitti. Sınır yakınlarında bir yerde bir avlanma partisi düzenlemek istiyor. Eski dostların bir araya gelmesi falan. İngilizler ya da başkaları ne olup bittiğini anlamadan Dük ile Düşes İspanya topraklarını geçebilecekler böylece.»

«Peki ya bunu kabul etmezlerse?»

«İşte azizim Schellenberg sen tam burada işe karışyorsun,» diye von Stroher atıldı.

Schellenberg başını salladı.

«Anlıyorum. Kaçırma yani! Peki de Rivera bu olasılığı biliyor mu?»

«Hayır,» dedi Serrano Suner.

«Demin belirttiğim gibi Marki eski bir dostunun iyiliği için çalıştığını sanıyor. İspanya sosyete çevrelerinde yaygın olan bir söylentiye de dile getirmek isterim: Dük Bahama Adalarına gider gitmez **İngiliz Gizli Servisinin** onu orada öldürmek kararında olduğu söyleniyor. Hiç kuşkusuz Marki bu bilgiyi de Düke iletacaktır.»

Schellenberg bir kahkaha attı.

«Yani Dükün buna inanacağını mı sanıyorsunuz?»

«Ben bunu Reichminister von Ribbentrop'tan duydum,» dedi von Stroher. «**İngiliz Gizli Servisi**yle uzun yıllar çok yakın bir ilişkisi olan İsviçreli bir muhbirin raporu.»

Serrano Suner, «Marki yarın av partisinin tarihi falan gibi ayrıntılarla dönecek,» diye sözünü sürdürdü. «Bu bilgiler Portekiz elçiliğimizdeki Huene'ye iletilecek, o da size bildirecek.»

Uzun camlı kapıların önünde bir uşak belirdi.

«Berlin'den telefonla arıyorlar, Ekselans.»

«Özür dilerim beyler, şimdi gelirim.»

Von Stroher gidince Serrano Suner Schellenberg'e bir sigara uzattı.

«Çok kuşkulu bir haliniz var, General. İsviçreli muhbirin raporuna pek inanmamış gibisiniz.»

«Haber alma sorunlarından biri de doğruyu yalandan ayırmaktır. Ya da bundan daha güç olanı, hiç olmazsa küçücük bir gerçeği elde edebilmek için bir haberde nelerin çarpıtılıp abartıldığını bir bakışta görebilmeyi öğrenmektir.»

«Onun gibi insanlara Avrupa'nın tüm başkentlerinde rastlanır. Onu şu anda Cenevre'de bir kahvede önünde bir şişeyle oturmuş efendilerini bu hafta memnun etmek için neler uyduracağını

düşünürken görür gibi oluyorum.»

İspanya dışişleri bakanı.

«General Schellenberg, ününüzü biliyorum, işinizde efsaneleşmiş bir insansınız, bu yüzden sizinle açık konuşacağım. Biz burada bu Windsor konusunun başarılı bir sonuca ulaşmasını bir tek şey için istiyoruz: Alman hükümetini memnun etmek.»

«Peki neden bu şu anda böylesine önemli oluyor?»

Schellenberg bunun nedenini tahmin edebiliyordu ama kâğıtların açık oynanmasını yeğ tutmaktaydı.

«Führer İspanya'nın Almanya safında savaşa girmesini arzuluyor. İç Savaşta Komünist kuvvetlere karşı zaferimiz büyük bir ölçüde Reich'tan aldığımız askeri yardıma bağlı olduğu için en azından bu yüzden kendisine borçlu olduğumuz kanısında.»

«Yalnızca bu kadar mı?»

«Değil kuşkusuz. Şu anda İngilizler bir konuda bizden hâlâ üstün durumdadır: deniz kuvvetleri. Bizim savaşa girmemiz Almanya'ya Cebelitarık'ı vereceği için İngilizlerin Akdeniz'e girmeleri önlenecek ve böylece çok büyük bir darbe yemiş olacaklar.»

«Peki buna karşılık General Franko ne istiyor?»

«Silah, petrol ve İç Savaş yüzünden ülkemizde eksiliği çekilen diğer mallar. Ayrıca, özellikle Fas ve Batı Cezayir olmak üzere Kuzey Afrika'daki Fransız sömürgelerini. Şimdi durumu anladınız mı?»

«Bütünyle. General Franko bizim safımızda çarpışmaya hazır, ancak bunun için **Deniz Aslanı Harekâtının** başarıya ulaşmasını ve İngiltere'nin istilâ edilmesini bekliyor. Şimdiki konuşmaları da bu başarılanaya kadar uzatmak niyetinde. Bu arada Führer'in isteklerine uygun olarak Windsor Dükü'nün kaçırılması da Franko'nun eğiliminin ne yönde olduğunu gösteriyor ve böylece her iki taraf da memnun oluyorlar.»

Serrano Suner gülümsedi.

«Bunu ben de ancak bu kadar söyleyebilirdim. Birbirimizi anladığımızı görüyorum. Doğrusunu isterseniz Dükün kaçırılmasının gerekli olduğu kanısındayım. Kendi rızasıyla geleceğini hiç sanmıyorum.»

«Bu düşünceye varmak için belirli bir nedeniniz var mı?»

«Var sanırım. Dük ile Düşes bir süre önce burada Madrid'deyken Alba Dükünün kızkardeşi Dona Sol ile Ritz'de yemek yediler. Dona Sol çifti faşist selamıyla karşıladı. Dük bu durumdan hiç hoşlanmadığını belirtince az daha bir olay patlak veriyordu.»

«Anlıyorum.»

«Başka bir kere de evlilik yoluyla kuzeni olan ve İç Savaş'ta çarpışan Infante Alfonso ile yemek yerken Alfonso Alman askeri gücünü övüp İngiltere'nin sonunun geldiğine inandığını söyledi.»

«Peki Dükün buna tepkisi ne oldu?»

«Çok kızdı. Infante'ye Manş Denizi diye bir yerin varlığını duyup duymadığını sordu.»

Serrano Suner omuzlarını silkti.

«Bunları belki siz önemsiz görebilirsiniz ama ben bu olaylardan Dükün davanıza yandaş olmadığı sonucunu çıkartıyorum.»

Von Stroher dönmüştü.

«Beyler, telefon eden Reichminister von Ribbentrop'du. Schellenberg sağ salim buraya geldiğini bildirdim. En kısa zamanda Lizbon'a gitmenizi bekliyor.»

Schellenberg kapıdan çıkarken pek kötü geçmedi, diye düşündü. Hiç kuşkusuz içeri girmeden önce bildiğinden daha çok şey biliyordu şimdi. On dokuzuncu yüzyılda İngiliz haberalma şeflerinden birinin deyimiyle Büyük Oyun gerçekten de bir oyundu. İnsan sürekli usturanın keskin ucu üzerinde dolaşır dururdu bu meslekte. Yaşamının kaçta kaçını bu biçimde geçirmişti? Ve kazandığı her şeyi az daha tanımadığı bir kız uğruna feda edecekti. Kendisinin temsil ettiği herşeyden nefret eden biri üstelik. Kendini pek çok kez kurtaran o kara mizah dudaklarına alaycı bir gülümsemenin yayılmasını sağladı.

«Ah Walter, diye söylendi kendi kendine, «İki Meryem Ana üç de Ulu Tanrım duası okumalısın gurur duygusuna kapıldığın için. Sürekli olarak doğru olanı yapmak yanlısı içgüdüğü günün birinde erken ölümüne yol açacak bu gidişle.»

Avluya çıkınca ortalarda ne Kleiber'le Sindermann'ın ne de elçilik arabasının olmadığını gördü. Kapıcı kulübesinden çıktı.

3

Connie ile arkadaşları kulübe geldiklerinde içerde kimseyi bulamadılar. Ortalıkta kapıcı bile olmamasına karşın Billy Joe'nun gitarı ve kontrbası Harry Graf'ın davulları yanına küçük sahneye yerleştirilmişti.

«Hey, biri bizim eşyaları açmış,» dedi Billy Joe. «İşte ben dostluk diye buna derim.»

Sahnenin arkasındaki perde aralandı ve Kleiber ortaya çıktı.

«Ben yaptım. Düzene bayılırım: her işte.»

Sindermann da kapının arkasından çıkıp kapı önündeki yerini aldı. Connie omzu üzerinden bir ona bir Kleiber'e baktı.

«Ne demek oluyor bu?»

«Anlatayım. Benimle oyun oynamaya çalıştığını sanıyorum, kara maymun. Hannah Winter'in nerede olduğunu biliyorsun sen, hatta şu anda burada bile olabilir.»

«Burası Nazi ülkesi değil,» dedi Connie.. «Buradan defolup gitsen iyi olur.»

Schellenberg saatına bakınca ikiye yaklaştığını gördü.

«Doğru, hemen gitmeliyim. Pilota ikide kalkacağımızı söylemiştim:»

«Seni kapıya kadar geçireyim.»

«Hiç zahmet etmeyin. En kısa süre içinde sizinle ilişki kuracağıma emin olabilirsiniz.»

3

Bir şey mi istemiştiniz, sayın Brigade Führer?»

«Sturmbannführer Kleiber'i arıyordum, gördün mü?»

«Daha dönmedi. Bir süre önce sürücüsü telefon edip Flamenco Kulübünde olduklarını söyledi. Sturmbannführer birini bekliyormuş anladığım kadarıyla;»

Schellenberg bir küfür savurdu. «Çabuk bana bir araba bul,» dedi.

3

Sindermann bir hamlede ileri atılıp Connie'nin belkemiğine bir yumruk indirdi. Connie dizüstü çöktü. Kleiber kontrbası gösterdi.

«Pahalıdır değil mi?»

Bir tekmede aleti ikiye böldü, sonra ayağını davulun içine soktu. Billy Joe ile Harry öfkeyle ileri fırladıkları sırada cebinden Luger'ini çıkardı.

«Hele bir deneyin bakalım. Sizin gibi mikropları temizlemek bana zevk verir.»

Sonra Sindermann'a seslendi. «Konuştur şunları, Gunter.»

Sindermann hâlâ diz çökmüş durumda olan Connie'nin belkemiğine bir tekme indirdi. Connie yüzüstü yere düştü. Sindermann adamı boş bir çuvalmış gibi alıp barın üzerine fırlattı.

Sindermann olayın bu yöne dökülmesinden çok hoşnuttu, kaslarını açmak için bir iki hareket yaptıktan sonra Connie'yi yakalayıp tartakladı, «Konuş ulan maymun!»

Bir yandan da adama tüm vücuduyla sürtünüyordu.

«Hoşuna gidiyor mu ha?» Kendisi iyice heyecanlanmıştı.

«Gunter, herif yemek parasını piyano çalarak çıkarıyor, bir iki parmağı eksik olsa ne olur dersin?»

Connie baygın gibiydi. Sindermann sırttı, zencinin sağ elini piyanoya dayadı, uzanıp raftan dolu bir şişe konyak aldı.

Şişeyi adamın eline indirmek üzere kaldırdığı anda arkasından bir ses.

«Sindermann, yeter! Bırak adamı,» dedi.

Sindermann ağır ağır başını arkaya çevirdi. Yüzü ter içindeydi, gözlerinde bomboş bir bakış vardı.

«Generalim, bu herifler çok önemli bir konuda bilgiye sahipler,» dedi Kleiber.

«Senin deyimle bu herifler, unutma ki tarafsız bir ülkede bulunan Amerikan yurttaşlarıdır,

Kleiber. Ve sen de uluslararası basının Reich için hiç hoş bir durum yaratmayacağı bir olayı sahnelemektesin.»

«General Schellenberg, itiraz ediyorum.»

«Sturmbannführer, benimle konuşurken esas duruşa geç. O silâhı da kaldır ortadan.»

Kleiber denileni yaptı; ağır ağır yaptı, ama yaptı.

«Oyun istiyorsan oyun da oynarız,» dedi Schellenberg.

«**SS** örgütüne girerken bir yemin ettin, değil mi? Kutsal bir yemin. Şimdi tekrar et onu bakayım.»

Kleiber konuşurken dimdik duruyordu.

«Alman Reich'ının Führer'i ve Şansölyesi olarak sana, Adolf Hitler'e, bağlılık ve cesaret yemini ediyorum. Sana ve senin atayacağın üstlerime ölümüne kadar bağlı kalacağıma Tanrı tanıklık etsin.»

«Benim Führer tarafından atanmış üstün olduğumu kabul ediyor musun?»

«Evet, Brigadeführer.»

«O zaman gelecekte sana denileni yapmayı öğren.»

Schellenberg'in sesi buz gibiydi şimdi.

«Bundan böyle bir soru sorarsam bana '**Jawohl, Brigadeführer**' diyeceksin. Bir emir verince topuklarını bitiştirecek ve '**Zu Befehl, Brigadeführer**' diyeceksin. Anlaşıldı mı?»

«**Jawohl, Brigadeführer.**»

«Çok iyi.» Schellenberg Sindermann'a döndü.

«Onu bırak ve esas duruşa geç!»

Ancak Sindermann mantık sınırını çoktan aşmıştı.

«Olmaz!» diye bağırdı.

«Seni öldürebilirim,» dedi Schellenberg.

«Ama zamanımız kısıtlı olduğu için bir ders vermekle yetineceğim. Nefret ediyorum senden. Nesin sen? Yüz kiloluk bir kemik ve kas yığını. Bezelye tanesi kadar beyni olmayan vahşi bir güç!»

Sindermann Connie'yi bırakıp parçalamak istercesine Schellenberg'in üzerine saldırdı. Schellenberg hafifçe yana kayıp Sindermann yanından geçerken böbreklerine sıkı bir yumruk indirdi. Sindermann bir dizi üstüne düşünce de bir sandalye kapıp sırtında parçaladı. Sonra iki adım geriye çekilip bekledi.

Sindermann ayağa kalkıp rasgele bir yumruk sallayınca Schellenberg adamın kaburgaları altına, sonra da sağ yanağına birer yumruk indirdi. Sindermann'ın yanağı parçalanmıştı.

«Korkarım ki sana karşı pek dürüst davranmadım, Sturmscharführer. **SS**'lere katılmak istediğimde güçlü kuvvetli biri olmadığımı söylemiştim. Ama üstlerim bana bunun önemli olmadığını belirttiler. Onlar benim zekâmı istiyorlardı, senin pek anlayamayacağın bir şeydir bu. Dövüşmeyi öğrenmek ise çok kolaydır. Bunu herkese öğretebilirsin.»

Sindermann'ın yüzüne bir yumruk daha indirip diz kapağının altına da bir tekme savurdu.

«Hele hileli dövüşü,» dedi.

Sindermann yere yığılmış ağlıyordu.

«Bir daha seni öldürürüm, anlaşıldı mı?» dedi Schellenberg.

«*Jawohl, Brigadeführer.*»

«Güzel.» Schellenberg Kleiber'e döndü.

«Git sürücüye söyle sana yardım etsin de bir an önce buradan gidelim. Pilot merak etmeye başlamıştır.»

Kleiber çıktı. Billy Joe Connie'yi bir iskemleye oturtmuştu, Harry de bardan bir kadeh konyak getirdi.

«Bir doktor gerekebilir,» dedi Schellenberg. «Kaburgaları kırılmış olabilir.»

Billy Joe başını salladı.

«Seni de anlamadım gitti ahbab, ama yine de teşekkür ederiz.»

Kleiber'le sürücü Sindermann'ın iki yanına geçip dışarı çıkarttılar. Schellenberg de kapıya doğru yürüdü. Birden durup geri döndü.

«Yalnızca merakımı tatmin için soruyorum, kız kaçmayı başardı mı? Lizbon'a mı gidiyor şu anda? Tahminim doğru mu?»

Connie kısık bir sesle yanıtladı adamı.

«General, neden siz... »

Schellenberg gülümsedi.

«Sorumu yanıtladığın için teşekkür ederim,, Jones.»

Kapı sessizce kapandı arkasından.

p

Bölüm 9

Windsor Dükü bir saati aşkın bir zamandır İngiltere Büyükelçisi Sir Walford Selby ile konuşmuştu. Konuşması bitince karısını bahçede gül fidanlarını budarken buldu. Düşes birkaç gündür kocasıyla Churchill arasında telgrafların gidip geldiğinin farkındaydı. Dük, kendisine daha önemli bir görev bulunabilmesi umuduyla, evlerinin korunmasından sorumlu Binbaşı Gray Phillips'i bile Londra'ya Başbakana göndermişti.

«N'oldu, David?»

«Pek iyi sayılmaz. Winston'un son mesajı gayet kesin. Bahamalara gideceğiz.»

«Anlıyorum. Eh, ne yapalım, gideceksek gideriz.»

Ev sahipleri Dr. Ricardo de Espirito Santo e Silva balkondan seslendi.

«Dük Hazretlerinin bir konuğu var. Estella Markisi. Kitaplıkta bekliyor.»

«Sen git, David,» dedi Düşes. «Ben bir iki gül keseceğim. Çay saatinde terasta görüşürüz.»

3

Düşes daha bir saat kadar havuz kenarında oturmuştu, ancak Dük ile Primo de Rivera hâlâ görünürlerde yoklardı. Sonunda terasın öteki ucundan avludan sesler duyunca kalkıp o yana yürüdü. De Rivera arabasına biniyordu. Dük adama el salladıktan sonra yukarı çıktı. .

«Ne oldu?» diye sordu karısı.

«Bu gece İspanya Büyükelçiliğinde bir toplantısı varmış. Gitmek zorunda kaldı. Senden özür diliyor.»

Dük kolunu karısının omuzlarına atmıştı.

«Biliyor musun, Wallis, bu iş giderek komik bir hal almaya başladı.»

Masanın başına oturdukları anda bir uşak çaylarını getirdi.

«Ne demek istiyorsun?»

«De Rivera'ya bakarken şu anda Madrid sosyete dedikodularına göre *İngiliz Gizli Servisi* beni ele geçirmek için hazırlık yapıyormuş.»

«Ama saçma bir şey bu, David.»

«Aslında sağlam bir mantığa dayanıyor. Bahama görevinden hoşlanmadığımı herkes biliyor. Ve pek çok kimse benim görevi reddetmemi olası görüyorlar. Burada Portekiz'de ya da İspanya'da kalmak isteyeceğimi düşünüyorlar. İngiliz hükümeti açısından da hoş bir şey olmayacak bu durum.»

«Bu yüzden de seni zorla Bahamalara götürmek için gizli ajan mı gönderiyorlar yani? Ne kadar saçma!»

«De Rivera oraya varamayacağım korkusu içinde. Bir gece karanlıkta küpeşteden aşağı falan...»

«Korkunç bir şey bu. Bunu nasıl düşünebiliyor?»

«Wallis, pek çok kimse için son zamanlarda epey baş belâsı olduğumu kabul etmelisin.»

Kadın kocasının kendisiyle alay ettiğini biliyordu.

«Bu konuşmalardan hiç hoşlanmıyorum, David. Fransa'da olanlardan sonra komik değil bu. Fransa'yı hiç unutamayacağım.» Kadın titredi.

«Burada da kalmak istediğimden pek emin değilim artık. Çevrede çok fazla polis var.»

«Bütün bunlar değişecek, sen endişelenme. Gezmeye gidiyoruz. De Rivera'nın boğa çiftliği olan bir dostu var. Arenalarda dövülecek boğa yetiştiriyor. Bizim için boğa güreşi düzenleyeceğini söyledi, çiftliği gezip piknik yapacağız. Ne dersin, ha?»

«Şahane!»

«Çok iyi.» Dük gülümsedi. «Haydi içeri girelim, havada yağmur kokusu var, ben üşümeye başladım.»

3

A lman konsolosluğundaki polis ataşesi olan Egger, Kleiber'e istediği yardımı yapmaya hazır olduğunu bildirdi.

«Size nasıl yardım edebilirim, Sturmbannführer?»

«Buradaki polisle ilişkilerin nasıl?»

«Çok İyi. Şu anda Portekiz'de Nasyonal Sosyalizm ideallerine karşı büyük bir siyasal yakınlık var.»

«O kadının her an Lizbon'a gelme olasılığı var. İşte tanımı burada.»

Hannah'ın fotoğrafı ilişik bir kâğıt uzattı.

«Hannah Winter, » dedi.

Egger. «Ne yaptı?»

«Berlin'de üç güvenlik memurunu öldürdü, onun için onu gerçekten istiyoruz.»

«Reich yurttaşı mıdır?»

«Elbette. Ama Amerikan pasaportu kullanıyor.»

«Burada ona bir yararı olmaz bunun. Güvenlik makamlarına bu durumu ilettim mi iş tamam. Onlar tüm yabancı elçiliklerin kapısına özel bir memur yerleştiriyorlar. İçeri girerken görmüş olmalısınız. Kadın Amerikan elçiliğine yaklaşmaya çalıştığı an onu yakalarlar.»

Adam telefona uzanırken Kleiber, «Windsor Dükü de Estoril'deymiş,» dedi.

«Güvenlik memuruna görünmeden onun yanına da kimse giremez, değil mi?»

«Anladığım kadarıyla öyle.»

«Çok iyi. Teşekkür ederim.»

Kleiber ayağa kalktı.

«Burada bulunduğum sürece yine görüşeceğiz sanırım.»

Sindermann kendisini dışarda holde bekliyordu. Gözü morarmış, sağ yanağı şişmiş ve etin parçalandığı yere bant yapıştırılmıştı.

«Her şey tamam mı, Sturmbannführer?»

«Tamam, Gunter. Bundan iyisi can sağlığı. **Portekiz Güvenlik Polisi** işe el attı. Kız ortaya çıktığı anda elimizde demektir. General nerede?»

«Büyükelçinin yanında. Bize köşede elçilikte çalışanların kaldığı otelde yer ayırdılar.»

«Çok iyi, öyleyse gidip bir bakalım ne menem yermiş, açlıktan da karnım zil çalıyor doğrusu.»

3

Lizbon'daki Alman büyükelçisi Baron Oswald von Hoyningen Huene, Madrid'deki meslektaşından çok değişik bir insandı. Bir kere gerçek bir soyluydu, kültürlü ve ince bir adamdı. Schellenberg'in bildiği kadarıyla Nazi de değildi. Diplomatik çevrelerde Lizbon elçiliğinin siyasal inanç eksiklikleri belirli bir noktaya geldiği anda Amerika'ya kaçmak için rahat bir sıçrama tahtası olarak kullanacak insanlarla doldurulduğu şakası pek yaygındı. Huene Schellenberg'in verdiği Führer'in emrini inceliyordu.

«General, bu konuda size elimden gelen her türlü yardımı elbette yapacağım. Führer'in mektubu başka bir seçenek tanımıyor zaten.»

«Yani siz bu işi onaylamıyor musunuz?»

Huene bir an karşısındaki adamı süzdü.

«General Schellenberg, bana söylemek isteğiniz nedir?»

«Ben de bu konuyu benimsemiş değilim. Bence saçma bir şey bu. İşte söyledim, Baron. Şimdi ne olacak? Telefonu açıp Reichminister Ribbentrop'a mı bildireceksiniz?»

«Hayır. Şuradaki dolapta sakladığım konyak şişesi ile iki kadeh alacağım ve hiç bir şekilde raporlara işlenmeyecek bir konuşma yapacağız.»

Schellenberg konyağı tattı.

«Şahane bir şey bu. Ama şimdi Windsor işine dönelim. Avrupa'nın şu günkü durumunda Dükün bizim yanımızda olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?»

«Doğrusunu isterseniz, hayır. Evet, Bahama Valiliği konusunda pek memnun değil. Daha önemli bir görev bekliyordu ve İngiliz toplumunun belirli bazı kişilerinin kendisine karşı açtıkları bu kan davasına çok kırılmış olduğunu da saklamıyor. Alman yanlışı olduğu kuşkusuz, ama aile geçmişi göz önüne alınırsa bunda beklenmedik bir şey yok.»

«Ama bu da Nasyonal Sosyalizm yanlısı olmakla bir tutulamaz.»

«Elbette.» Huene başını salladı.

«Eğer von Ribbentrop ile Führer bunu başka türlü görüyorlarsa yanırlar, hem de çok yanırlar.»

Schellenberg'in kadehini bir daha doldurdu.

«Pekâlâ, şimdi sizin durumunuz nedir, General? Tek bir seçenek var elinizde gördüğüm kadarıyla.»

«Kaçırma mı?» Schellenberg başını iki yana salladı.

«Sanmıyorum. Bana kalırsa böyle bir hareket bize bir şey kazandırmayacağı gibi uluslararası alanda da çok şey kaybettirir. Eğer yanırlıyorsam ve Dük kendi isteği ile İspanya'ya gitmek isterse kendisine elimden gelen yardımı yapacağım. Ancak...»

«Çok güze!. Bu noktada aynı fikirde olduğumuza sevindim. Unutmayın ki benim burada çalışmam gerek. Bizimle İngilizler arasında Portekizlileri etki altına alabilme savaşı veriyoruz burada. Dükün kaçırılması, şimdiki hükümet bize karşı yakınlık duysa da, lehimize olmayacaktır.»

Elçi ayağa kalktı. «Bu gece benimle yemek yer misiniz?»

«İzin verirseniz başka bir akşam olsun,» dedi Schellenberg.

«Görmek istediğim eski dostlar var. Kalacak bir yer sağlandı mı acaba?»

«Elçilikte çalışanların sürekli olarak yaşadıkları bir otel var köşe başında. Size ve *Gestapo* ajanlarınıza yer ayırıldı. Sizin özel kullanımınız için bir araba ile bir de sürücü sağladım. Bir Buick.»

«Doğrusunu isterseniz ben başka bir yerde kalmayı yeğlerdim.»

«Hollandalı bir Yahudi ailesinin işlettiği bir yer var. Hem çok uzak değil, hem sakın ve çok rahat. Yemek de mükemmel. Duisenberg'dir ailenin adı.»

«Eğer kendilerine bir telefon ederseniz çok memnun olurum,» dedi Schellenberg.

«Sürücüye beni doğruca oraya götürmesini söylerim.»

3

Madrid - Lizbon ekspresi Valencia de Alcantara'da Portekiz'e girerken Hannah Walther'i tuvalet penceresinden dışarı attı. Portekiz topraklarında Marvao'da gümrük kontrolü yapıldı. Hannah'ın yanında Connie'nin verdiği küçük valiz vardı. İçine birkaç havlu, tuvalet eşyası ve Madrid'de istasyondaki büfeden aldığı bir iki parça şeyi doldurmuştu.

Fransız pasaportunu gösteren kız gümrük memuruna eşyalarının daha sonra yük treniyle geleceğini söyledi. Hiç bir güçlkle karşılaşmadan geçmişti sınırı. Lizbon'a kadar mışıl mışıl uyudu. İstasyondan çıkıp bekleyen taksilere doğru yürüdüğünde saat sekizi geçiyordu. Biraz İngilizce bilen bir sürücü bulunca.

«Dr. Ricardo de Esperito Santo e Silva'nın Estoril'deki villasını biliyor musun?» diye sordu.

«Bilirim, Senhorita.»

«Beni oraya götür.»

Ne kadar da bitkindi. Koltuğa yaslanıp gözlerini kapattı.

3

Araba ani bir fren yaptığı anda Hannah uyandı. Yüksek bir duvarın içindeki demir kapının önünde durmuşlardı. Kapı yanında duran omzu silahlı polis arabaya yaklaşip sürücüyle Portekiz dilinde konuştu.

«Senhorita, kimi istediğinizi soruyor?» dedi sürücü.

«Windsor Dükü ile görüşmek istiyorum.»

«Kâğıtlarınızı istiyor.»

Hannah gerçek pasaportunu çıkartıp uzattı. Polis pasaportu kepinin iç tarafındaki kapıcı kulübesinden çıkan çavuşuna verdi. O da pasaportu inceledikten sonra kulübeye girdi. Bir süre sonra çıkıp demirler arasından polise uzattı, polis de pasaportunu kıza geri verdi.

«Şimdi girebilir miyim?» diye sordu Hannah.

Yine Portekizce konuşuldu bir süre. Sürücü.

«Ne yazık ki giremeyeceksiniz, senhorita.» dedi.

«Dükün güvenliği sözkonusu. polis merkezinin izni olmadan kimseyi içeri almıyorlar. Gerekli telefonu etmiş, şimdi de yanıtı beklemeliymişiz.»

«Anlıyorum.»

«Ben sizi bekleyeyim mi, senhorita?»

«Buna gerek yok. Biraz temiz hava almış olurum bari.»

Hannah sürücüye parasını verdi, adam çekip gitti. Ağaçlar arasından villanın ışıkları görülüyordu, bir de müzik sesi geliyordu. Hannah yolda yukarı aşağı yürümeye başladı.

3

Yağmur geceyarısından hemen sonra başlamıştı. Portekizli polis nöbetçi kulübesinden bir pelerin alıp hiç bir şey söylemeden genç kadının omuzlarını örttü. Hava da epey soğumuştü. Kadın ısınmak için ileri geri yürümeye başladı, arada bir durup uzaktan Lizbon ışıklarının parıldadığı Tagus nehri ağzına bakıyordu. Epey uzaktaydı; Berlin, Paris ya da Madrid kadar değil ama yine de uzaktaydı. Artık buraya gelmişti işte, Estoril'deki pembe sıvalı villanın önündeydi. Her şeyin sonu yaklaşmıştı, yaşamı boyunca olmadığı kadar yorgun hissediyordu kendini, artık her şeyin olup bitmesini istiyordu.

Yeniden kapıdaki polisin yanına döndü. İngilizce olarak, «Daha ne kadar bekleyeceğim kuzum?»

diye sordu. «Bir saattir buradayım.» Ama bunun saçma olduğunu biliyordu; adam kendini anlamıyordu ki.

Tepeye çıkan bir araba gürültüsünün ardından mimozalar arasından far ışıkları görüldü ve siyah bir Mercedes birkaç adım ötede durdu.

3

Joe Jackson şöminesine bir odun daha atarken dışarda camları titreten bir yağmur yağıyordu.

«Epey karışık bir hikâye,» dedi adam. «Bana bir iki dakika izin verir misin? Hemen gelirim. Sen bir içki daha iç.»

Hannah kadehine biraz konyak daha doldurdu, şöminenin önüne çöküp alevlere dikti bakışlarını. Adam dönünce başını kaldırdı.

«Bana inanıyor musun?»

«Rıhtımdaki o herifler, Kleiber ile Sindermann mıydı adlan? Senden hoşlanıyorum ve onlardan hoşlanmıyorum diyelim şimdi. Bu bir başlangıç noktasıdır. Windsor Dükü de Estoril'de Santo e Silva'nın villasında, bu da gerçek.»

«Ama ona haber vermemiz gerek. Anlamıyor musun? Burada durup Nazilerin onu kaçırmalarına göz yumamayız. Hele sen. Sen Uluslararası Taburda onlara karşı savaşmıştın.»

«Connie sana benim bugünlerde tarafsız olduğumu söylemeyi unutmuş galiba, meleğim. Habeşistan, İspanya...bunlar başka insanların savaşları. Benim bunlara karnım tok artık. Şu anda bir bar işletiyorum ve yaşamımdan da memnunum.»

«Senin gibi bir insan mı? İnanmıyorum.»

Hannah ayağa kalktı.

«Bana yardım etmeyeceksen İngiliz ya da Amerikan elçiliğine giderim ben de.»

«Ve kapıdaki Portekizli polis de seni yakalar. Şu anda en azından üç cinayet için hakkında tutuklama ve sınırışı edilme emri çıkmıştır. Portekiz hükümeti Almanya ile işbirliği politikası gütmekte, unuttun mu?»

«Hikâyemi onlara anlatırım ben de. O zaman onlar bir şey yaparlar.»

«Neden yapsınlar? Zaten villanın çevresinde nöbetçiler var, hikâyeyi de biraz deli saçması gibi geliyor, bunu kabul etmelisin. İdam edileceği Almanya'ya dönme korkusuyla her şeyi yapmaya hazır bir insanın uydurması derler anlatacaklarına. Almanya'da idamların kafa kesilerek yapıldığını biliyor muydun? Ve baltanın inişini görmeyi için insanı sırtüstü yatırıyorlar. Himmler ile arkadaşları en ince ayrıntıları bile düşünmüşler doğrusu.»

Hannah şaşkın şaşkın bakıyordu erkeğin yüzüne.

«Peki ne yapabilirim ben? Seni nasıl inandırabilirim?»

Yan odada telefon çalmaya başlamıştı.

«Sen inandıramazsın ama Connie inandırabilir. Telefon eden odur sanırım. Az önce Madrid'de Flamenco'yu aramıştım.»

Joe Jackson gülümseyerek öteki odaya geçip kapıyı kapattı. Hannah onun içerde bir süre konuştuğunu duydu. Sonunda odaya döndü Jackson.

Yüzündeki gülümseme yayılmıştı, kollarını iki yana açtı.

«Hepsi gerçekmiş. Ve üstüne üstelik Connie'ye bakılırsa Billie Holiday gibi şarkı söylemişsin. Pes ettim. Seninle konuşmak istiyor.»

Hannah telefonu gidince Jackson bir sigara yakıp ateşe baktı. Hannah uzun zaman kaldı telefon başında, döndüğünde gözleri yaşlıydı.

«Kulüpte olanları söyledi mi?» diye sordu Jackson'a.

«Evet. Üç kaburgası kırılmış. Ama piyano çalabiliyormuş. Şimdilik bir iki çalgı ödünç almışlar.

Ama merak etme haftaya buraya geldiklerinde onlara yeni bir kontrbas ile davul alırım.»

«Peki ya Schellenberg neden yaptı bunu?» diye mırıldandı Hannah. «Onu hiç anlamıyorum.»

«Evet, ben de senin hikâyenin en inanılmaz yerinin onun senin Berlin'den kaçmana yardım etmesi olduğunu düşünüyordum. Bunu yapmakla kelleyi koltuğa almış oluyordu.»

«Peki neden yaptı öyleyse?»

«Bilemiyorum. Belki kendisi de bilmiyordur. Belki yalnızca senden hoşlanıyor. Bu da pek güç bir iş değil. Ama şimdi bırakalım bunları. Seni buradan başka bir yere götürmemiz gerek.»

«Ya işin içine Portekiz polisini de karıştırırlarsa?»

«O yanını ben idare ederim, sen dert edinme. Dostlarım arasında pek çok polis vardır, özellikle aşağıdaki kumarhaneye devam edenler. Sık sık kumarda kazanırlar, o yüzden herkes memnundur. Haydi şimdi pardösünü al da çıkalım buradan.»

3

Schellenberg 1938'de aktif olarak casusluğa başladığında ilk iş olarak o zaman Afrika'daki başlıca Fransız deniz üssü konusunda bilgi edinmek üzere Dakar'a gitmişti. Bu görev için hazırlıklarının büyük bir bölümünü Lizbon'da yapmış ve burada Kajiro Taniguchi Afrika serüveninde Schellenberg'e pek çok bakımdan yardımcı olmuştu. Adamın her işte parmağı vardı, Schellenberg sonunda onun Japon hükümetinin ajanı olduğunda karar kılmıştı.

Taniguchi'nin evine telefon edince adamın henüz Alcantara rıhtımındaki ithalât ihracat işyerinde olduğunu öğrendi. Schellenberg elçiliğin verdiği Buick'e atlayıp oraya gitti, sürücüsüne daha önce o gece izinli olduğunu bildirmişti. Bu gibi durumlarda kendi başına olmayı yeğlerdi.

Büronun ışıkları yanmıyordu, ancak yandaki deponun avlusuna girince üst pencerelerden birinde bir ışık gördü. Arabayı park edip depo kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açarken bir ses Portekizce olarak, «Kim o?» diye seslendi.

Deponun içi balyalar ve sandıklarla tıklım tıklım doluydu. Demir bir merdivenle çıkılan cam duvarlı bir bölmenin önünde bir Sumo güreşçisine benzeyen Kajiro Taniguchi duruyordu.

Adam karanlığa doğru eğilip baktı, geleni tanıyınca yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Pek az almanca bildiği için İngilizce olarak.

«Walter Schellenberg! Vay canına ne sürpriz bu böyle!» dedi.

«Sen de işten başını kaldıramıyorsun. Hep iş hep iş başka bir düşüncen yok!»

«Windsor Dükü Estoril'de Santo e Silva'nın villasında kalıyor,» dedi Schellenberg.

«Herkesin bildiği şey bu. Daha iki gece önce kentteki ünlü bir restoranda gördüm Dükle Düşesi.»

«Villa konusunda bilinecek her şeyi öğrenmek istiyorum. Konumu, uşaklar, güvenlik koşulları falan. Evde biri olursa çok mükemmel olur kuşkusuz. Herkesin gidiş geliş saatlerini saptarız. Para önemli değil. Elimde sınırsız bir fon var. Alacağımız yararlı bilgiye gerçekten çok büyük paralar ödemeye hazırız.»

Schellenberg duraklayıp bekledi. Taniguchi.

«Bir saki daha iç,» dedi. «Çok lezzetli doğrusu.»

«Bu işi becerebilir misin?»

«Elbette. Walter, bu kentte olsun Lizbon'da olsun önemli her kişiyi tanırım. İnan bana paranın sesi çok yüksektir.»

«Bana ilk bilgiyi ne zaman verebilirsin?»

«Yarın öğleden sonra. Saat ikide diyelim. Ama şimdi biraz kendinden söz et, dostum. General oldun demek! Otuz yaşında tümgeneral. İnanılmaz bir şey!»

«Talihim varmış.»

«Bütün bunlar iyi ama, mutlu musun, Walter?»

«Mutlu mu? Bu sözcüğün anlamını bile bilmiyorum. Nasıl tanımlarsın bunu? Mutluluğu nasıl bulursun?»

«Aramayarak bulursun. Dışarı çıkmadan, hiç kımıldamadan oturarak tüm dünyayı tanıyabilirsin. Pencereden dışarı bakmadan gökyüzünü görebilirsin. Ne kadar çok uzağa gidersek o kadar az şey öğreniriz.»

«Japon felsefesi mi yine?»

«Aslında Çin felsefesi. Savaşı kazanacağınızı sanıyor musunuz?»

«Gerçeklere bir bakalım,» dedi Schellenberg.

«Avrupa'nın Napolyon'dan bile daha büyük bir bölümüne sahibiz; tarafsız ülkelerden çoğu bizim görüşümüzü paylaşıyorlar ve açık konuşalım Amerika bunu bilmek dahi istemiyor. Londra'daki kaynaklarımız oradaki Amerikan büyük elçisi Joseph Kennedy'nin Alman zaferinin kesin olduğuna inandığını ve istifa etmeyi düşündüğünü bildiriyorlar.»

«Yani kısa bir süre sonra Panzerlerin Mall'dan Buckingham Sarayına doğru yol alacaklarını

düşünüyorsun ha?»

«İngilizlere kalmış bir şey bu. Führer bir ateşkese razı olduğunu açıkça belirtti. Ama onlar güç yolu seçebilirler. Sapık bir mantıkla her zaman da öyle yapmışlardır.»

«Çin bilgeliğinin bir başka konusu bu,» dedi Taniguchi.

«İnsan ölmekten korkmuyorsa onu tehdit etmek boşunadır.»

Schellenberg ayağa kalktı. «Ben gideyim artık. Yarın seni ararım.»

Merdivenden inerken Taniguchi arkasından seslendi:

«Zavallı dostum Walter, her zaman resmi bir cellât vardır. Bunun sen olman çok yazık doğrusu.»

Sonra dönüp odasına girdi.

p

Bölüm 10

Abwehr dosyalarında [A-1416] olarak bilinen ve Canaris ile Schellenberg'in Tiergarten'de gezinirlerken sözünü ettikleri ajan şimdi Portekiz yurttaşlığına geçmiş olan Alman sanayicisi Erich Becker'di. Geniş iş ilişkileri kendisinin yaygın bir alanda çalışmasını sağlıyor, elde ettiği kârın yanısıra Abwehr ve *İngiliz Gizli Servisinin* verdiği paralarla da servetini a ittiriyordu. Jeronimos manastırının yakınlarındaki evinden ta Tagus'a kadar açık bir manzara vardı. Evli olmadığı için çok değişik kadınlarla gönül eğlendirebiliyordu. Gerçekten de kapısı çaldığı anda bir kadınla yatmaktaydı. İlk başlarda aldırmamaya karar verdi ama kapıdaki adam da gitmek bilmiyor, elini zilden çekmiyordu. Sonunda üstüne bir şey geçirdi, yatağında yayılmış yatan kızı öptü.

«Çok kalmam, sevgilim.»

Kapıyı zincirini çıkarmadan araladı.

«Kim o? Saatin kaç olduğundan haberiniz var mı?»

«Evet, gece yarısını on dakika geçiyor,» dedi Walter Schellenberg.

Becker'in ağzı açık kalmıştı.

«Tanrım! Siz misiniz?»

Kapıyı ardına kadar açtı. Schellenberg girdiği odaya şöyle bir bakındı.

«Bu günlerde rahatın yerinde galiba.»

Becker gidip yatak odasının kapısını kapattı.

«Sizi gördüğüme sevindim, Generalim.»

«Geçen gün Amiral Canaris'le senden söz ediyorduk. Lizbon'a geleceğimi duyunca bir yardım gerektiği takdirde sana başvurmamı söyledi. Bu konuda sana bir haber gönderdi, değil mi?»

Becker endişeli bir gülümsemeyle adamın yüzüne baktı.

«Korkarım neden söz ettiğinizi bilemiyorum.»

«Windsor işi? buraya geliş nedenim? Amiral Canaris sana yolladığı uzun telsizde bunları anlattı değil mi?»

«Özür dilerim, Generalim ama neden söz ettiğinizi gerçekten bilmiyorum.»

Schellenberg'in cebinden çıkan sağ elinde Mauser vardı. Silahtan hafif bir gürültü çıktı, odanın öteki ucundaki bir masanın üzerindeki Çin porseleninden köpek heykelciği paramparça oldu.

«İyi bir silâh, değil mi?» dedi Schellenberg.

«Oysa tabancalar aslında çok gürültücü silâhlardır. Bununla şimdi seni dizkapağından vursam yan edadaki genç hanım yalnızca senin çığlıklarını işitecektir.»

Becker terlemeye başlamıştı.

«Ne istiyorsunuz benden?»

«Gerçeği. Amiral Canaris benim bugün buraya geleceğimi ve işimin ne olduğunu bildirdi, değil mi?»

«Evet, bu sabah böyle bir şey duydum.»

«Aldığın talimat neydi?»

«Sizi göz altında tutmak. Yaptıklarınızı merkeze bildirmek.»

Schellenberg az daha kahkahayla gülecekti. Ne tilkiydi şu Canaris!

«Bir içki içmeliyim,» dedi Becker.

Gül ağacından yapılmış ve kapılarında bakırdan gömme Fas desenleri olan dolaba doğru yürüdü.

«Viski içer miydiniz?»

«Abwehr dosyalarında [A-1416] olarak adının geçtiğini biliyor muydun?»

«Evet.»

«Tipik bir Alman davranışı. Bir insanı dosyada bir numara haline getirmek. En büyük yanılığımız bu. İngilizler ise çok daha geniş hayal gücüne sahiptirler bu konuda. Hamlet! Gerçekten hoş bir ad. Çifte ajan için biçilmiş kaftan. Olmak ya da olmamak.»

Becker iki elinde iki viski kadehi, umutsuzlukla bakıyordu Schellenberg'e.

«Evet öyle,» dedi Schellenberg. «Bunun için mantıklı olalım. Amiralden gelen telsizi İngiliz dostlarımıza bildirdin? Benim geldiğimi ve ne istediğimi, değil mi? Haklı mıyım?»

«Evet.»

Becker kadehlerden birini bir dikişte yuvarladı.

«Ben de böyle yapacağını düşünmüştüm zaten. Amiral de. Şaşırdın mı? Bu kadar uzun süre canlı kalmanın tek nedeni Londra'daki dostlarına sahte haberler göndermek için senden yararlanılabilmesidir ancak bu kez verdiğin haber yüzde yüz doğrudur. Çünkü pek çok insan gibi Dük de hangi yanı seçeceğine karar veremedi henüz.»

Becker ikinci kadehi de bir yudumda boşalttı.

«Bana ne yapacaksınız?»

«Bu senin ne yapacağına bağlı. *İngiliz Gizli Servisinde* kiminle ilişki kuruyorsun?»

«Binbaşı Frear adında biri.»

«Lizbon'da mı?»

«Evet.»

Schellenberg tabancasını cebine yerleştirep bir sigara yaktı.

«Ona telefon edip burada olduğumu söyle.»

Becker aptallaşmıştı.

«Neden ama?»

Schellenberg elleri meşin pardösüsünün ceplerinde, ağzının kenarından sigarası sarkmış bir halde odanın ortasında duruyordu.

«Burada olduğumu nasıl olsa öğrenecektir. Bunu ona ilk olarak sen söylersen daha sonra söyleyeceklerine inanma olasılığı artar ki bu da benim işime yarar.»

Becker bir an duraksadı, sonra odanın öteki ucundaki gül ağacından masanın başına oturdu, telefonu açmak üzere uzandı. Aynı anda sağ elinin altındaki çekmeceyi açıp bir tabanca çıkardı.

«Şimdi sıra sizde General!»

Pardösüsünün cebinde Mauser'i hazır olan Schellenberg adamı kalbinden İki kurşunla yere serdi. Becker sırtüstü devrilirken koltuğu da gürültüyle devirmişti. Schellenberg yatak odasına bakarak bekledi. Ama içerden hiç ses gelmemişti. Masanın yanına gidip Becker'e baktı. Kalbinin üstündeki iki delik ancak iki parmak enindeydi. Çok az kanama olmuştu.

«Bir insanı öldüreceksen nutuk çekmeye kalkışma,» diye söylendi.

«Bunu çok geç öğrendin, değil mi dostum?»

Sokak kapısını arkasından hafifçe kapatarak dışarı çıktı. Yatak odasında genç sarışın uykusunda kıpırdandı, elini uzattı, boşlukla karşılaşmıştı.

«Erich, haydi gel artık,» diye seslendi.

Sonra döndü, yastığa sarılıp yeniden uyudu.

3

Joe Jackson'un Mercedesiyle Estoril yönüne gitmekte olduklarını gören Hannah, «Nereye gidiyoruz?» diye sordu.

«Cascais adında bir balıkçı köyüne,» dedi Jackson.

«Bir dostumun çam ağaçları arasında kıyının hemen yakınında bir evi var. Sakin ve gözden uzak bir yer. Kadın şu anda evde değil, anahtarı da bende.»

«Bir şey demez mi peki?»

«Sanmam.»

Yağmur çoktan dinmiş dolunay çıkmıştı. Açık denizde dalgalarla yükselip alçalan ışıklar göze çarpıyordu, «Balıkçı teknelerinin ışıkları,» dedi Jackson.

«Balıklar ışığa gelirler, tıpkı mum alevine uçan güveler gibi. Cascais ilginç bir yerdir. Buralı balıkçılar Amerika'yı Kristof Kolomb'dan on yıl önce bulmuşlardır.»

«Sana inanmıyorum.»

«Adamın adı Afonso Sanchez'di ve Doğu Hindistan Adalarına giderken büyük bir fırtınaya kapılıp teknesi Amerika kıyılarına sürüklenmişti. Sonunda birkaç denizciyle birlikte Madeira'ya dönebildi. O sıralarda Madeira'da yaşayan Kolomb da adamın seyir defterini ele geçirdi.»

«İyi bir hikâye,» dedi Hannah.

«Senin yerinde olsam Cascais'de bu konuda pek alaylı konuşmazdım. Onlar bunu ciddiye alırlar.»

Çam ağaçlarının kumsala kadar indiği kıyıya varmışlardı. Jackson arabayı toprak yola sokup beyaz duvarlı bir kapının önünde durdu. İnip kapıyı açtı, arabayı kapalı bir avluya soktu. Tek katlı ev L biçimindeydi, havadaki mimoza kokusuna bakılırsa çevresinde bir de bahçesi vardı. Jackson kapının kilidini açtı, ışığı yakıp kızı çok basit döşenmiş büyük bir oturma odasına soktu. Duvarlar beyaz badanalıydı, bir köşede kocaman bir şömine vardı, cilalı tahta döşeme üzerine şark kilimleri atılmıştı.

«Banyo, mutfak. Yatak odası tektir. Öteki oda stüdyodur, ortalık tablolar falan karmakarışık...
senin yerinde olsam pek oraya girmezdim. Mutfakta epey konserve var. Yarın sabah birkaç şey daha getiririm. Kahve istersen ateş yakayım, sonra hemen dönmem gerek.»

Hannah adamın dediklerini yaptı. Oturma odasına döndüğünde şöminede ateş yanıyordu. Kapı açıktı, Jackson verandadaydı. Uzaklardan acıklı ve insanın içini gıcıklayan bir müzik sesi geliyordu.

Hannah erkeğe kahvesini uzatırken, «Bu ne?» diye sordu.

«Köy kahvesi. Biri bir fado plağı çalıyor.»

«Fado mu? Ne demek bu?»

«Açıklanamaz. Ancak deneyimle öğrenebilirsin. Portekiz yaşam biçimi. Bir gece seni bu müziği dinlemeye götürürüm.»

Çevrelerinde zeytin yüklü ağaçlar vardı.. Hannah gece karanlığında ağaçlardan yükselen kokuyu duyabiliyordu. İki gece önce Berlin'de oluşu, şu anda Avrupa'nın en batısında durmuş üç bin mil ötedeki Amerika'ya bakıyor olması inanılacak gibi değildi.

«Şimdi ne olacak?» diye sordu.

«İyi bir uyku çek ve gerisini bana bırak.»

Hannah erkeğin koluna dokundu.

«Bir şey yapacaksın ama, söz mü? Söz ver bana.»

«Söz. Bak, bu sınırdışı edilme emri oldukça seni oraya götüremem. Ama anlattıklarının ilgililerin kulağına gitmesine yardım edeceğim.»

«Ne zaman?»

«Bu gece. Lizbon'da. Konuşacak kimseyi biliyorum sanırım.»

Hannah bir an durup erkeğe baktı, sonra uzanıp yanağından öptü. Hiç bir şey söylemeden içeri girdi. Jackson kapı kapandıktan sonra bir süre orada durdu, sonra dönüp arabasına bindi.

3

Hiç kuşkusuz Lizbon'un en güzel kesimi Alfama'ydı. Çevresindeki hendekte kuğular ve ördekler yüzen Castelo de Sao Jorge'nin yüksek duvarları kentin üstünde yükselirdi.

Kalenin hemen altında eski Alfama kesiminde arabasını park eden Joe Jackson çoğunluğu ancak

iki eşegin geçebileceği kadar geniş olan daracık yollara yürüyerek daldı.

Gündüzün bir tavşan çiftliği kadar hareketli olan sokaklar sabahın bu saatinde ıssızdı. Eski duvarlara yerleştirilmiş demir kafesler içindeki lambalardan çevreye sızan ışıktaki çok seyrek olarak yürüyen bir iki kişi görünüyordu. Dar sokaklardan Tagus nehri ve rıhtım görülüyordu, denize açılan bir yük gemisi vardı kanalın ortasında. Jackson bir katedralin arkasındaki alana çıkıp eski zamanlarda bir soylunun evi olan binanın önünde durdu. Kapının üstündeki kemere bir arma kazınmıştı, meşe ağacından kapı çok eskiydi ve kalın demir sürgülerle bezenmişti.

Jackson çingırağın ipini çekti. Bir süre sonra büyük kapının kenarındaki küçük bir kapı açılıp kapandı. Arkasından kalın sürgülerin çekildiği duyuldu ve büyük kapı açıldı. Beyaz smokin giymiş ufak tefek ve kara saçlı bir adam Jackson'un girmesi için yol verdi.

«Senhor Joe... bu ne sürpriz.»

«Selâm, Tomas.»

Jackson çevresi kapalı, zemini Fas çinileriyle döşeli avludan geçti. Ortada bir fiskiyeden sular akıyordu küçük havuza. Tomas'ın ardından bir kemerden geçip küçük bir bara girdi.

Çevredeki masalarda oturup müşteri bekleyen kızlar buldukları yerin zarif havasına uyan biçimde güzeldiler ve iyi giyinmişlerdi.

«Bu gece dört numarada büyük oyun olduğunu duydum.»

Tomas başını salladı.

«Poker.»

«O halde Majör Frear her zaman olduğu gibi terliyordur.»

«Evet... iki saat falan oldu.»

«Ona kendisini görmek istediğimi söyle.»

«Bundan hoşlanmayacaktır, Senhor Joe. Şu anda çok kazanıyor.»

«Terasta olacağım,» dedi Jackson. «Beş dakikaya kadar gelmezse ben gelip alacağım onu.»

Tomas omuzlarını silkerek uzaklaştı. Jackson barın arkasındaki sarışına, «Hanımlara şampanya, bana da her zaman içtiğimi getir,» dedi.

Yere kadar inen camlı kapıları açıp dışarı çıktı. Asma kaplı terastan nehir ve aşağıda Alfama'nın damları görünüyordu. Bardaki kız kalın bir kristal kadeh içinde konyak ve sodasını getirince Jackson korkuluğa yaslanıp orada ne aradığını düşündü.

Otuz yaşındaydı. Babası Metodist bir rahipti, yaşamında en etkili olan kişi Birinci Dünya Savaşında Fransa'da Lafayette Escadril filosuyla uçmuş olan dayısı Grant Hayward olmuştu. Joe Jackson Spad ve Fokker uçakları hakkında anlatılan hikâyeler arasında büyümüşü, kahramanları da von Richthofen, Rickenbacker, Bishop ve Mannock gibi pilotlardı.

On iki yaşına vardığında uçuş hakkında bilmediği yoktu. Dayısının hafta sonu dersleri sayesinde on altı yaşındayken ilk kez tek başına uçmuş, on dokuz yaşında da Harvard'da bir yıl okuduktan sonra okulu bırakmış hava kuvvetlerine yazılmıştı. Savaş uçağı pilotu olarak yetişmesine karşın askerlik

disiplini ile uyuşamayınca 1933'te istifa etmiş ve Brezilya'da posta uçuşlarına başlamıştı.

Bir süre Somali Land'da Cibuti'den Addis Ababa'ya silâh taşımış dünyanın en berbat yerlerinin birinin üzerinde Dakota pilotluğu yapmıştı.

Sonra Grant dayısının dizlerinde öğrendiği dersleri uygulama alanı olarak İspanya çıkmıştı ortaya. Kendisine Birinci Dünya Savaşından kalma çift kanatlı bir Bristol uçağı vermişlerdi. Gününün iyi uçaklarından belki ama ne var ki, Almanların Condor Lejyonunda Messerschmitt Bf-109'lar bulunuyordu. Jackson bir 109, bir Arado iki kanatlı ve üç Fiat savaş uçağı düşürerek ustalığını kazanmış ama sonunda güzel bir Nisan sabahı Barselona üzerinde Alman usta Werner Molders tarafından düşürülmüştü. Savaşın sonlarına doğru uçak eksikliği ortaya çıkınca büyük İrlandalı lider Frank Ryan'ın yaverliğini yapmıştı. Göğsüne yediği bir kurşunla İç Savaşın kapanışını görememiş, hastane hastane dolaştıktan sonra sonunda Lizbon'a varmıştı.

Jackson orada uzun bir süre kalmıştı. Hiç bir yerde kalmadığı kadar. Kimi sabahlar Clipper uçağının Amerika'ya doğru havalandığını seyreder, gönlü uçakta olurdu, ama akşam karanlık basınca...

Arkasında ayak sesi duyunca döndü. Frear, üzerinde buruşuk beyaz keten bir takım elbise ve boynunda Muhafız Alayı kravatı olduğu halde geliyordu. Bıyığı ve saçları bembeyazdı, altmış yaşlarında gösteriyordu, ama Jackson onun en az on yıl daha genç olduğunu biliyordu. Şimdi öfkeli ve sıkılmış bir hali vardı.

«Ne oluyor, Joseph? Aylardır kazanmadığım gibi kazanırken oyun masasından kaldırılmak hiç hoşuma gitmedi.»

Frear'in tek kusuru kumarbazlığıydı. Aynı zamanda İngilizlerin dış ülkelerde karşı casusluk örgütü olan **MI-6** ajanıydı.

«Windsor Dükü.» dedi Jackson.

«Almanların onunla çok yakından ilgilendiklerini biliyor muydun?»

«Tanrım! Bütün söyleyeceğin bu muydu? Dük geldiğinden beri söylentinin bini bir para. Palavra hepsi. Başka bir şey yoksa oyunuma döneyim bari.»

«Nasıl istersen. Bu akşam Berlin'den henüz gelmiş olan ve daha somut bilgilere sahip bir hanımla karşılaştım.»

Frear döndü «Winter mi adı? Hannah Winter?»

«Evet.»

Frear göğüs geçirerek içeri seslendi: «Sevgilim, bir İskoç ve soda, Bay Jackson için de aynen.»

«Nerden biliyorsun?» diye sordu Jackson.

«Dostum, Genel Merkezindeki belirli bir polis yetkilisine her hafta belirli bir para ödüyorum akşam saat dokuzda bana telefon edip günün olaylarını bildirmesi için. Bu akşam telefonda Lizbon'un bütün karakollarında liste başının Berlin'de cinayet suçundan aranan Alman Hannah Winter olduğunu söyledi. Sınırdışı edilme belgesi de alınmış.»

«Kız Alman değil Amerikalı.» dedi Jackson.

«Yani bu ayrıntı seni ilgilendirirse eğer.. Üç **GESTAPO** katilini öldürmeyi cinayet kabul edersen o zaman suçludur kuşkusuz. Ancak kızı kovalamalarının nedeni bu değil. Walter Schellenberg adında biri bu kente geldi ve kız onun neden geldiğini biliyor.»

Frear'ın yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı ama gözlerindeki ifade değişmişti. Kız: içkileri getirip bıraktı. Frear viskisini yudumlarken.

«Şahane bir kızı var bu kızın,» dedi.

«Walter Schellenberg burada mı yani? Emin inisin?»

«Kendisini tanır mısın?»

«Eh, öyle denilebilir. Pekâlâ, Joseph, bana bayanın mesajını ilet bakalım.»

p

Bölüm 11

Winston Churchill 10 Mayıs 1940'da Başbakan olduktan sonra bir süre Amirallik Birinci Lordu olarak görev aldığı Amirallik Evinde kalmaya devam etti. O gece kurmay başkanları ile toplantıda geç saatlere kadar Almanya'nın İngiltere'yi istilâ olasılığı konusunda görüşmüşler, toplantı bittikten hemen sonra da yatmış ve gençliğinin sayısız askeri seferinde öğrenmiş olduğu bir yöntemle yatar yatmaz uyuya kalmıştı. Sabah saat üçte kendisini Dışişleri Bakanı Alexander Cordogan uyandırdı.

«Şimdi de ne var?» diye Başbakan kendisini üne kavuşturan o kara mizahla sordu.

«Dur söyleme, ben tahmin edeyim. Yedinci Flieger-Division'dan seksen bin paraşütçü Hythe ve Dymchurch çevresine inip bir köprübaşı ele geçirdiler. Yoksa gecenin bu saatinde beni uyandırman için başka bir neden göremiyorum.»

«Hayır, Sayın Başbakanım, Lizbon'daki *MI-6* büromuzdan iki telsiz aldık. Şifre adı Hamlet olan ve aynı zamanda Abwehr hesabına çalışan bir ajanları var. İkinci telsiz de adamın hikâyesini doğruluyor.»

Başbakan yatağında doğrulup arkasına yaslandı, bir puro yaktı ve telsizleri aldı. Okuduktan sonra bir süre konuşmadı.

«Ne diyorsunuz efendim?» diye sordu Cadogan.

«Dük Hazretlerinin düşmanlarımızla işbirliği yapma düşüncesini durumun gerektirdiği nefretle karşılıyorum. Kendisini çocukluğundan beri tanırım ve onur sahibi bir kişidir. Ve hatta yaşamının en üzücü sıralarındaki sıkıntılarının nedeni de bu kişiliğidir.»

«Ama ya kaçırılma olasılığı, Sayın Başbakanım? General Schellenberg'in Lizbon'da bulunması çok tehlikeli bir durumun varlığını ortaya koyuyor.»

«Portekiz diktatörü Salazar Nazilere bizden daha yakın olabilir ama yine de kendi topraklarında öylesine açık bir saldırı hareketine göz yumamaz. Bu olayın uluslararası tepkisi çok büyük olur.»

«Ne yapmalıyız şu halde?»

«İngiltere büyükelçisi bu konudaki korkularımızı Portekiz hükümetinin en yüksek makamlarına iletmelidir. Resmen değil ama. Bence bu anda daha başka bir şey yapamayız. Windsor Dükünü de durumdan haberdar etmesi gerek.»

«Sonra?»

«Dükü ilk fırsatta Bahama Adalarına göndermeliyiz. İlk vapurun ne zaman kalkacağını öğren ve bana Walter Moncton'u bul.»

Yatağından kaldırılan Walter Moncton sabahın dördünde Amirallik Evine geldi ve hemen Churchill'in yanına çıkarıldı. Orta boylu, seyrek saçlı, kalın gözlüklü bir adam olan Walter

Moncton çok parlak bir avukattı. Windsor Dükünün de Oxford'dan yakın arkadaşı ve tahtını terketme zamanında da en değerli yardımcısıydı. Bundan sonraki yıllarda gerektiği zamanlarda İngiltere hükümetinin Dükle arasını bulan kişiydi. Şimdi de Haberalma Bakanlığında genel müdürlük yapıyordu.

«Bir uçak sağlanır sağlanmaz Lizbon'a gitmeni istiyorum Walter,» dedi Churchill.

«Haber aldığımıza göre Ağustosun birinde Bermuda'ya kalkan bir Amerikan vapuru varmış. Windsor Dükü ile Düşesinin bu gemiye binmeleri için elinden geleni yapmanı istiyorum.»

«Ya binmek istemezse, Sayın Başbakanım.»

«Binmek zorundadır, Walter. Şu telsizlere bak ve kararını sen ver.»

Moncton o hep sakin yüz ifadesiyle telsizleri okuyup geri verdi.

«Bana bu yardımı yapacak mısın, Walter?»

«Elbette, efendim.» Moncton duraksadı.

«Dük Hazretlerinin durum konusunda bilgisi var mı?»

«Şu anda yok ve ben de kendisini gereksiz yere korkutmak istemiyorum. Bu hafta sonuna kadar bu iş belki sessizce biter ve kendilerine bir zarar gelmeden Avrupa'dan uzaklaşmış olurlar.»

«Nasıl isterseniz, efendim.»

«Çok iyi. Öyleyse gerisini sen halledersin, Walter. Cadogan gerekli işleri yapar.»

Churchill başını çevirdi, gözlerini kapattı, bir an sonra uyumuştı artık.

3

Fevkalâde Sturmbannführer!» dedi Schellenberg. «Çok parlak bir başarı için seni kutlamama izin ver.»

Elçilikteki kliniğin kapısında durmuş ameliyat masasında beline kadar çıplak yatan Kleiber'le konuşuyordu.

«Talihliymiş,» dedi doktor.

«Tam kolun ortasından girmiş ve kemiği sıyırıp geçmiş, ama en azından bir hafta kolunun askıya alınması gerekecek.»

Doktor ard arda üç dikiş atınca Kleiber'in alnında boncuk boncuk terler belirdi. Sindermann da sırtında elçilik kavasının bulduğu bir tulumu giymiş olarak kapının yanında duruyordu.

«Tanrım, bir de savaşı kazanacağımıza inananlar var bu dünyada ha!»

Kleiber dişleri arasından.

«Acaba Sayın Brigadeführer'in Winter denilen o kız hakkında neler yapmayı düşündüğünü sorabilir miyim?» diye fısıldadı.

«O Amerikan barından yardımına koşan adamın yanında olabilir hâlâ. Eğer polis... »

«Demek bu olayı resmen Portekiz polisine bildirmemi istiyorsun, ha? Şikâyetle bulunacaksın, değil mi Kleiber? Reichsführer'e gönderdiğin günlük raporda nasıl yazacaksın bunu? Hannah Winter'i en sonunda Lizbon'da bir rıhtımda yakaladın ve sonra seni kolundan vurup şu karşıdaki ayıyı da denize atan adam onu senin elinden aldı.»

Kleiber öfkeyle baktı adamın yüzüne.

«Hayır, Kleiber,» dedi Schellenberg.

«Bu olayı polisin bilmemesi hepimiz için daha iyi olacak sanırım. Her ikinizi de sabaha görürüm.»

Schellenberg Egger'in odasına gitti.

«Bu olayı polise bildirmemi ister misiniz, Generalim?» diye sordu Egger.

«Hayır, şimdilik bizim aramızda kalsın. Bu Joe Jackson'un Amerikan Barını biliyor musun?»

«Joe Jackson'un yerini bilmeyen yoktur, Generalim. Lizbon'un en iyi gece kulübüdür Jackson İspanya'da Uluslararası Tabur'da çarpışan ve Condor Lejyonuna karşı uçan bir Amerikalıdır.»

«Komünist mi?»

«Yok canım! Herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum.»

«İlginç. Bir şey daha var, Windsor Dükünden sorumlu olan güvenlik polisinin adı ne?»

«Bilemeyeceğim. Ama güvenlik polisinin başında Albay Fernandes da Cünha vardır.»

«Bizim taraftan mı?»

Egger arkasına yaslanıp düşündü.

«Albay da Cünha birinci sınıf bir polistir. Tanıdıklarım içinde en iyisi diyebilirim. Kendisine verilen emirleri tam olarak uygular.»

«Emir ne olursa olsun mu?»

«Evet.»

«Şu halde aradığımız adamı bulmak için bir iki kademe daha aşağı inmeliyiz demek.»

Schellenberg saatına baktı.

«Henüz üç. Kalkmadan önce hiç olmazsa dört saat uyuyabileceğim demek.»

Schellenberg çıkınca Egger de masasının üstünü toplayıp pardösüsünü aldı. Tam kapıyı açacakken Kleiber içeri girdi. Yüzü bembeyazdı, kolu da askıya alınmıştı. Sindermann da arkasındaydı.

«Sturmbannführer, kalkmamalıydınız,» dedi Egger.

«Bırak şimdi bunları. Schellenberg sana ne anlatıyordu, onu söyle bakayım.»

«Bunu açıklayamam.»

Kleiber sol eliyle cebinden çıkarttığı cüzdanındaki Himmler'in yetki mektubunu gösterdi.

«Ben Reichsführer Himmler adına burada bulunuyorum. İstersen şu anda Berlin'e telefon edip

kendisine bu konuda işbirliği yapmak istemediğini söyleyeyim.»

«Ne münasebet, elbette ki hayır. Durumu tam olarak kavrayamamıştım daha önce. Size nasıl yardımcı olabilirim?»

3

Joe Jackson Mercedes'ini kulübün arkasına park edip rıhtımda açılan kapıya yürüdü. Birden gölgeler içinden meşin pardösülü, şapkasını gözlerine kadar indirmiş bir adam karşısına çıktı.

«Bay Jackson?»

Jackson adamın kim olduğunu anlamıştı.

«Walter Schellenberg, değil mi?»

«Evet. Kız iyi mi?»

«Eh, fena sayılmaz.»

Schellenberg parmaklığına dayanıp bakışlarını sise çevirdi.

«Ona bir zarar gelmesini istemediğimi söylemem sizi şaşırtır mı Bay Jackson?»

«Neden?»

«Bilemiyorum, kendimce de bir açıklamasını bulamıyorum bunun. Ona yardım etme güdüsüne karşı koyamadım, hepsi bu.»

Acı acı güldü.

«Bu kız benim ölümüm demek olabilir.»

«Benden ne istiyorsunuz?»

«Burada bir iş başaramaz artık. Benim burada bulunuş nedenim bambaşka bir kaynak tarafından İngilizlere iletildi. Kız kendisini kurtarmaya baksın.»

«Size inanması için bir neden var mı?»

«Haklısınız.» Schellenberg sigarasını yakarken yüzü bir an aydınlandı.

«Kimi anlar olur ben bile inanmam kendime. İyi geceler, Bay Jackson.»

Schellenberg yürüdü gitti, sis içinde kaybolduğu zaman bile ayak sesleri tahta kaldırım üzerinde duyuluyordu.

3

Fernandes da Cünha ufak tefek, ama güçlü yapılı, kalın bıyıklı ve köylü yüzlü bir adamdı. Seksen üç yaşında olan babası hâlâ Oporto yakınlarında çiftçilik yapıyordu. Adamın altı çocuğu olmuştu beş kız ve bir de Frenandes. En büyük isteği oğlunun papaz olmasıydı. Fernandes babasının bu isteğini gerçekleştirmek için çalışmış, kendi dilinin yanısıra İngilizce ve İtalyanca da öğrenmişti.

Lizbon dışında bir Cizvit manastırında dört yıl kaldıktan sonra buz gibi bir kış sabahında Tanrı'nın var olmadığına kesinlikle inanarak uyanmıştı.

Böylece polis olmuş ve Cizvit eğitimine karşın, hatta belki de o nedenle kısa sürede yükselmişti. Şimdi de mesleğinin en üst derecelerinden birinde bulunuyordu. O sabah âdeti olduğu üzere yine saat sekizde çalışma odasındaydı. Saat sekiz buçukta Cumhurbaşkanının yanına çağırılmıştı ve şimdi de içeri kabul edilmeyi bekliyordu.

Portekiz Cumhurbaşkanı Antonio de Oliviera Salazar elli bir yaşındaydı. Bir zamanın hukuk doktoru ve iktisat profesörü olan bu adam 1932'den beri Portekiz'in gerçek diktatörüydü ve en büyük başarısı ülkesini İspanya İç Savaşına karışmaktan kurtarmış olmasıydı. Salazar Cünha'yı küçük ve sade döşenmiş odasında karşıladı. Reklamdan kaçınan ve çok basit bir yaşantısı olan bir insandı.

«Epey önemli bir konu olduğu için sizi buraya çağırttım, Albay.»

«Emrinizdeyim, Sayın Başkanım. Ne arzu etmişsiniz?»

«Windsor Dükü. Epey sıkıcı bir iş. İngilizlerin kendisine Bahama Genel Valiliği görevini verdiklerini duymuşsundur. Diğer yandan Almanlar da onun Avrupa'da kalmasını yeğliyorlar. İngiltere çıkartmaları başarılı olursa onu kullanabileceklerine inanıyorlar.»

«Peki sorun ne?»

«İngilizler Almanların Dükü kaçırabileceklerini düşünüyorlar. Alman karşı haberalma şefi Schellenberg burada. Çok kötü bir durum kısacası.»

«Öyle, Sayın Başkanım.»

«Churchill de bana yolladığı mesajında Dükün güvenliği sağlama konusunda bize güvendiğini belirtiyor. Diğer yandan Almanya'dan da belirli siyasi baskılar var açık konuşmak gerek, savaşı onlar kazanacaklar gibi üstelik.»

«İyi ama, Dük bizim topraklarımızdayken kaçırılırsa bunun Amerikan ve diğer ülkelerdeki tepkileri de hiç hoş olmaz.»

«Doğru söyledin. Ben de şöyle bir karara vardım. Dükün kendisi İspanya'ya gitmeye karar verirse, engel olamayız. Ancak bir zorlamayı kabul edemem. Albay da Cünha onun güvenliğinden sizi sorumlu tutuyorum. Bu sabah İngiliz büyükelçisi ile ilişki kuracak, onunla birlikte Dr. Ricardo de Espirito Santo e Silva'nın villasına gidecek ve güvenlik önlemlerini gözden geçireceksiniz.»

«Emredersiniz, Sayın Başkanım.»

Da Cünha Salazar'ı selamlayıp odadan çıktı.

3

Windsor Dükü ile İngiltere büyükelçisi kitaplıkta oturuyorlardı.

«Sir Walford, bu olay giderek bir komediye dönüşüyor. Primo de Rivera'nın Madrid'den getirdiği habere göre *İngiliz Gizli Servisi*, istesem de istemesem de, beni Bahama Adalarına gönderecekmiş. Şimdi siz de bana Nazilerin benim üzerimde bir komplo hazırladıklarını söylüyorsunuz.»

Sir Walford Selby sabırsızlığın sınırına varmıştı artık. Diplomatik Servisin en parlak üyelerinden biri olan Sir Walford Dükü 1937'de Viyana'da elçiyken tanışmıştı. Lizbon elçiliği o günün koşullarına göre İngiltere için Amerika dışındaki en önemli görevdi ve kendisi de bu yüzden buraya getirilmişti. Zaten başındaki sıkıntılar yetmezmiş gibi şimdi bir de Windsor Düküyle uğraşıyordu.

«Ev sahibiniz Dr. Santo e Silva'nın Nazi sempatizanı olduğuna inandığımı daha önce de belirtmiştim, şimdi de General Schellenberg'in Lizbon'a gelmiş olması düşündürücü bir noktadır.»

«İyi ama ben tutuklu olarak Almanların işine yaramam ki. Goebbels bile bu durumdan fazla bir propaganda malzemesi çıkaramaz.»

«İngiltere istilâ edildiği takdirde, halkın yararı uğruna, sizin kabul edebileceğiniz bir görevin teklif edileceğini düşünenler var, efendim.»

Dük ayağa kalktığında yüzü öfkeden kararmıştı.

«Sir Walford, işte yüz yıl yaşasam yapamayacağım bir ihanet bu!»

Arkasına döndü, gümüş kutudan bir sigara alıp yaktı. Bir an sonra kendini toparlamıştı.

«Ne kadar zamanımız var?»

«Ağustosun birinde Bermuda'ya kalkan uygun bir gemi var, efendim. Amerikan bandıralı *Excalibur*.»

«Üç ya' da dört günümüz var öyleyse. Gizli Ajanlarımızın gözlerini benden ayırmamalarını sağlayın öyleyse.»

«Efendim, şu anda Lizbon'daki tek ajan Binbaşı Frear'dir. Ülkemizin içinde bulunduğu koşullar göz önüne alınınca Portekiz'in haber alma açısından pek bir önemi yok. Binbaşı Frear de çifte ajanlar ve muhbirler için aracı görevini yüklenmiş durumda.»

«Ne yapmamı istiyorsunuz şu halde? Yastığımın altında tabancayla mı yatayım?»

Hafif bir öksürük sesi duyuldu, arkalarına dönünce Binbaşı da Cünha'nın açık balkon kapısının önünde durduğunu gördüler.

«Hayır efendim,» dedi Sir Walford.

«Durumun tehlikelerini anlamış olan Portekiz hükümeti *Excalibur* kalkana kadar güvenliğiniz konusunda tüm önlemleri almak için Albay Cünha'yı memur etti.»

«Çevreyi dolaştım,» dedi da Cünha.

«Daha fazla adam getirmek gerekecek. Bir sorun yok bence. Ancak Dük Hazretlerinin villadan çıkmaması işimizi kolaylaştıracaktır.»

«İşte bu olanaksız,» dedi Dük. «Yarın bir kır gezintisi yapıyoruz.»

«Nereye gideceğinizi sorabilir miyim?»

«Nina diye bir yer. Boğa çiftliğiymiş.»

Albay da Cünha büyükelçiye baktı.

«Efendim, orasının İspanya sınırına on kilometre uzaklıkta olduğunu belirtebilir miyim?»

«Günü düzenleyen iyi dostum. Primo de Rivera, Estella Markisi. Beni kaçıracağını söylemek istemiyorsunuz herhalde.»

«Böyle bir şey aklımdan bile geçmez, efendim,» diye da Cünha diplomatça bir yanıt verdi.

«Çok iyi. Eğer sizi mutlu kılacaksa yanımıza birkaç adamınızı katabilirsiniz. Şimdi izninizi rica edeceğim. Düşes beni bekliyor.»

Dük çıkınca Sir Walford da Cünha'ya döndü.

«Sana kolay olmayacağını söylemiştim.»

3

Da Cünha bürosuna döner dönmez Alman büyükelçiliğinde Egger'e telefon etti ve saat on buçukta Schellenberg'le Belem Kulesi yakınlarındaki küçük bir kahvede buluşmak üzere randevu verdi. Schellenberg'le kahveye gelen Egger iki adamı tanıştırdı.

«General, hemen konuya gireceğim,» dedi da Cünha.

«Şu anda Almanya ile çok iyi ilişkiler içindeyiz ve ülkemizin sayılan bir konuğusunuz.»

«Ama?» dedi Schellenberg.

«Windsor Dükü özel bir durumdur bizim için. Kendisinin Ağustosun birinde Bermuda'ya hareket etmesinden başka bir isteğimiz yok. O güne kadar da Başkan Salazar beni kendisinin güvenliğinden sorumlu tutmaktadır. Villanın çevresindeki nöbetçileri arıttım ve kendilerine izinsiz olarak villaya girmek isteyenlere ateş etme emri verdim. Bilmem yeterince açık konuşabildim mi?»

«Gerektiği kadar. Ve şimdi sayın meslektaşım kahvenizi tatlılaştırmak için bir konyak içmeye ne dersiniz?»

«Büyük bir zevkle,» dedi da Cünha.

3

Joe Jackson saat onu birkaç dakika geçe Frear'i evinde aradı. Telefonun açılması epey uzun sürmüştü, Frear derin bir uykudan uyanmış gibiydi.

«Ben Jackson. Neler dönüyor?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Dün akşam konuştuğumuz konudan söz ediyorum.»

«Yeni bir şey yok dostum. Durumu bizimkilere bildirdim, gerekli adımları atacaktırlar herhalde.»

«Eğer onlar da senin gibiseler gün ışığında kenefin bile yolunu bulamazlar.»

«Bana bak,» dedi Frear öfkeyle.

«Bu iş seni ilgilendirmez, burnunu sokmasan iyi olur. Benden sana bir öğüt, o kız arkadaşına

söyle pek ortalığa çıkmasın yoksa hayatı kayar, anladın mı?»

Jackson telefonu kapattıktan sonra bir süre düşündü, acele giyinip arabasına bindi. Ana yola çıktıktan sonra rıhtım yönüne döndü.

Arkasındaki büyük bir kamyonun ardından bir Buick çıkmıştı. Schellenberg elçilik sürücüsü Ziegler'e, «Sakin ol ve iyice geriden izle,» dedi.

«Gözden kaybedersen canına okurum.»

Sonra arkasına yaslanıp bir sigara yaktı.

3

Cascais'teki evde kızdan eser yoktu. Jackson arabayı avluda bırakıp yürüyerek kumsala çıktı. Buick yüz metre kadar beride çamların arasına park etmişti. Schellenberg adamı dürbünle gözetliyordu. Hava epey sıcaktı, aşağıda köyde kumsal renk renk balıkçı tekneleriyle doluydu. Balıkçılar ağlarını onarıyorlar, çocuklar oynuyor, kıyıya Atlantiğin İri dalgaları vuruyordu.

Jackson Hannah'ın elinde bir kovayla kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Kız geçerken genç yaşlı tüm erkekler saklamadıkları bir hayranlıkla bakıyorlardı arkasından. Kız adamı görünce koşmaya başladı.

«Ne kadar güzel bir gün, değil mi? Burası şahane bir yer. İnsanları da öyle. Öylesine cana yakın ve saygılı kişiler ki. Hele şu balıkçı tekneleri yok mu!»

Dönüp teknelere baktı.

«Neden burunlarında göz resimleri var, ha?»

«Bu bir tartışma konusudur. Kimi kem göze karşı der, kimi de fırtınada önünü görebilsin diye. Balık aldın, öyle mi?»

«Evet. Yemek yedin mi?»

«Hayır.»

«Talihin varmış öyleyse. Annem beni iyi bir ev kızı olarak yetiştirdiği için çok güzel yemek yaparım.»

Hannah erkeğin koluna girdi, eve doğru yürümeye başladılar.

«Gereken kişileri göreceğini söylemiştin, konuştun mu onlarla?»

«Evet. Kulübe döndüğümde arkadaşın Schellenberg beni bekliyordu.»

«Arkadaşım mı? Neden?»

«Öyle olduğuna inanıyorum.»

«Ne istiyordu?»

«İngilizlerin kendisinin neden geldiğini öğrenmiş olduklarını ve senin bu işe karışman gerekmediğini söyledi.»

Kızın yüzünden sıkıldığı anlaşılıyordu, eve varana kadar bir daha konuşmadılar.

3

Hannah gerçekten de iyi bir aşçıydı. Balık çok lezzetli olmuştu, ancak kendisi bir parça tadıp bırakmış, gözlerini kahvesinden ayırmıyordu.

«Ne var, anlat bakalım,» dedi Jackson.

«Bilmem. Kimse bu işi ciddiye almıyor. Olmadı, Joe. Ben Dükü görmek ve olanları kendisine anlatmak istiyorum. Ondan sonra yapacağı kendisine kalmış, ama ben bunu yapmadığım takdirde yaşamımın sonuna kadar Max Amcaya ihanet etmiş sayacağım kendimi.»

«Pekâlâ.» Jackson içini çekti.

«Başvuracağım biri var. Bu işleri başarabilecek biri, adı Taniguchi. Gider bir konuşurum ama bu sana pahalıya patlar.»

«İki bin dolarlık Amerikan Exspress kredi kartım var.»

«O kadar paraya Taniguchi Dükü bile kaçırır. Bir bakayım ne diyecek.»

«Şimdi mi?»

«Yani şu anda mı demek istiyorsun?» Jackson pes etmişçesine iki yana salladı başını.

«Ah siz kadınlar yok musunuz! Büyükannem o kadar da uyarılmıştı beni! Peki, şimdi gidiyorum. Sen kendine dikkat et, olmaz mı? Çabuk gelmeye çalışacağım ama akşama kadarda sürebilir.»

Hannah uzaklaşan arabanın ardından baktı bir süre, sonra ayakkabılarını çıkartıp yine kumda yürümeye başladı. Güneş sımsıcaktı şimdi. Kıyıya çekilmiş bir balıkçı teknesinin yanına uzanıp gözlerini kapattı.

Yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Tanıdık bir ses, «Selâm, Hannah,» dedi.

Hannah gözlerini açtığı anda Walter Schellenberg yanı başında duruyordu.

«Bütün olanlardan sonra gerçekten çok iyi görünüyorsun.»

«Benden ne istiyorsun?» diye sordu Hannah.

«Sigara ister miydin?»

Hannah düşünmeden aldı uzatılan sigarayı. Schellenberg'in kibriti çakışında garip bir yakınlık vardı. Hannah aralarındaki mesafeyi açmak istermişçesine geri çekildi.

«Sana ne istediğini sordum.»

«Hiç bir şey. Ya da bundan sonra bir şey yapmamamı. Olayların akışını değiştiremezsin, Hannah. Oyun başladı ve her iki taraf da durumu biliyor.»

«Sen bunu bir oyun olarak mı görüyorsun?»

«Elbette. Bir kere başladı mı bir daha durdurulamayan büyük ve korkunç bir oyun. Hannah, biz oyunu değil oyun bizi denetliyor artık. Dönmedolap gibi.»

«Dönmedolaptan her zaman atlamayı deneyebilirsin.»

«Bunun için çok geç artık. Benim gibi binlercesiyle birlikte ben de kısıtılmış durumdayım. Berlin'deki o çılgına inanıyor muyum sanıyorsun? Yalanlarının bir tekine bile inandığımı mı sanıyorsun? Zenciler aşağılık ırktandırlar, yani ben senin Connie Jones'un müziğini zevkle dinleyemem. Führer Einstein'in ona kadar sayamayacağını ve Hannah Winter'in sesi olmadığını...»

«Bunları dinlemek istemiyorum.»

Hannah ayağa kalkıp elleriyle kulaklarını örttü.

«Beni Prinz Albrechtstrasse'den kurtardın, nedenini bilmiyorum, ama bunu yaptın, sonra Madrid'de Connie ile arkadaşlarına yardım ettin..

Ama Max Amcayı da sen öldürdün! Tetiği kimin çektiği önemli değil. Onu sen öldürdün!»

Bir an birbirlerine baktılar. Yalnızca dalgaların uğultusu ve bir martı çığlığı duyuluyordu. Birden Hannah'ın içinde bir şey kırılır gibi oldu.

«Neden?» diye fısıldadı acıyla. «Anlamıyorum.»

Schellenberg kızın çenesini tuttu.

«Yaşamın bir huyu vardır, sevgili Hannah, insanı boğazından bir yakaladı mı bir daha bırakmaz. Çok ama çok acıklı bir şey.»

Kızın dudaklarından hafifçe öptü, dönüp yürüdü sonra. Hannah uzun uzun adamın ardından baktı, sonra o da kalkıp eve döndü.

p

Bölüm 12

Bir gece öncesinin aksine Schellenberg Taniguchi'nin odasına çıkarken ambarın içi arı kovanı gibi kaynıyordu. İri yarı Japon genç sekreterine bir mektup yazdırmaktaydı ancak gelenin kim olduğunu görünce kızı gönderdi.

«Bana bir şey var mı?» diye sordu Schellenberg.

«Elbette.»

Taniguchi bir dolabın arkasındaki gizli kasayı açıp bir zarf çıkardı.

«İstediğin her şey burada, Walter. Villa ile bahçenin plânı. Uşakların listesi. Benim hizmetimde olan bir uşak, bir hizmetçi kız ve bir bahçıvan yardımcısı bu sabah işe başlayacaklar. Hepsi yeterli İngilizceye sahiptirler.»

«Mükemmel. Peki ya polis?»

«O biraz daha güç. Güvenlik polisinin başı Albay da Cünha villanın güvenliği ile görevlendirilmiş. Söylentiye göre emri Salazar vermiş.»

«Onun birinci sınıf bir polis olduğunu duymuştum.»

«Rüşvet yemediği kesin,» dedi Taniguchi.

«Ama neyse ki, Dükün kaldığı sürece villada görevli olan memur ona hiç benzemez. Yüzbaşı Jose Mota.»

«Bizden midir?»

«İdeolojiden söz ediyorsan, hayır. Ama çok pahalı zevkleri vardır. Özellikle kadınlar. Sen istediğini söyle.»

«Şu an için evde neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Senin adamlarının kulak misafiri olacakları konuşmalar yararlı olabilir.»

«Dükün gelecek konusundaki planları hakkında mı? Walter, ya adam sonunda Bahama Adalarına gitmeye karar verirse ne olacak?»

«Onu suçlayamam doğrusu.» Schellenberg ayağa kalktı.

«Havası çok güzelmiş diye duydum.»

Taniguchi gürlütülü bir kahkaha attı. «Çok komik doğrusu!»

«Nedir o komik olan?»

«Yaşam, ya da yaşamın gülünç yanları. Örneğin haber gibi soyut bir şeyi ele al. Pazar güçlerine tabi bir meta. Bir değil iki kere satılacak bir şey hatta.»

«İlginç bir varsayım,» dedi Schellenberg. «Haydi oturup konuşalım bunu.»

Schellenberg içeri girdiğinde Huene bürosunda sabah kahvesini içmekteydi.

«Hoş geldiniz. General. Bir kahve içer miydiniz?»

«Çok iyi olur doğrusu.»

Huene bir fincana kahve doldurdu, Schellenberg'e bir telgraf uzattı.

«Dış İşlerinden size geldi, şifreyi çözdürdüm. Telgraf Ribbentrop'tan ve çok kesindi.

Uygun bir fırsatta Düke Almanya'nın İngiliz halkı ile barış yapmak istediği, ancak Churchill grubunun buna engel olduğu anlatılmalı ve kendisinden olayların gelişmesini bekleyerek hazır olması istenmeli. Almanya tüm gücünü kullanarak İngiltere'yi barışa zorlayacaktır. Bu olduğu zaman da Dük ve Düşesin İngiliz tahtına geçme arzuları yerine getirilecektir.

Ribbentrop konuyla ilgili düşüncelerini de belirtiyor ve Espirito Santo e Silva'nın Alman idealine karşı sempatisi olduğuna inandığını söylüyordu. Ayrıca *İngiliz Gizli Servisinin* Düke bir suikast düzenleyeceği söylentilerini de dile getirmekteydi.

«Prime de Rivera'dan bir haber aldım,» dedi Huene.

«Windsor'ları yarın bir boğa çiftliğine götürüyor. Seçtiği yer çok ilginç. İspanyol sınırından yalnızca on mil uzakta. Benimle konuşmasını özel sekreterime yazdırdım. Buyrun bu da sizin kopyanız.»

Schellenberg raporu çabucak okudu.

«Bu sözümona İngiliz suikast planı üstünde çok duruyor.»

«Siz bunu saçma mı buluyorsunuz?»

«Doğrusunu isterseniz, evet.»

«Adamın başına talihsiz bir iş gelirse bunun suçunun bizlere yükleneceğini düşünmek de saçma mı?»

«Yaşadığımız bu kötülük dolu dünyada her şey olasıdır. Dükün ev sahibinin bizim görüşümüzü benimsediğini söylüyor. Bu yararlı olabilir sanırım.»

«Ne yapmak istiyorsunuz şu halde?»

«Rivera'nın Windsor'larla geçireceği bu günün sonucunu bekleyelim. Dükü İspanya'ya kaçmasının kendisi için iyi olacağına inandırırsa, Dük de buna inandırılmak isterse, anladığım kadarıyla sınır Nina'dan hızlı bir arabayla ancak yirmi dakika ötede. Führer ve Ribbentrop sevinirler, bizler de evlerimize döneriz.»

«Ya Dük başka türlü düşünüyorsa?»

Schellenberg gülümseyerek doğruldu.

«Sayın Baron, kahveniz gerçekten nefisti. Daha sonra görüşmek üzere.»

Amerikan bar öğle randevuları için pek revaçta bir yerdi, Kajiro Taniguchi de saat ikiyi birkaç dakika geçe içeri girdiğinde gerçekten kalabalıktı salon. Joe Jackson barın ucunda bir tabureye oturmuş iki müşterisiyle konuşuyordu. Geleni görünce müşterileri bırakıp o yana yürüdü.

«Bir şeyler öğrenebildin mi?»

«Sayılır.» Jackson öne düştü, yukarıdaki odasına çıktılar.

«Pekâlâ, anlat bakalım.»

«Bu Dük ne kadar da çok dolaşüyor öyle. Yarın Primo de Rivera ile Antonia de Olivera'nın Nina dışındaki boğa çiftliğine gidiyor.»

Jackson kaşlarını çattı. «İspanya sınırına çok yakın orası.»

«Ya, öyle değil mi? Ama biz villaya gelelim. Dükten sorumlu olan Fernandes de Cünha ise de villada Yüzbaşı Jose Mota adında biri bulunuyor.»

«Rüşvet yer mi?»

«Hem de nasıl! Ama bu sana biraz tuzluya oturacak, Joe. Bin Amerikan doları istiyor, bir kuruş eksikliğini kabul etmez. Ve parayı peşin istiyor.»

«Karşılığında ne alacağız?»

«Her gece saat onda Dük bir puro içerken bahçede dolaşiyor. Yalnız. Ben bir plan hazırladım.»

Taniguchi cebinden bir kâğıt çıkartıp açtı.

«Bak şurada yüzme havuzu var, şu da soyunma yerleri. Dük her gece beş dakika kadar orada oturuyor.»

«Eee?»

«Şuradan bir kaç metre ötede duvardaki kapıyı örten sarmaşıklar var. Genellikle kapının dışında bir polis nöbet tutar ama eğer ilgilenirsen bu gece orada olmayacak. Ayrıca kapı kilitli değil.»

«Yüzbaşı Mota'ya mı borçluyuz bunu?»

«Elbette.»

«Parasını peşin isteyen adama yani?»

«Korkarım ki öyle.»

Joe Jackson duvardaki eski model kasasını açtı, içinden aldığı para kutusunu getirip on tane yüz dolarlık çıkardı.

«Bir şey daha var,» dedi Taniguchi. «Bayan yalnız gidecek.»

«Bana bak... »

«Anlaşma öyle, Joe. Kabul edip etmemek senin elinde. Yokuşun yarısında arabadan inecek ve yürüyecek. Böylece büyük kapıdaki nöbetçi geldiğini duymayacak.»

Jackson omuzlarını silkti.

«Pekâlâ,» dedi istemeye istemeye.

«Bu kadar paranın karşılığını beklerim ama dostum, eğer bir şey olacak...»

«Joe, güven bu dünyanın alınıp satılan metalarından biridir. Ona fiyat biçmesini öğrenmelisin.»

Taniguchi kapıdan çıkarken gülümsüyordu.

3

Huene Schellenberg'e küçük ama konforlu bir çalışma odası vermişti. Kapı vurulup da Kleiber içeri girdiğinde Schellenberg çalışıyordu. Kleiber'in yüzü hâlâ bembeyazdı, kolu da ipekli bir eşarpla boynuna asılıydı.

«Ne istiyorsun?» diye sordu Schellenberg.

«İş olduğunu sanmıştım.»

«Ben de senin benim koruyuculuğumu yapacağını sanıyordum. Ama şu anda bunu yapamayacak durumda olduğuna göre kendini toparlayana kadar gidip yatmanı emrediyorum.»

«Ya Sindermann?»

«Onun bana hiç bir yararı olamaz.»

«Peki Windsor Dükü ne olacak, Generalim?»

«Bu seni ilgilendirmez. Sen benim emirlerimi yerine getir. Anlaşıldı mı?»

«*Jawohl, Brigadeführer.*»

Kleiber kapıdan çıkarken kötü bir bakış vardı yüzünde. Beş dakika sonra hemen ardında Sindermann olduğu halde Egger'in odasına girdi.

«Sturmbannführer?» diye heyecanla kalktı Egger. Kleiber oturdu.

«General Schellenberg konusundaki korkularım gerçekleşti. Bu Windsor işinde kendisine verilen emirleri gerektiği şekilde uygulamıyor. Bana verecek raporun var mı?»

Egger korkuyla çevresine bakındı, alçak bir sesle, «Sanırım,» dedi.

«Bir saat kadar önce, villadaki güvenlik kuvvetinin başı Yüzbaşı Jose Mota onu ziyarete geldi.»

«Buraya mı? Yani buraya mı geldi demek istiyorsun?»

«Bunda garipsenecek bir şey yok ki, Sturmbannführer. Polis işbirliğinin gerektirdiği konuları görüşmek üzere sık sık buraya beni görmeye gelir.»

«Onu tanıyorsun demek?»

«Evet, efendim.»

«Anlıyorum. General Schellenberg'le hangi konuda konuştuğunu biliyor musun?»

«Hayır.»

«Ama bunu dostun Mota'dan öğrenebilirsin, değil mi?»

«Öğrenmeye çalışırım, Sturmbannführer.»

«Çalışmaya başla o halde. Hem de hiç zaman yitirmeden.»

3

Hannah villaya çıkan yokuşun başına vardığında saat ona yaklaşıyordu. Taniguchi'nin sözlerini uygulayarak arabayı yarı yolda ağaçların arasına park etti ve yukarı doğru yürümeye başladı. İki dakika sonra arabanın arka kapısı hafifçe açıldı ve yere yatmış olan Joe Jackson sürünerek dışarı çıktı. Üzerinde siyah pantolon ve kazak, yüzünde yalnızca gözlerini açıkta bırakan siyah bir başlık vardı. Browning tabancasını arkasına kemerinin arasına sıkıştırmıştı. Ağaçların gölgesinde kalmaya çalışarak kızın arkasından yürüdü. Üzerinde küçük bir ışık olduğu için duvardaki kapı açıkça seçiliyordu. Jackson, Hannah'ın duraksadığını sonra korkarak kapının koluna dokunduğunu gördü. Kapı açıldı. Kız içeri girdi. Kapının az ötesinde duvarın hemen yanında dalları bahçeye uzanan bir ağaç vardı. Jackson ağaca tırmandı, duvara, oradan da bahçeye geçti. Dört beş metre ötedeki küçük evin kapısını ve kapı üstündeki ışığın aydınlığında kızın o yana yürüdüğünü görüyordu.

Browningini eline aldı. Kız yine bir an duraksadıktan sonra verandaya çıktı. Karanlıkta bir parıltı görülüyor, iyi bir Havana kokusu duyuluyordu.

«Sayın Dük Hazretleri,» diye fısıldadı. «Sizinle konuşmam gerek. Adım...»

«Hannah Winter?» dedi Walter Schellenberg.

Gölgeler arasından sıyrılıp kapının önüne geldi.

«Tanrım!»

Hannah kaçmak için dönünce yolunun genç bir polis tarafından kesildiğini gördü.

«Tamam Mota,» dedi Schellenberg.

«Hanımı ben arabasına götürürüm. Sen arkamızdan kapıyı kilitle.»

Schellenberg kızın koluna girip kapıya doğru götürdü. Dışarı çıktılar, Mota kapıyı kilitledi. Jackson duvara yatmıştı şimdi. Schellenberg'in kıza.

«Taniguchi ne yazık ki dostun Bay Jackson'a pek namuslu davranmadı.» dediğini duydu.

«Dükün buraya gelmesine yarım saat var daha. Seni ne yapacağım, Hannah? Ben sana bu işe karışma demedim mi?»

Jackson tam onları izlemek için duvardan atlayacaktı ki, Mota iki adım ötede durup bir sigara yaktı. Mota çevresine kuşkulu bakışlarla şöyle bir baktıktan sonra Portekizce.

«Artık çıkabilirsiniz,» diye fısıldadı.

Çalılıklar arasından Kleiber ile Sindermann çıktılar.

«İstediginizi gördünüz mü?» diye sordu Mota.

«Evet,» dedi Kleiber.

«Berlin'e döndüğümüzde Generalin açıklayacak çok şeyi olacak. Ama biz şimdi onu bırakalım da yarın olacakları konuşalım. Bu boğa çiftliğine kaçta gidiyorsunuz?»

«Dokuz buçukta. Dük ve Düşes Marki ve sürücüsüyle Buick'te olacaklar. Bir mil önden iki motosikletli polis gidecek. Ben de yarım mil geriden beş altı memurla onların arkasındayım. Buick en arkada olacak.»

«Eee?»

«Nina'ya üç mil kala Rosario adında bir köy vardır. Bir han ve birkaç ev. Telefon bile yoktur. Polisleri taşıyan kamyonun bozulmasını sağlayacağım. Sürücüsü adamım olduğu için bir sorun olmaz. Buick yanımıza gelince öne geçmelerini ve Rosario'da bizi beklemelerini söyleyeceğim.»

«Bu arada motosikletliler de geçmiş olacaklar, öyle mi?»

«Evet. Buick'in gelmesi tam on birde falan, seninle adamın şu noktada beklerseniz...»

Mota omuzlarını silkti.

«Tabanca zoruyla adamı sınıra götürmek basit iş. Yirmi dakika sonra İspanya'da olursunuz.»

«Çok güzel,» dedi Kleiber. «iyi çalışmışsın.»

«Peki ya General Schellenberg.»

«Hiç bir şey bilmeyecek.»

«Peki benim param?»

«Söz veriyorum, alacaksın. Anlaştığımız gibi yirmi bin dolar.»

Jackson sözün sonunu beklemeden duvardan aşağı atladı. Hannah'ın Mercedes'i gizlediği yere gelince arabanın orada olmadığını gördü. Böyle bir olasılığı göz önüne alarak anlaşmışlardı. Birbirlerini kaybederlerse iki mil kadar ötedeki Cascais'teki evde buluşacaklardı.

Jackson hızlı adımlarla yol kenarındaki otların üstünde yürümeye başladığında yağmur başlamıştı.

3

Hannah ile Schellenberg arabanın yanına gelince erkek kızın binmesi için kapıyı açtı, sonra kendisi de öteki tarafa geçerek sürücü yanındaki koltuğa oturdu.

«Ben taksiyle gelmiştim. Beni Lizbon'a bırakırsın artık, ha?»

Hannah villada kalan Joe Jackson'u düşünerek arabayı hareket ettirdi.

«İlk taksi durağına kadar.»

Schellenberg iki sigara yakıp birini kıza uzattı.

«Bu işe karışmanın ne kadar saçma olduğunu artık anlamışsındır. Bu gece Dük yerine beni orada bulman sana Lizbon'da Bay Jackson'undan daha etkili olduğumu göstermiştir umarım.»

Belem Kulesi yakınlarına geldiklerinde karanlıkta bir yanıp bir sönen neon ışıklı bir gece kulübü

göründü. Kulübün önünde iki taksi duruyordu. Hannah arabayı kaldırıma yanaştırdı.

Schellenberg indi, kapısını kapattı, sonra başını camdan içeri uzattı.

«Hep bu şekilde buluşamayız, değil mi? Artık bunu anlamam gerek.»

Hannah U dönüşü yapıp hızla uzaklaştı oradan.

3

Hannah avluya girince evin ışıklarının açık olduğunu gördü. Merdivenleri çıkarken kapı açıldı. Beline kadar çıplak olan Jackson kurulanıyordu.

«Ne oldu?» Hannah anlattı.

«Asıl gösteriyi kaçırdın,» dedi Jackson içeri girdiklerinde.

«Sen gittikten sonra rıhtımdaki iki dostun ortaya çıktılar. Kleiber ve Sindermann. Anlaşılan Schellenberg'le aralan pek şeker renk. Yüzbaşı Mota ile plan kurmuşlar yarın Dük ve Düşesi Nina'daki boğa çiftliğine giderlerken kaçıracaklar.»

«Bunu önleyebilir miyiz?»

«Sanırım. Nina'daki gösteriyi kimin sergilediğini öğrenip sendikaya telefon ettim.»

«Sendika mı?»

«Elbette... boğa güreşçilerinin de diğer işçiler gibi sendikaları vardır. Bu geceki olayların sonunda bizim yararımıza olacağına inanmaya başladım ben.»

«Nasıl?»

«Şimdi boşver, kente dönerken yolda anlatırım. Ben üstümü değiştirirken sen bana bir kahve yap haydi.»

Jackson beş dakika sonra beyaz bir frak ve siyah bir papyon kravat takmış olarak döndü.

«İş giysilerimi,» dedi kıza.

«Eninde sonunda bir meyhaneci olduğumu unutma.»

Hannah erkeğe kahvesini uzattı.

«Düşünüyordum da, villâ işini ayarlayan o arkadaşın aldığı parayı pek hak etmedi, değil mi?»

«Bilmem. Naziler son günlerde kendi paralarından başka paralar da basıyorlar. İngiliz beş sterlinlikleri şaheser, Amerikan yüz dolarlıkları da fena sayılmaz. Çok dikkatle incelemesen kuşkusuz. Geçen ay kumarhanede biri sahte para sürmeye çalışmıştı. Paralara el koydum adamı da dışarı attırdım. Polise haber vermeyi gereksiz buldum, gün gelir o para işe yarar diye düşünmüştüm.»

3

Alfama kesimindeki meyhane nehir kenarındaydı, üzerinde adı yazılı değildi ve içerden şarkı ve gitar sesleri geliyordu.

«Benim gibi genç bir kızın buralarda ne işi var diye kendi kendime sormamalı mıyım?» dedi Hannah.

«Burası sıradan bir meyhane değildir. Kulüp gibi bir yerdir.»

Salona girince Hannah erkeğin ne demek istediğini anladı. Duvarlarda boğa güreşleri afişleri asılıydı, barın üstünde de sekiz on boğa başı vardı. İçerisi pek kalabalık değildi. Genç bir adam duvara yaslanmış gitar çalıyordu. Bir masada da dört kişi kâğıt oynamaktaydılar. Yanağında göz çukuruna kadar uzanan bir yara izi olan ufak yapılı esmer bir adam neşeyle.

«Ola, Senhor Joe!» diye seslendi.

«Beş dakika izin. Şahane bir elim var.»

«Sana sendikaya telefon ettiğimi söylemiştim,» dedi Jackson.

«İşte burası sendikadır. O da sendika başkanı Jose Borges. Yanağına boynuzu yiyene kadar çok ünlü bir boğa güreşçisiydi. Damarlarında epey çingene kanı vardır.»

Barmen önlerine iri fincanlarla kahve ve konyak getirip bırakmıştı. Oyun masasından bir neşe çığılığı duyuldu, kahkahalar yükseldi, Jose Borges kalkıp yanlarına geldi. Hannah adamın bir gözünün kara bir bezle kapalı olduğunu gördü.

«Senhorita Winter... Jose Borges,» diye Jackson tanıstırdı.

«Yirmi iki yıldır Portekiz boğa severlerinin Küçük Jose'si.»

«Senhorita.» Jose Borges eğilerek selâmladı genç kızı.

«Oliviera, Windsor Dükü ve Estalla Markisi için düzenlediği gösteriye seni çıkaracakmış, diye duydum,» dedi Jackson.

«Senin için pek mutlu bir gün olacak.»

«Böyle günüm çok olmuştur,» diyen Borges uzun kara bir puro yaktı.

«Biz de seninle gelebilir miydik, Benim gibi Amerikalı olan Senhorita Winter hiç boğa güreşi görmemiş. Görünce de en iyisini görmesi gerek. Sen son günlerde o kadar az dövüşüyorsun ki, bu fırsatı kaçırmak gerçekten yazık olacak.»

Borges ilgiyle Hannah'a döndü.

«Demek boğaları seviyorsunuz da, senhorita?»

«Bilmem. Görmem gerek. Arna işin öldürme yanı beni pek kaygılandırıyor doğrusu.»

Borges bir kahkaha attı.

«Burası Portekiz'dir, İspanya değil. Burada ölen ancak talihi yoksa güreşçi olur, boğa değil. Uzun yıllar önce Arcos kontu saray erkânının gözleri önünde paramparça olmuştu. Kraliçe de Portekiz'in bir insanın yaşamını bir boğaya kurban edemeyecek kadar yoksul olduğunu ilân etti. İşte o günden beri boğa öldürmek yasaktır.»

«Boynuzların uçları meşin kılıflıdır,» dedi Jackson.

«Ama kimi zaman dövüş sırasında kılıflar düşer.»

«İşte ondan sonra da başın belâdadır, senhorita.» diyen Borges elini yarasının üstünde gezdirdi.

«Eh, yarın bizi de alıyor musun?» diye sordu Jackson.

«Pekâlâ. Saat sekizde yola çıkıyoruz.»

«Zahmet olmazsa biz de sizin kamyonetle gideriz.»

«Olur.»

«Çok güzel.» Jackson kalktı. «Haydi bize müsaade şimdi.»

3

Joe Jackson'un Amerikan Barı'nın önünde pek çok araba vardı. Jackson Mercedes'i rıhtımda bırakıp arka kapıdan girdi içeri. Odasındaki bir tabloyu yana kaydırınca ortaya çıkan küçük parmaklığın arasından aşağıdaki oyun salonunu görüyorlardı. Zar, yirmi bir, poker oyunları epey kalabalıktı. Ancak ruletin çevresi tıklım tıklımdı.

«Gelmiş,» dedi Jackson. «Sen burada bekle.»

Albay Fernandes da Cünha sürekli kaybediyordu. Jackson.

«Selam Fernandes,» dedi.. «Uğurlu sayının on iki olduğunu sanıyordum.»

«Öyle mi dersin, Joe?» Da Cünha gülümsedi. «O zaman ben de on ikiye oynarım.»

Tekerlek durup da top on iki yuvarlağına girince Joe.

«Senin yerinde olsam bir süre on ikiden çekmezdim paramı,» dedi.

«Patronla tartışılır mı hiç?»

Da Cünha daha iki kez on ikiye oynayıp kazanınca krupiyenin uzattığı fişleri aldı.

«Bu gece çok açık ellisin Joe, neden acaba?»

«Daha başlamadım bile. Gel de yukarda bir içki içelim. Daha ilginç şeyler öğrenirsin belki de.»

Odaya girdiklerinde Hannah oyun salonuna bakıyordu.

«Sana Bayan Hannah Winter'i tanıştırayım,» dedi Jackson.

«İstersen kendisini tutuklayabilirsin. Ama sandığım kadar akıllıysan önce söyleyeceklerini dinleyeceğine eminim.»

Bölüm 13

Eski kamyonet zeytin ağaçları arasındaki tozlu yolda ilerlerken sabahın çok erken bir saatinde olmalarına karşın tarlalarda hasır şapkalı ve kara giysili kadınlar çoktan çalışmaya başlamışlardı. Hannah ile Jackson direksiyon başındaki Borges'in yanında oturuyorlardı. Diğerleri arkadaydılar. Hannah ile Jackson direksiyon başındaki Borges'in yanında oturuyorlardı. Diğerleri arkadaydılar. Hannah bir köylü giysisi giymiş, başına da bir eşarp sarmıştı. Jackson da yakasız bir gömlek, yamalı bir ceket ve bir kasket giymişti. Borges'in giyimleri konusunda hiç bir şey söylememesi Hannah'ı iyice şaşırtmıştı.

Borges bir ara cebinden tek eliyle ucuz cins bir paket sigara çıkardı. Hannah bir sigara aldı, yaktı ve boğa güreşçisinin ağzına soktu.

«Teşekkürler.»

«Sen ve Joe... eskiden beri tanışır mısınız?»

«İspanya'dan bu yana senhorita. Franko'ya karşı birlikte savaştık. Birlikte aç kaldık. Çok kötü günler geçirdik inanın bana. Suya atılan bir iki damla zeytinyağı, bir avuç üzüm. Kimi zaman haftalar geçer bir somun ekmek görmediğimiz olurdu.»

Jackson köşesinde uyukluyordu. Hannah adama baktı.

«Aldığınız paraya değmezdi herhalde.»

«Para mı?» Borges kısıp kısıp güldü. «Savaşın son yılı bir tek pezo bile alamadık.»

Kız yine şaşkın şaşkın Jackson'a baktı.

«İyi ama ben sanmıştım ki... »

«Para için savaştığımızı sanmıştınız, değil mi? Yanılıyorsunuz.»

«Peki neden savaştınız öyleyse?»

«Bunu ben de kendi kendime sordum bir kez. Benim yanıtlım çok basit: Ben bir Komünistim. Ama Joe Franko'yu sevmediğini söylerdi.»

Tam o anda önünde sokağa birkaç masa çıkarılmış bir hanın önünden geçiyorlardı.

«Rosario,» dedi Borges. «Az kaldı.»

Joe Jackson gözlerini açmadan, «Biraz konuştuğunun farkında mısın?» dedi.

3

Buick'in arkasında Primo de Rivera Dük ve Düşesin karşısında oturuyordu.

«Doğrusu bu kadarı da fazla,» dedi Dük. «Wallis'e bu sabah kimin gönderdiği belli olmayan bir buket çiçek geldi. Üzerindeki kartta *'İngiliz Gizli Servisinin komplolarına karşı dikkatli olun. Sizin iyiliğinizi düşünen Portekizli bir dost'* diye bir yazı vardı. Hiç böyle saçma bir şey duydun mu?»

«Madrid'de çek yaygın bir söylenti bu.»

«Primo, saçma sapan şeyler bunlar. Lizbon'da şu anda *İngiliz Gizli Servis*inden kimse yok ki. Olanların da sözü edilmeye değmez. Bunu iyi biliyorum, inan bana.»

Buick yol kenarında park etmiş polis kamyonetinin yanına gelince yavaşladı. Yüzbaşı Mota yanlarına gelip selâma durdu.

«Sayın Dük Hazretleri, sizi durdurduğum İçin çok özür dilerim. Arabamız bozuldu ama kısa sürede onarabileceğiz. Siz arzu ederseniz bizi Rosario'da birkaç dakika bekleyin.»

«Pekâlâ.» Dük sürücüsüne, «Devam et,» dedi.

3

Kleiber ile Sindermann Lizbon'dan tuttıkları bir taksiyle saat on buçukta Rosario'daki hana varmışlardı. Kleiber sürücüye parasını verdi ve içeri girdiler. Yerler taş, duvarlar çıplak tuğladandı. Tahta masaların çevresinde hiç müşteri yoktu. Arkadaki bir odadan yaşlı bir kadın çıktı. Kırmızı şarap ve zeytin ısmarlayıp pencere önüne oturdular. Kleiber saatına baktı.

«Tabancamı kontrol et.»

Her ikisi de elçilik silâhhanesinden Walther tabancaları almışlardı. Sturmbannführer tabancasına bir mermi sürüp emniyet mandalını çevirirken duyduğu zevk yüzüne yansıyordu.

İki motosikletli polis tozu dumana katarak hanın önünden geçip gitti.

«Az kaldı. Bunu duyunca Schellenberg'in yüzünü görmek isterdim.»

«Beklemene hiç gerek yok ki,» diyen Schellenberg yanında da Cünha ve makineli tabancalı iki polis olduğu halde mutfaktan çıkıverdi o anda.

«Bizden önce gelmişsiniz beyler,» dedi da Cünha.

«Biz de Dükün geçişini görmek istiyorduk.»

«Albay da Cünha güvenlik polisinin başıdır,» dedi Schellenberg.

«Az önce kendi subaylarından birini tutuklamak gibi talihsiz bir görev yaptı.»

«Çok üzüldüm,» dedi da Cünha. «O genç adam çok bozulmuştu artık.»

O anda Buick yolun başında göründü ve hanın önüne gelince yavaşlayıp durdu. Da Cünha üniforma ceketini düzelterip dışarı çıktı. Adamın selâm verdiği, sonra arabanın camına doğru eğildiğini gördüler. Az sonra da Cünha geriledi ve araba yoluna devam etti.

Da Cünha hana döndü.

«Tamam. Ben günlerinin rahat geçmesi için Nina'ya kadar arkalarından gideceğim. General, siz de artık Lizbon'a döneceksiniz sanırım.»

«Öyle yapacağım sanırım. Teşekkürler, Albayım.»

Schellenberg arkasında Kleiber ve Sindermann olduğu halde mutfığa doğru yürüdü. Elçilik

Buick'i avluda duruyordu. Ziegler arabanın yanındaydı.

«Herifi yakalayabilirdik!» dedi Kleiber. «Anlamıyor musun?»

«Çok ilginç,» diye söylendi Schellenberg.

«Dük ile benim arabalarımız aynı marka. Bu bir anlama gelir ama şimdi pek kestiremeyeceğim.»

3

Portekiz'de boğa güreşi, hele tören giysileri içinde yapıldığı takdirde görülecek bir şeydir. Oliviera çiftliğinin de özel arenası vardı ve Kraliyet ailesi için göz kamaştırıcı bir tören düzenlenmişti. İlk iki boğa ile at sırtında güreşildi. Geleneklere uyan ev sahibi de saten pantolonlu altın yaldızlı giysileri ve tavus kuşu tüylü üç köşeli şapkasıyla arenaya çıkmıştı. Ancak at binmekte gösterilen inanılmaz ustalıklara karşın Dük de Düşes de bu gösteriyi bir süre sıkıcı bulmaya başladılar.

Bundan sonraki gösteri çok daha ilginçti. Boğa açılan kapıdan kara bir yıldırım gibi güneşler içindeki arenaya dalmıştı. Ön ayağı ile toprağı eşeleyerek hiç kımıldamadan bekliyorlardı. Geleneksel giysileri içinde bir dizi adam başlarında Jose Borges olduğu halde arenaya girdiler.

«Şimdi ne olacak?» diye sordu Dük.

«Çok ilginçtir,» dedi Primo de Rivera. Siz Yunanistan'ı gezmişsiniz. Girit vazolarında genç erkeklerin boğaların boynuzlarına tutunarak sıçradıklarını görmüşsünüzdür.»

«Yani bu adamlar da onlar gibi mi yapacaklar diyorsunuz?»

Adamlar boğaya doğru yürüdüler. Jose Borges, başı geri atılmış, elleri kalçalarında kendini tam bir hedef olarak göstererek durdu hayvanın karşısında. Boğa saldırdığı anda Düşes korkuyla bağırdı. Ancak Borges son anda hayvanın başına atladı, boynuzlarını tuttu, havalandı ve hızla geçen boğanın öteki yanına atladı. Sonra ellerini yine kalçalarına dayayıp döndü ve kendisini alkışlayanları selâmladı. Arkadaşlarından ikisi de aynı numarayı yaptılar. Jose Borges ikinci atlayışında çılgınlar gibi arenanın çevresinde koşan hayvanın sırtında tam bir dakika durmuştu. Hayvanın üstünden atladığı anda kapılar açıldı ve boğa içeri sürüldü.

Düşes de Oliviera'ya, «Şimdi hayvana ne yaparlar?» diye sordu.

«Kimi zaman öldürülür, ya da cesur bir hayvansa yeniden otlığa salınır. Bir boğa hiç bir zaman ikinci bir kez arenaya çıkarılmaz. Yapılan oyunları öğrendiği takdirde çok tehlikeli olabilir.»

«Tahmin edebilirim.»

«Sayın Dük Hazretleri güreşçilerimizden birkaçını size takdim etmek istiyordum. Yalnızca bir iki dakikanızı alacak. Kendileri için büyük bir onur olacak bu.»

«Elbette,» dedi Dük.

«Özellikle gözünün biri kapalı olanla tanışmak isterdim. Müthiş bir gösteriydi.»

Öğle yemeği çiftliğin arkasındaki geniş terasta, dev bir okalıptüs ağacının dalları altında sunuldu. De Oliviera yemeğin geleneksel olmasına dikkat etmişti. Soğuk gospicho, içinde su, sirke ve doğranmış çiğ sebze ve ekmek, bulunan çorba, iste pişirilmiş sucuk, salata ve taze beyaz peynir.

Geleneğe uymayan tek şey de Oliviera aile armalı kadehlerde sunulan Dom Perignon şampanyasıydı. Dük Düşese bakıp gülümsedi.

«Hoşuna gitti mi, Wallis?»

«Evet, David. Yıllardır bu kadar güzel bir gün geçirmemiştim.»

«Ben de öyle düşünüyordum. Artık dönme zamanımız geldi.»

Primo de Rivera tam bir şey söyleyecekken Fernando da Cünha göründü.

«Gitmeye hazır mıyız, Albay,» dedi Dük. Da Cünha selâm verdi.

«Dük Hazretleri ile özel olarak bir iki dakika konuşmak istiyordum. Bir güvenlik sorunu söz konusu.»

«Elbette.» Dük diğerlerine döndü. «Bağışlayın, bir iki dakikadan fazla sürmez.»

Dük bir sigara yakıp çimenlerin üzerinde yürümeye başladı.

«Bakın Albay da Cünha,» dedi.

«Ne tür saçma söylentiler işittiğinizi bilemem ama on dakika sonra buradan ayrıldığımda arabamın burnu Lizbon'a dönük olacak, kim ne düşünürse düşünsün İspanya sınırına doğru gitmeye niyetim yok benim.»

«Bu sabah size bu konuda seçim hakkı tanımayacak bir durumdan kıl payıyla kurtuldunuz, efendim.»

Avluyu geçmiş çiftliğin küçük kilisesinin önüne gelmişlerdi.

Dük durakladı. «Aman Tanrım, siz neden söz ediyorsunuz böyle, Albay?»

Albay da Cünha kilisenin kapısını açarken şapkasını çıkardı.

«İçeri girerseniz size durumu benden çok daha iyi anlatacak biri var, efendim.»

Duvarları badanalı, yerleri taştan basit bir kiliseydi burası. Bir yanda önünde mumlar yanan bir Meryem Ana heykelciği, arkasında da tahta bir haç vardı. Biri erkek biri kadın iki köylü ön sıralardan birinde oturmaktaydılar. Kapının açıldığını duyunca arkalarına dönüp ayağa kalktılar. Dük kadının genç ve güzel olduğunu farketti. Kadın konuşmaya başlayıp da Amerikalı olduğu anlaşılınca şaşkınlığı kat kat artmıştı.

3

Daha sonra üçü birden sırada otururlarken da Cünha da yanlarında ayakta bekliyordu.

«Yaşamım boyunca bundan garip bir şey duymadım,» dedi Dük.

«Ama her sözcüğü doğrudur, efendim,» dedi Hannah.

«Sana inanıyorum, yavrum, bundan korkun olmasın. Albay da Cünha'nın bu sabah olanlar konusunda anlattıkları da senin sözlerini doğruluyor.»

Cünha'ya döndü. «General Schellenberg'in beni kaçırmayı düşünmediğini söylemiştin, değil mi?»

«Evet, efendim. Bana bu konuda girişimin yalnızca sizin elinizde olacağını söyledi.»

«Ona inanıyor musun?»

«Evet, inanıyorum efendim. Sturmbannführer Kleiber ile adamının kendi başlarına hareket ettiklerinden hiç kuşku yok. Senhorita Winter'in hikâyesinden anladığımız kadarıyla da General Schellenberg pek çok bakımdan alışılmadık bir tip.»

«Gerçekten de öyle.»

Dük bir süre kaşlarını çatmış duruyordu.

«Tehlikede bulunduğunuz sürece güvenliğinizden beni sorumlu tutuyor, gerekirse bu uğurda canımı vermeye hazırım.»

«Bir subay ve bir insan olarak size güvenebilirim şu halde.»

«Bir insan olarak, efendim. Babam Oporto'lu bir köylüydü.»

Dük hafifçe gülümsedi.

«Doğru. Peki ya General Schellenberg ile dostları konusunda ne dersiniz?»

«Durum çok kritik, efendim. Ülkemizle Almanya arasında şu anda var olan politik yaklaşma bizi çok güç duruma sokuyor. Almanlar Avrupa'nın sahipleri oldular, Schellenberg ve diğerlerini sınırdışı etmeye kalkışırsak...»

«Bu hiç doğru olmaz zaten.» Dük Joe Jackson'a döndü.

«Ya siz, Bay Jackson? Ülkelerimiz arasındaki özel bağdan sık sık söz ederiz. Ben kişisel olarak pek çok İngilizden daha çok bağlıyım bu görüşe. Size de güvenebilir miyim?»

«Elbette, efendim.»

«Çok iyi.»

Dük Hannah'a dönüp kızın ellerini avuçları içine aldı.

«Sana gelince yavrum, bu kadar çok şeyi yapmış durumdayken senden daha fazlasını nasıl isteyebilirim?»

Hannah ağlamak üzereydi, göz yaşlarını güç tutuyordu.

Dük kızın elini sıktı bir an, sonra bıraktı.

«Dük Hazretlerinin planlarının ne olduğunu sorabilir miyim?» dedi da Cünha.

«Bunu yanıtlamak çok kolay, Albay. Öbür gün *Excalibur*'la buradan hareket etmek niyetindeyim. Bütün söylentilere karşın Bay Churchill'in isteği üzerine Bahama Adalarındaki görevimi kabul edeceğim.»

«Peki ya o güne kadar?»

«Estoril'de kalacağım. Albay da Cünha, acaba siz bugün villada bulunacak mısınız?»

«Kapı yanındaki evde karargâhımı kuracağım, efendim. Gece gündüz istediğiniz saatte beni çağırabilirsiniz.»

«Çok iyi.» Dük'ün kaşları hafifçe çatılmıştı.

«Daha sonraları size ihtiyacım olabilir. Aklımın gerisinde bir şeyler var ama daha kesin olarak bilemiyorum. Ama genellikle daha sonra ortaya çıkar. Şimdi artık dostlarımın yanına dönmeliyim.»

3

O gün geç saatlarda hükümetinin en önemli üyelerinin katıldığı bir toplantıda Hitler yayımladığı 17 sayılı Genelgeyle Göering'e İngiltere'nin istilâsının başlangıcı olarak hava saldırılarına başlama emrini veriyordu. Ondan sonra da en ince ayrıntısına kadar *Deniz Aslanı Harekâtını* açıkladı.

Toplantı bitip de herkes dağılırken Ribbentrop'un geride kalmasını istedi. Ribbentrop kendisi için çok huzursuz geçen bir beş dakikadan sonra toplantı salonundan çıktığında Himmler'in kendisini beklediğini gördü.

«Pek mutlu görünmüyorsun, Reichminister.»

«Windsor işi,» dedi Ribbentrop.

«Deniz Aslanı kararı verildiğine göre Dük planlarımız her zamankinden daha gerekli şimdi.»

«Peki kendisi durumu bizim gibi görmüyor mu?»

«Führer onun ne düşündüğünü önemsemiyor artık. Bana Dükün hemen kaçırılması emrini verdi.»

«O zaman hemen Schellenberg'le ilişki kurman gerekir, değil mi?»

Von Ribbentrop öfkeli aynı zamanda biraz da ürkmüş gibiydi.

«Allah belâsını versin, Portekiz'e gittiğinden beri kendisinden hiç bir haber alamadım.»

Himmler sakin bir yüzle hızla uzaklaşan Ribbentrop'un arkasından baktı. Sonra arabasına binerek Prinz Albretstrasse'ye döndü.

3

Schellenberg elçilikteki odasında penceresi önünde kahve içerken kapı birden açılıp içeri Kleiber girdi. Yüzü öfkeden çarpılmıştı, elinde bir telgraf vardı.

«Bunu bir saat önce almışsınız.»

Schellenberg kâğıdı alıp okudu. Von Ribbentrop'un telgrafının bir kopyasıydı.

«Kleiber, çok etkin bir insanmışsın. Seni tebrik ederim. Bu telgraf çok gizliydi ve yalnızca benim okumam için gönderilmişti.»

«Führer Windsor Dükünün kaçırılmasını emrediyor. Şimdi bu konuda ne yapmayı düşünüyor sunuz?»

«Gerekli bulduğum zaman bunu sana bildiririm. Şimdi dışarı çıkarken kapıyı çarpmadan kapatmanı rica ederim.»

Kleiber Sindermann'ın kendisini beklediği hole döndü.

«Hiç bir şey!» diye bağırdı. «Hiç bir şey yapmıyor, Gunther!»

Sonra birden kararını vererek haberleşme odasına yürüdü. Görevli memurdan bir telgraf kâğıdı isteyip hâlâ askıda olan kolunu güçlkle kullanarak yazdı.

General Schellenberg verilen görevi tamamlama konusunda kararsız.
Lütfen büyükelçiye bu konuda görevin bana verildiğini bildirin.

Kleiber

Kâğıdı memura uzattı.

«Bunu hemen şifrele. Öncelik derecesi bir. Yalnızca Reichsführer Himmler'in okuması içindir!»

3

Yardımcılarından biri içeri girdiğinde Himmler masası başında oturmuş çalışıyordu.

«Lizbon'dan bir telgraf var, Reichsführer. Sturmbannführer Kleiber'den.»

Himmler telgrafi okudu.

«Yanıtı derhal Büyükelçi Huene'ye gönderin.»

Kupkuru bir sesle telgrafi dikte etmeye başladı.

3

Aynı akşam Düşes Dükü aramak için bahçeye çıkmıştı. Dük çeşmenin kenarında oturmuş pipo içiyor, düşünceli bakışlarla sulara bakıyordu.

«Burdaydın demek,» dedi karısı.

«Seni aramadığım yer kalmadı. Sir Walford'dan bir mektup var. Getiren adam beklemedi. Yanıt istenmediği söylenmiş.»

«Teşekkür ederim, sevgilim.»

Dük zarfi alıp açtı, kâğıdı okudu. Sonra gülümseyerek karısına uzattı.

«Yarın uçakla geliyormuş Walter Moncton.»

«Walter'i göreceğime sevindim. Peki neden geliyormuş acaba?»

«Winston son dakikada bir aksilik çıkmasını istemez. Walter hükümetle benim aramda aracılık yapar. Haklısın ama, onu tekrar göreceğime ben de sevindim. Boşluğa doğru denize açıldığımızda arkamızda bize el sallayacak dost bir yüz görmek iyi olacak. Kusura bakma ama ben bunu ancak

böyle görüyorum.»

«Saint Helena adası, 1940.» dedi karısı. «Şimdi Napolyon'un neler hissettiğini anlıyorum.»

«Bu savaşta yararlı bir şeyler yapmak istiyordum. Ama gördüğün gibi bırakmıyorlar işte.»

Dük hafifçe güldü.

«Çok çelişkili bir şey ama insan düşününce beni isteyen tek grubun Naziler olduğunu görüyor.»

Birden yüzü gerilmiş, gülümsemesi kaybolmuştu.

«Acaba?» dedi.

«Acaba ne, David? Ne demek istiyorsun?»

«Nereye kadar yardıma hazırlar acaba? Yani beni bu kadar çok istediklerine göre.»

«David!» Kadının sesinde tam bir dehşet vardı. «Bunu yapamazsın!»

«Anlamıyorsun, sevgilim. Ben zayıf da olsa bir olasılıktan söz ediyorum. Bu durumdan belki de yararlanabilirim. Kendim için değil, İngiltere için.»

Karısının ellerini tuttu. «Wallis bu namussuzları kendi oyunlarında yenmek ne şahane bir şey olur, değil mi?»

Kadın yıllardır kocasını böyle heyecanlı görmemişti.

«David, çok tehlikeli olabilir bu korkuyorum.»

«Ben korkmuyorum. Doğrusunu istersen bu işten giderek hoşlanmaya başladım. Şu anda en çok görmek istediğim kişi de da Cünha, haydi onu bulalım.»

Beş dakika sonra da Cünha kendisini kitaplıkta bekleyen Dük ve Düşese katılmıştı.

«Dük Hazretleri beni mi çağırtmıştı?»

«Evet Albay da Cünha. Bugün size güvenip güvenemeyeceğimi sormuştum. Siz de olumlu yanıt vermek lütfunda bulunmuştunuz.»

«Size her türlü yardıma hazırım, efendim.»

«Öyleyse sizden şunu isteyeceğim: Hemen gidip Alman Büyükelçisi Baron von Hoyningen Huene'yi görün ve kendisine General Schellenberg'le konuşmak istediğimi söyleyin.»

Da Cünha şaşkınlığını saklayamadı.

«Bu buluşmanın ne zaman yer almasını isterdiniz?»

«Dün geceki oyunlarını yinelemenin bir dereceye kadar eğlenceli olduğunu düşündüm. Bay Jackson'la Bayan Winter'in bahçedeki olaylar konusunda söylediklerini duyduz. Ben havuz kenarındaki evin önünde her akşam olduğu gibi puromu içeceğim. Onu oraya getirebilirsiniz. Geleceğini sanır mısınız?»

«Bundan hiç kuşku yok, efendim.»

«Bir şey daha var, Bay Jackson'u dün geceki rolünü yinelemesi için kandırabilerseniz memnun olurum. Çok becerikli bir insan. Arkamda onun olması Düşesi de rahatlatır sanırım. Benim için bunu

yapar mı dersiniz?»

«Evet, efendim. Benim de orada olmamı ister misiniz?»

«Evet, ancak konuştuğumuz konuları duymamayı isteyebilirsiniz, o yüzden biraz açıkta durmanızı salık veririm.»

Da Cünha duraksadı.

«Cüretimi bağışlayın ama efendim, ama bu sizin sonunda İspanya'ya geçmek olduğunuz anlamına mı geliyor?»

«Siz ne düşünüyorsunuz?»

«Ben sizin öbür gün *Excalibur*'a bineceğinizi sanıyorum, efendim. Ama bir yandan da kendinizi çok büyük bir tehlikeye attığınızı düşünüyorum. Bu atılımınızın sonuçlarının farkında olduğunuzu umarım, efendim.»

Dük bir sigara yaktı, dumanını üflerken gülümsüyordu.

«Albay da Cünha, güç kararlar rütbenin bir ayrıcalığıdır.»

3

Schellenberg Huene'nin odasına girdiğinde içersinin epey kalabalık olduğunu gördü. Fernandes da Cünha pencerenin yanında dışarı bakıyordu. Elçinin masasının yanbaşıda kolu hâlâ askıda olan Kleiber vardı. Soluk yüzündeki zafer parıltısı Schellenberg'in kötünün de kötüsünü beklemesi gerektiğinin işaretiydi.

«Albay da Cünha Windsor Dükü adına burada bulunuyor,» dedi Huene.

«Öyle mi?» Schellenberg şaşkınlıkla da Cünha'ya döndü.

«Dük Hazretleri bu gece sizinle görüşmek istiyorlar. Gizli olarak. Kendi adamlarının bunu bilmemelerini istiyor.»

«Nasıl buluşacağız peki?»

«Dün geceki gibi bir şey. Saat onda son purosunu içecek havuzun yanındaki evde. Arabanızı tepenin altında bırakıp yürüyerek gelerseniz sizi yan kapıdan içeri alırım. Villadakilerin bir şey bilmelerine gerek yok.»

«İnanamıyorum buna. Oyunun bu aşamasında ha? Neden peki?»

«Otuz altı saat sonra *Excalibur* limandan ayrılacak,» diyen da Cünha omuzlarını silkti.

«Belki de gerçekleri konuşma zamanı gelmiştir.»

«Pekâlâ, orada olacağım.»

«Ve ben de seninle olacağım,» dedi Kleiber heyecandan titreyen bir sesle.

Schellenberg'in hiç de arzulamadığı bir tartışmaydı bu ama kaçınması olanaksızdı.

«Bu sabahtan sonra hiç sanmıyorum,» dedi.

Huene söze karıştı.

«Özür dilerim Generalim ama bir saat önce Reichsführer Himmler'in kendisinden bir telsiz aldım.»

Kâğıdı uzattı. Schellenberg, «Yüksek sesle okuyun,» dedi.

«Böylece hepimiz nerede olduğumuzu biliriz.»

«General Schellenberg kendisine verilen görevi en üstün bir çalışmayla sürdürecektir. Ancak her fırsatta Sturmbannführer Kleiber'den yararlanmalıdır, tekrar ediyorum, yararlanmalıdır. Bu emirden sapmalar derhal bana bildirilecektir»

Bir an bir sessizlik olmuştu. Schellenberg da Cünha'ya bakıp gülümsedi.

«Bu gece o kapıyı yalnız bana değil Sturmbannführer Kleiber'e de açacaksınız şu halde.»

3

Da Cünha Jackson'un odasına girdiğinde Amerikalının beyaz smokinini giymiş masasının başında oturmakta olduğunu gördü. Da Cünha havayı kokladı.

«Chanel. Numara Beş. Hiç yanılmam. Dışarı çıkabilirsiniz, senhorita, Kelepçelerimi evde unuttum.»

...Da Cünha kendisine bir kadeh viski doldururken Hannah da banyodan çıktı.

«Ne istiyorsun?» diye sordu Jackson.

«Sana bir işim var. Daha doğrusu Dükün bir işi düştü. Bu gece Schellenberg ve Kleiber'le buluşacak. Dün geceki yer ve saatte. Senin de duvardaki gösterini yinelemeni istiyor, Joe.»

«Yani onlarla anlaşma mı yapacak?» diye atıldı Hannah. «Olanaksız bu?»

«Saçmalama,» dedi Jackson.

«İsteddiği o olsaydı beni istemezdi ki.» Başını salladı.

«Bu işin içinde bir iş var.»

«İstedğini yapacak mısın?» diye sordu da Cünha.

«Elbette.»

«Çok iyi.» Da Cünha İçkisini bitirdi.

«Önümüzde ilginç bir gece var. Sabah olanları anımsamak için hepimizin sağ kalacağımızı umarım.»

Da Cünha çıkınca Hannah.

«Çok korkuyorum, Joe,» dedi. «Ve hiç bir şey anlamıyorum. Dük neler planlıyor olabilir?»

Jackson gidip kadehini doldurdu.

«Belki o da karşı saldırıya geçiyordur.»

p

Bölüm 14

Jackson saat dokuz buçukta yine bir gece önceki kara giysilerini giymiş, duvardaki yerini almıştı. Tabancası elindeydi. Yeri pek rahat sayılmazdı ama hiç olmazsa yağmur yağmıyordu. Bir süre sonra da Cünha belirdi. Kapıyı kontrol etti ve beklemeye başladı. Az sonra da Dük ortaya çıktı. Gecenin serinliğine karşı sırtına hafif bir tüvit pardesü almıştı.

«Orada mısınız, Bay Jackson?» diye alçak sesle sordu. «Evet, efendim.»

Dük meşin bir kutudan bir Havana purosunu çıkardı. Jackson tam o anda dışarda ayak sesleri duydu. Kapı vuruldu, da Cünha açtı, Schellenberg ile Kleiber bahçeye girdiler.

«General Schellenberg ve Binbaşı Kleiber.»

Da Cünha adamları tanıştırdıktan sonra oradan birkaç adım uzaklaştı.

«Bu sabah beni Rosario'da bekleyen bey, değil mi?» dedi Dük.

«Talihsiz bir yanlışlık Dük Hazretleri,» dedi Schellenberg.

«Gereksiz bir şeydi. Bana doğrudan doğruya gelmeniz gerekirdi, General. Bir takım imalar, örtülü tehditlerden başka bir şey duymadım bu kadar gündür. Hükümetinizin kesin olarak önerdiği nedir?»

«Efendim, Bahama Genel Valiliği görevinin sizin için çekiciliği olmadığı herkes tarafından biliniyor. Bu durumda belki de Avrupa'da bulunmayı yeğleyebilirsiniz. İspanya ya da örneğin İsviçre'de. Böyle bir durumda mali sıkıntıya düştüğünüz takdirde adınıza Cenevre'de bir bankaya elli milyon İsviçre frangı yatırılacağını söylemeye yetkiliyim.»

«Saçma! Hepsi saçma bunların, General Schellenberg. Führer benim İspanya ya da İsviçre'de oturmamı istemez. Beni Almanya'da ister o, Alman ordusunun Londra'ya girdiği gün elinde olmam için. İngiliz halkına güven verecek tanıdık bir yüz. Doğru değil mi?»

«Buna ne yanıt verebilirim, efendim?»

«Gemim öbür gün hareket ediyor ve ben de gitmek istemiyorum. Bunu kabul ediyorum, İngiliz hükümeti bana çok kötü davrandı... eğer yaptığım hizmetler bu kadar hafife alınacaksa...»

Omuzlarını silkti.

«Hepsi hepsi otuz altı saatim var. Ancak sizin yanınıza geçeceksem kendimi neye attığımı bilmem gerek.»

Kleiber konuşacakken Schellenberg daha önce davranıp adamın sözünü kesti.

«Size bir soru sorabilir miyim, Dük Hazretleri. Gerekliği takdirde yeniden tahta çıkmaya hazır mısınız?»

«Elbette. Düşesin de kraliçe olarak yanımda olması koşuluyla.»

«Bunda bir güçlük görmüyorum, efendim.»

«Ben böylesine büyük bir adım atacakken, yani kısacası dünyada büyük çalkantılara neden olacak

bir işe kalkıştıgımda Führer'den de işbirliğinin belirli kanıtlarını beklerim.»

«Ne gibi, efendim?»

«Düşüş ile İngiltere'ye döneceksek Führer'in bizim hangi tarihe göre hazırlanmamızı beklediğini öğrenmek isterim.»

Schellenberg bir an için bütün oyunu gördüğünü sandı. Ama açık vermeden.

«Çok iyi anlıyorum, efendim,» dedi.

«Zamanlama konusundaki bu isteğinizi Reichminister von Ribbentrop'a iletceğim, onun da bunu hiç gecikmeden Führer'e götüreceğinden kuşum yok.»

«Acele edin General. Bu iş için yalnızca yarınınız var. *Excalibur*'la yola çıkmak bana acı gelecek, ama gerekirse gideceğim de. Bana ancak Albay da Cünha yoluyla bir haber iletebilirsiniz. İngiltere elçiliğinin bu olanları hiç duymaması gerek.»

«Elbette, efendim. İlk fırsatta ilişki kurmaya çalışacağım. Berlin'den haber alır almaz da Albay'a bildireceğim. İyi geceler dilerim, efendim.»

Schellenberg ile Kleiber kapıya doğru yürüdüler. Da Cünha kapıyı arkalarından kilitledi. Adamların ayak sesleri kayboluna kadar Jackson yerinden kıpırdamadı.

«Bay Jackson?»

«Evet efendim.» Amerikalı bahçeye atlayıp Dük'e doğru yürüdü.

«Duydunuz mu?»

«Çoğunu duydum, efendim.»

«Ne düşünüyorsunuz? Yutacaklar mı?»

«Bu size olan ihtiyaçlarının şiddetine bağlı, efendim.»

«İngiltere'yi istilâ ederlerse, gerçekten çok şiddetle ihtiyaçları olacak.» Dük elini uzattı.

«Sizden yardım rica edebilir miyim? Belirli nedenlerle şu anda benim haber alma ajanlarımıza başvurmam olanaksız.»

«Yardıma hazırım, efendim.»

«Çok iyi. İyi geceler dilerim öyleyse. Albay da Cünha sizi dışarı çıkartır.»

Dük ağaçlar arasında kaybolunca da Cünha ortaya çıktı.

«Konuşulanları duydun mu?» diye sordu Jackson.

«Hayır. Bilmek de istemiyorum. Haydi hemen git buradan. Devriyeyi yarım saat önce değiştirmeliydim.»

Yine Huene'nin odasındaydılar. Elçi masasının başında oturmuştu, Kleiber de Schellenberg'in karşısındaydı.

«Ben de oradaydım ve inanıyorum. Neden olmasın? Adamı kulağından tutup atmadılar mı? Biz de şimdi ona bir fırsat tanıyoruz, yeniden tahta oturacak ve sevdiği kadın da yanında olacak. Bütün istediği bu.»

«O, *Deniz Aslanı Harekâtının* plânlarının kendisine verilmesini istiyor, hepsi bu kadar.»

Huene başını salladı.

«Sanmıyorum. Birkaç hafta içinde İngiltere'ye çıkacağımızı bütün dünya biliyor. Benim gördüğüm kadarıyla Dük tam bir iş adamı gibi davranıyor. Zamanlama planı mantıksız bir istek değil. Söz veriyor, değil mi?»

«Evet, onurlu bir kişi, bunu biliyorum,» dedi Schellenberg.

«Ama en onurlu bir İnsan da inandığı bir dava uğruna onurunu çiğneyebilir.»

«Hep aynı daire içinde dönüp duruyoruz,» dedi Kleiber.

«Reichminister von Ribbentrop'a yazacak mısın yoksa ben mi senin adına yazayım?»

«Buna gerek yok. Ben derhal bir telgraf göndereceğim. Reichsführer Himmler'e mutlu haberleri verme şerefini de sana bırakıyorum. Bundan hoşlanacağını biliyorum.»

3

Himmler gecelerini çoğunlukla Prinz Albertstrasse'de bürosunun yanındaki küçük odasında geçirirdi. Kleiber'in uzunca telgrafi Madrid elçiliğinden geçmiş ve hattaki teknik güçlükler yüzünden epey geç gelmişti Berlin'e. Telgrafın Himmler'in masasına gelmesi ertesi sabah saat on buçuğu bulmuştu. Himmler telgrafi okudu, dudaklarını büzerek bir süre düşündü, sonunda bir kenara bırakıp diğer evrakı incelemeye koyuldu. İlk adımı Ribbentrop'un atmasını bekliyordu.

Telefon on birde çaldı. Reichminister, «Schellenberg'den bir telsiz aldım,» dedi.

«Şaşırtıcı bir şey. Doğrusunu istersen ne yapacağımı bilemiyorum. Acaba Führer'e...»

«Olmaz,» dedi Himmler.

«Çok iyi bildiğin gibi Führer bu sıralarda çok meşgul. Onun adına taşımamız gereken yükler var. Ben de Lizbon'dan bir haber aldım. Führer'in Windsor İşini sana yüklediğini biliyorum. Ama istersen bu konuyu seninle konuşmaya hazırım.»

«On beş dakika sonra oradayım.»

3

Walter Moncton öğleyi birkaç dakika geçe odaya girdiğinde Dük ve Düşes tarafından gerçek sevgiyle karşılandı. Tahttan feragat günlerinde yalnız yol göstermekle kalmayıp gerçek

dostluğunu veren yalnızca Moncton olmuştu.

«O lanet gemiye binmemi garantiye bağlamak için Winston seni gönderdi, ha?» dedi Dük.

«Başbakan da Kral hazretleri de bu konudaki gecikmelerden dolayı gerçekten üzüntü içindeler, efendim. Bahama valiliğinin istediğiniz görev olmadığını biliyorum, ama onun da belirli avantajları var.»

«Birini söyle,» diye Düşes atıldı. Moncton dostça gülümsedi.

«Havasını mı? Hayır efendim, sizin burada bulunmanıza Almanların hiç de hoş olmayan bir ilgi gösterdiği söylentileri var.»

«Walter, sen zamanın çok gerisinde kalmışsın. Madrid dedikodularına göre benim asıl kendi Gizli Servisimizden korkmam gerek.»

«Saçma bir şey bu, efendim. Böyle bir şeye inanamazsınız.»

«Estella Markisi Primo de Rivera'yı tanır mısınız? İspanya hükümetine çok yakın eski bir arkadaştır. Bu söylentilerin sağlam temelleri olduğunu çok kez söyledi bana.»

«Ama böyle bir şeyin amacı ne olabilir, efendim? Hiç bir şey anlamıyorum.»

«Bahama valiliğini reddedersem beni oraya zorla götüreceklerdi. De Rivera bugün öğle yemeğine geliyor. Bu konuda kendisiyle konuşursan sevinirim. Bir de kanıtlarını dinle.»

«Walter buradaki yaşantımızın nasıl olduğunu tahmin edemezsin,» dedi Düşes.

«İmzasız mektuplar... hatta telefonlar. Her adımda karşımıza bir polis çıkıyor.»

«Haydi haydi Wallis.» Dük karısının elini tuttu.

«Boşuna endişeleniyorsun. Haydi git de yemeğe hazırlan. Az sonra gelir.»

Düşes çıkınca Dük kendisine bir kadeh viski doldurdu. «Sizi bunca yıldır tanırım, akşam yediden önce içki içtiğinizi görmemiştim,» dedi Moncton.

«Biliyorum Walter, ama bugün buna ihtiyacım var. Gerçekten öyle. Söyle bana eski dostum, Oxford'daki günlerimizden bu yana sana hep dürüst davranmadım mı?»

«Davrandınız, efendim.»

«Öyleyse şimdi de bana güvenmeni istiyorum, Walter. *Excalibur* yarın demir aldığı anda ben içinde olacağım. Sana söz veriyorum. Ama şu an için bazı kimselerin beni hâlâ karar vermemiş sanmaları çok önemli. Bugün akşama kadar de Rivera'nın yanında kalmanı ve ona benim korkularıma ne kadar şaştığını söylemeni istiyorum. Gemiye binmemle tehdit ettiğimi sen söyle. Sözünü ettiği bu komploları anlatmasını sağla.»

«Yani neler olup bittiğini öğrenmeme izin vermeyecek misiniz, efendim?»

«Şu an için hayır, Walter.»

Moncton içini çekti.

«Pekâlâ, elimden geleni yapacağım.»

«Çok iyi.»

Kapı vuruldu, içeri giren uşak, «Estella Markisi, geldi, efendimiz,» dedi.

Arkasından Primo de Rivera girdi.

3

Eğer harekât tarihlerini verirsek kendisine ne vermiş olacağız?» diye sordu Himmler.

«Yani tüm planı göstermeyi mi düşünüyorsun?»

Himmler pek seyrek gülümsemelerinden biriyle baktı von Ribbentrop'a.

«Aslında akademik bir sorun bu. Şöyle düşün. Birkaç hafta önce İngiliz ordusu araç gerecinin çoğunu Dunkirk kıyılarında bıraktı. Şu anda iki yüz tankları var. Savaş uçağı sıkıntısı çekiyorlar. Çıkarma için hava durumu ancak 19 Eylül ile 26 Eylül arasında elverişlidir. Manş denizini ve akıntılarını inceleyen herkes bilir bunu. Luftwaffe o zamana kadar hava güçlerini darmadağın edecek, hava desteğı olmayınca da donanmaları hiçbir şey yapamaz. **Deniz Aslanı Planının** tümü şu anda Winston Churchill'in elinde olsa bunu durduracak ne kaynağı ne de yeteneğı vardır.»

«Şu halde Dük'ün koşullarını kabul etmemiz düşüncesindesin.»

«Azizim von Ribbentrop Führer başarıyla sonuçlandıracağına inanarak Windsor işini sana emanet etti. Ben sana ancak fikir verebilirim, ancak bu koşullar altında çok yanılacağını hiç sanmıyorum.»

3

Eçiliğe saat beşi birkaç dakika geçe telsiz gelmiş ve Huene hemen Schellenberg ile Kleiber'i çağirtmişti.

«Reichminister von Ribbentrop'tan. **'İstekler kabul edilebilir. İstenen ayrıntılar aşağıda bildirilmektedir.'** Hepsi bu kadar.»

Kleiber, gözlerinde zafer parıltılarıyla Schellenberg'e döndü.

«Gördün mü General, ben adamımı bilirim. Senden daha iyi tanırmışım hem de. Hemen haberleşme odasına gidip ayrıntıları bekleyeyim.»

Kapı Kleiber'in arkasından kapanınca Schellenberg bir sigara yakıp kahkahayla güldü.

«Karşımızda yalnızca von Ribbentrop yok, farkında mısınız? Himmler de var işin içinde. Bir şampanya tüccarı ile bir tavuk çiftliğı sahibi. Karşı konulmaz bir güç gerçekten.»

«General Schellenberg, bunları daha fazla dinleyemem,» dedi Huene.

«Düşünmem gereken bir ailem, ülkemde akrabalarım var.»

«Haklısınız, duygularıma kapılmak aptallıktı. İnsan arada sırada insan olduğunu anımsıyor da... ben aptallıktan nefret ederim.»

Kleiber kapalı bir zarfla girdi içeri.

«General, telsiz şifre makinasından geçtiğı için şifre memuru bile göremedi yazılanları.. Yalnızca

sizin içinmiş.»

Schellenberg zarfı elinde tarttı.

«Ve Windsor Dükü için sanırım.»

«Da Cünha'yı çağırtaım?» diye sordu Huene.

Schellenberg başını salladı.

«Dükle yeni bir buluşma ayarlamasını söyleyin. Dün geceki yer ve saatte.»

Zarfı iç cebine yerleştirdi. Kleiber'in arkasından çıkarken kapıda bir an durup Huene'ye döndü.

«Sizi mutlu bir düşünceyle başbaşa bırakıyorum. Şu anda savaşı yitirdiğimize eminim.»

3

Primo de Rivera'yı kapıdan uğurlayan Walter Moncton derin bir soluk aldı. Kapının önünde Dükle birlikte durup el salladılar adamın arkasından.

«Yaşamım boyunca bu akşamki kadar saçma şeyler dinlememiştim efendim,» dedi Moncton.

«Kendisinden sözlerini kanıtlayan belgeler istedim, hiç bir şey gösteremedi. Ondan sonra da kalkmış bana on gün içinde istediğim bütün kanıtları verebileceğini söylüyor.»

«Senden yarın yola çıkmamı ertelemeni istedi, değil mi? Zavallı Walter. Gerçekten bir içki hak ettin şimdi, sana minnettarım.»

İçeri girerlerken Moncton.

«Bu oyunun nedenini artık öğrenebilir miyim, efendim?» diye sordu.

«Belki yarın, Walter.»

Düşes Dr. Ricardo de Espirito Santo e Silva ve karısıyla birlikte şöminenin başında oturuyordu.

«Kim bir içki içecek?» diye sordu Dük.

Kapı hafifçe vuruldu ve bir uşak girdi.

«Albay da Cünha Dük Hazretleri ile görüşmek istiyor.»

«Beni bağışlayın, dostlarım. Yarın için güvenlik planlarımızı hazırlayacağız. Walter sen herkese bir içki hazırla, dostum.»

Windsor Dükü havuzun kenarındaki evin önünde, sırtında pardösüsüyle oturmuş bir el fenerinin ışığında zarfın içindeki belgeleri inceliyordu. Schellenberg ile Kleiber kapının yanındaydılar.

«Çok ilginç,» dedi Dük sonunda. «Çok parlak bir buluş. Hiç bir kusuru yok.»

İki kâğıdı yine zarfa yerleştirdi.

«Tatmin oldunuz mu, efendim?» diye sordu Schellenberg.

«Evet.»

«Peki yarın ne olacak?»

«Yola çıkamayacağız. Düşes biraz rahatsız. Yarın sabah ilk iş olarak bir doktora görünmesi gerekecek. *Excalibur* tam öğle üzeri kalkıyor. O gittikten sonra diğer konuları görüşebiliriz.»

«Nasıl isterseniz, efendim.»

«Öyleyse iyi geceler, beyler.»

Da Cünha kapıyı iki adamın arkasından kapattı. Duvarda bekleyen Joe Jackson bahçeye atladı. Dük zarfı cebinden çıkardı.

«Bunun içinde ne olduğunu söylesem inanmazsınız. Bay Jackson.»

«Bir tahminde bulunabilirim, efendim.»

«Beni burada bekleyin. Çok önemli bir iş için hemen döneceğim.»

«Başüstüne, efendim.»

Dük da Cünha'ya döndü.

«Albay da Cünha Bay Jackson'a arkadaşlık ederseniz çok sevinirim.»

Sonra aceleyle eve doğru gitti.

Düşes kocasını kitaplıkta masa başında iki telgrafi incelerken buldu.

«Ötekiler ne yapıyorlar?» diye sordu Dük.

«Kâğıt oynuyorlar. Onlar ne?»

«Yaşamın boyunca göreceğin en şaşırtıcı şey, Wallis. *Deniz Aslanı Harekâtı* - Almanların İngiltere'yi istilâ planları. Kendi taraflarına geçmemin benim yararına olduğunu kanıtlamak için von Ribbentrop gönderdi.»

Kadın kapıyı kilitleyip kocasının yanına geldi.

«Şuna bak,» dedi Dük.

«On üç Ağustos Kartal Günü. Luftwaffe bir saldırıda tüm güney İngiltere havaalanlarını bombalayarak uçaklarımızı saf dışı bırakacak.»

«Peki ya istilâ?»

«Eylülün on dokuzu ile yirmi altısı arasında yapılmalı. Ay ve akıntı durumları söz konusu. Bu tarihten sonra sonbahara gireceğimiz için havayı önceden tahmin olanaksız. Binlerce çıkartma gemisinin Manş'da sekiz kuvvetinde fırtınayla karşılaştığını düşün.»

«Peki bir şey yapılabilir mi şimdi?»

«Sanırım. Bütün plan hava üstünlüğüne dayanıyor. İngiliz Hava Kuvvetleri, var olduğu sürece donanma Manş Denizini kontrol altında tutar ve istilâ hareketi başarılı olamaz. Ama şu 17 sayılı Genelgeye bak. Luftwaffe'nin öncelikle Hava Kuvvetlerini yok etmesi isteniyor. Göring bu işi iki haftada başarabileceğini söylüyor.»

«Aman Tanrım!»

«Planın kusurlu yanı da bu. Beklenmedik alaylar kesimi. Herhangi bir nedenle Luftwaffe Eylülün on yedisine kadar İngiliz Hava Kuvvetlerini imha edemezse *Deniz Aslanı Harekâtı* iptal edilecek. Bu nokta çok kesin.»

«Peki o zaman ne yapacak?»

«Rusya'ya dönecek ve bu da onun sonu olacak. Geçen gün şu dolabın üstünde bir yazı makinesi görmüştüm. Bu işte usta değilim ama iki parmak yeter sanırım.»

«Ne yapacaksın, David?»

«Bunun kopyasını çıkaracağım, Wallis. Bay Jackson için.»

Dük da Cünha ile Jackson'un yanına ancak kırk dakika sonra dönebilmişti.

«Bağışlayın Bay Jackson ama Schellenberg'in verdiği zarftakileri kopya etmek zorundaydım ve ne yazık ki on parmak yazamıyorum.»

«Önemi yok, efendim.»

Dük zarfi uzattı.

«Bunun içindekiler şu anda İngiliz hükümeti için çok önemli. Zarfi Bay Winston Churchill'in adına yazdım, bunu kendisinden başka hiç kimsenin görmemesi gerek. Yarın ben gittikten sonra bunu İngiltere Büyükelçiliğinde Sir Walford Selby'ye verirseniz çok sevinirim. Aslını ben dostum Walter Moncton'a vereceğim, o Londra'ya döndüğünde Churchill'e elden verir.»

«İşi sağlama bağlıyorsunuz yani?»

«Her türlü kaza olabilir, Bay Jackson. Birinci Dünya Savaşında arabamdan inip ön siperlerden birini görmeye gittim. Birkaç dakika sonra araba makineli tüfikle tarandı sürücüsü öldü. Yıllardır neden kurtulduğumu düşünürdüm. Pek dinine bağlı bir insan sayılmam ama belki de bu gece bunun bir yanıtıdır.»

«Sizi tanımak benim için büyük bir onur, efendim.»

«Benim için de öyle, Bay Jackson.»

Dük Jackson'un elini sıktı. Da Cünha kapıyı açtı. Yeniden kilitlerken Dük.

«Çok kalmadı, Albay da Cünha,» dedi «benden kurtulmanız çok yakın artık.»

«Yeni bir dünya, efendim, yeni planlar. Özlenecek bir yaşam.»

«Evet, öyle. Kıyıya vuran dalgalar, rüzgârda sallanan palmiye ağaçları ve savaştan üç bin mil uzakta yaşamak. Bundan fazlasını kim ister ki. İyi geceler, Albay.»

Joe Jackson bir saat sonra arka merdivenden odasına çıktığında Hannah endişeyle kendisini bekliyordu. Erkeğin kazağına dokundu.

«İliklerine kadar ıslanmışsın, Joe. Öyle korktum ki. Ne oldu?»

Jackson Dükün verdiği zarfi masanın üstüne bırakıp yorgun bir halde koltuğa çöktü.

«Pek bir şey olmadı. Çok değerli bir adamı beklemek zorunda kaldım bir süre.»

p

Bölüm 15

Walter Moncton'la Dr. Santo e Silva saatin on olmasına karşın merakla bekliyorlardı. Birden Dük ciddi bir yüzle girdi içeri.

«Düşes nasıl, efendim?» diye sordu Moncton.

«Pek iyi sayılmaz. Doktor bir virüsten kuşulanıyor. Nesi olduğunu anlayana kadar yola çıkması olanaksız.»

«Ama *Excalibur* iki saat kadar hareket ediyor, efendim. Gemiyi geciktiremeyiz. Eşyalarınız yüklendi bile.»

«Başka gemiler de vardır, Walter. Bir iki günlük, hatta bir iki haftalık bir gecikmenin pek önemi yok.» Santo e Silva'ya döndü.

«Son dakikada çıkan bu aksilik için gerçekten özür dilerim, doktor. Konukseverliğinizi yeteri kadar kullandık zaten.»

«Dük Hazretleri, her zaman olduğu gibi emrinizdeyim. Evim sizindir. Şimdi izin verirseniz uşaklara planların değiştiğini haber vereyim.»

Kapı ev sahibinin arkasından kapanınca Moncton.

«Size bir kez daha sormak zorunluğunu hissediyorum, efendim,» dedi.

«Düşes gerçekten bir yolculuğa çıkamayacak kadar rahatsız mı?»

«Doğrusunu istersen Walter, turp gibi, hiç bir şeyi yok.»

Dük dostunu kolundan tutup terasa sürükledi.

«Hiç bir şey anlamadım.»

«Anlayacaksın Walter, hele biraz sabret. Da Cünha buralarda mı?»

«Hayır, rıhtımda. Sizi endişelendirmek istemedim ama polis müdürlüğüne biri telefon edip tekneye bomba yerleştirildiğini ihbar etmiş. Tekneyi baştan başa aradıklarını söyledi. Neler olduğunu bana da söyler misiniz, efendim?»

Dük her iki eliyle korkuluğa dayandı.

«Walter, sana dün şimdiye kadar birbirimize karşı dürüst davrandığımızı anımsatmıştım.»

«Evet, efendim.»

«Ne yazık artık gerçek değil bu. Dün gece bu bahçede Schellenberg'le buluştum.»

«Aman Tanrım!»

«Evet, Walter, şu anda onlar beni kendi yanlarında sanıyorlar. Bahama Adalarına gitmeyeceğimden eminler. Buna karşılık da bunu kazandım.»

İç cebinden zarfı çıkardı.

«Winston'a benden bir armağan, sevgilerimle kuşkusuz.»

Moncton şaşkın şaşkın tutuyordu zarfı.

«Peki şimdi ne olacak, efendim? Kararınız nedir?»

«*Exalibur*'a binmek. Senden istediğim, bir şey var. Ev sahibimize rıhtıma Albay de Cünha'ya gidemeyeceğimizi bildirmeye ve bagajlarımızı geri almaya gideceğini söyle. Yeni hizmetçi Bayan Frysth'ı da yanına al ki kimse bir şeyden kuşulanmasın.»

«Sonra?»

«Saat tam on bir buçukta buraya dön. Sen geldiğin an Wallis'le ben de sana katılır ve doğruca gemiye gideriz. Zamanlamayı iyi ayarlarsak iskele alınırken yetişiriz.»

«Albay da Cünha'ya bu planınızdan söz etmemi İster misiniz?»

«Elbette. İşin sonuna geldik Walter, görürsün mat edeceğiz onları.»

Dük odasına döndüğünde perdeler indirilmiş, ışıklar söndürülmüştü.

«Wallis?» diye fısıldayarak yatağın kenarına oturdu.

«David, bir şey mi var?» Düşes doğrulup yastıklara dayandı.

«Her şey yolunda, sevgilim. Doktor karşısında mükemmeldin. Şu anda Alman elçiliği gitmediğimizi öğrenmiştir bile. Diğer bir deyişle sözümü tutuyorum demektir.»

«Peki şimdi ne olacak?»

Dük karısının elini tutup neler yapacaklarını anlattı.

3

Schellenberg ilk kez bu kadar geç saate kadar uyumuştı. Yatağının yanındaki telefon çaldığında saat on buçuğa geliyordu.

«Ben Huene.»

«İyi günler,» dedi Schellenberg. «Durum nasıl?»

«Bir saat önce bütün eşyaları bir arabayla rıhtıma taşındı ve gemiye alındı.»

«Vay canına!» Schellenberg doğruldu.

«Paniğe kapılmaya gerek yok. Evden haber aldığıma göre Düşes rahatsızmış. Doktor yatağından çıkmamasını söylemiş. Gemiye binmeyecekler.»

Bir sessizlik oldu.

«Orada mısınız, General? Buraya gelecek misiniz?»

«Sanırım. Şimdi bundan sonrasını planlamak gerek. Onları ne zaman ve nasıl çıkaracağız buradan.»

Schellenberg telefonu kapattı, bir sigara yakıp arkasına yaslandı. Garip bir şey, içinde bir düş kırıklığı vardı.

Saat on bir buçuktan az önce Dük pencerede bekliyordu. Düşes de giyinmiş yanındaydı. Dük saatına bakarak.

«Haydi Walter, sakın beni yarı yolda bırakma şimdi,» diye söylendi.

Bir an sonra Buick görüldü, kapının önünde durdu, Moncton dışarı çıkıp yukarı yatak odasına baktı.

«Haydi gidiyoruz, Wallis.» Dük karısının koluna girdi.

«Sakın yolda oyalanayım deme.»

Merdivenlerden inince şaşkın bir uşak kendilerine kapıyı açtı. Tam o anda Santo e Silva da odasından çıkmıştı. O da şaşkın şaşkın baktı bir an.

«Ama Dük Hazretleri.»

«Bize bu kadar katlandığınız için size çok teşekkür ederiz,» diyen Dük bir yandan da yoluna devam ediyordu.

«Ama Düşes... »

«Epey iyileşti şimdi. Deniz havası da iyi gelir.»

Bir saniye sonra Buick'in arka koltuğuna oturmuşlardı. Moncton da yanlarına geçti, kapıyı çarparak kapatıp sürücüyü hareket etmesini söyledi.

Dr. Ricardo de Espirito Santo e Silva koşar adımlarla içeri girip telefonu açtı.

Kleiber büyükelçinin odasına girdiğinde Huene'yi telaşlı bir halde oda içinde dolaşırken buldu.

«Beni mi çağırttınız, efendim?»

«General Schellenberg'i aradım ama otelinden çıkmış. Kötü haberler var. Villadan az önce haber aldım Dük ve Düşes son hızla *Excalibur*'a doğru yola çıkmışlar. On on beş dakika önce. Bizi kandırdı. Sonunda Bahama Adalarına gidiyor.»

«Bunu yapamaz.» Kleiber'in yüzü bembeyaz kesilmişti.

«Söz vermişti, bir anlaşma yapmıştık. Biz sözümüzü tuttuk.»

«Feci bir durum,» dedi Huene. «Ama hiçbirimizin elinden bir şey gelmez.»

Kleiber dönüp çıktı odadan. Dışarda bekleyen Sindermann arkadaşının yüzünü görünce çok kötü şeyler olduğunu anlamıştı.

«Sturmbannführer, ne oldu?»

«Dük bizi atlattı. *Excalibur*'a binmek üzere.»

«Demek oyunu kaybettik, ha, Sturmbannführer? Arkamızdan gülüyordur şimdi.»

«Evet öyle, Gunter. Ama biz de onu gülerken öldürelim bari. Hemen aşağı in ve arabayı çalıştır, ben iki dakikaya kadar gelirim.»

«Ya Brigadeführer Schellenberg ne olacak?»

«Brigadeführer Schellenberg'in canı cehennem!»

Kleiber patlamaya hazır bir bomba gibi girdi silah odasına. Nöbetçinin ödü patlamıştı.

«Sturmbannführer. Size yardım edebilir miyim?»

«Bir tüfek istiyorum. İyi bir tüfek. Bu örneğin, nedir bu?»

«Walther fabrikasının yeni geliştirdiği bir model. Yarı otomatik.»

«Dolu mu?»

Çavuş bir dolaptan aldığı bir şarjörü silaha taktı.

«Şimdi doldu. On mermilik şarjör. Bin metreye kadar inanılmaz isabet kaydeder.»

«Çok iyi, alıyorum öyleyse.»

Kleiber kapıya yöneldi.

«Sturmbannführer, imza atmanız gerek.» Ama Kleiber gitmişti bile. Çavuş arkasından koşacak oldu, durdu, telefona gidip büyükelçiyle görüşmek istediğini söyledi.

Schellenberg'in arabası elçilik bahçesine girerken Ziegler karşıdan gelen siyah Mercedes'le çarpışmamak için ani direksiyon çevirerek arabasını kurtarmıştı. Schellenberg direksiyonda Sindermann'ı görür gibi oldu, yanında da Kleiber vardı. Bir saniye sonra gözden kaybolmuşlardı bile.

«Ucuz kurtulduk Generalim,» dedi Ziegler. «Acaba ne aceleleri vardı böyle.»

«Ben de merak ettim doğrusu.»

Schellenberg arabadan çıkarken Huene de kapıda belirmişti.

«General Schellenberg, geldiğinize sevindim doğrusu.»

«Ne oldu?»

«Dük *Excalibur*'a binmek üzere. Kandırdı bizi. Hepimizi anlattı.»

«Peki Kleiber öyle nereye gidiyordu?»

«Az önce silah deposundan bir tüfek aldığını bildirdiler.»

Walter Schellenberg gerisin geriye arabaya bindi.

«Alcantara rıhtımına çek, Ziegler. *Excalibur*' un demir alacağı yere. Ve çılgınlar gibi sür arabayı.»

Buick rıhtıma yaklaşırken Joe Jackson'un barı sollarında kalıyordu. Ziegler birden frene basınca Schellenberg öne fırladı.

«Bakın General!» Rıhtımın ucuna park etmiş siyah Mercedes'i gösterdi.

«Onlar işte. Arabayı tanıyorum, elçilik plakası var.»

«Arkasında dur hemen.»

Arabada kimse yoktu. Schellenberg kulübün kapısına dokunur dokunmaz kapı açıldı. Bir an duraksadı sonra ayaklarının ucuna basarak yukarı çıktı. Sindermann masanın bir yanına, Hannah da karşısına oturmuştu. Hannah kahve maşrapasına uzandı.

«Dikkat et,» diye adam uyardı kızı.

«Bir fincan kahve içmek istiyorum.»

Hannah birden sıcak kahve dolu maşrapayı adamın yüzüne fırlatıp kapıya doğru koştu. Sindermann bir çığlık attı. Hannah'ın ayağı yerdeki halıya takılınca yere yuvarlandı. Bir saniye sonra Sindermann kızı saçından yakalamış çekiştiriyordu.

«Şimdi sana bunu ödetirim, orospu.»

«Hiç sanmıyorum,» dedi Schellenberg.

Susturuculu Mauser'i elinde olduğu halde kapının eşiğinde duruyordu. Sindermann kızın arkasına geçip tabancasını Hannah'ın göğsüne dayadı.

«At o silahı elinden. Yoksa kızı öldürürüm.»

Schellenberg elini kaldırırken ateş etti. Kurşun Sindermann'ın kafasını bulmuştu. Bir anda kafasını bulmuştu. Bir anda kafatası paramparça oldu ve cesedi kurşunun etkisiyle balkondan dışarı nehre fırladı. Hannah yere düşmüştü, üstü başı kan içindeydi. Schellenberg kızı kaldırırken.

«Kleiber nerede?» diye sordu.

«Rıhtımda. Joe'yu zorla götürdü. Arabanın arkasına saklandı.»

Schellenberg kızın elini tuttu, koşa koşa aşağı indiler.

3

Rıhtım girişi sıkı güvenlik önlemleri altındaydı. Bütün araçlar titizlikle kontrol ediliyordu rıhtıma girerken. Mercedes geçerken Kleiber kapının önünde da Cünha'nın durduğunu gördü. İskele çekilmiş halatlar çözülüyordu.

«Şimdi ne yapacağız Sturmbannführer?» diye sordu

Sindermann. «O kapıdan geçemeyiz ve birkaç dakikaya kadar da gemi hareket edecek.»

«Aklıma bir şey geldi, Gunter. Az önce o Amerikalının barının önünden geçmedik mi?»

«Evet geçtik, efendim.»

«O zaman gidip bir bakalım evinde miymiş? Sorunlarımızın çözümü o olabilir.»

Joe Jackson ile Hannah kulübün üstündeki dairenin tahta balkonunda durmuşlar Alcantara rıhtımına bağlı olan *Excalibur*'un binalardan yüksek bacalarına bakıyorlardı.

«Römorkörler nehrin ortasına çektiklerinde daha iyi göreceğiz,» dedi Jackson.

Oturma odasının kapısı birden açıldı ve ellerinde Walther tabancaları olan Kleiber'le Sindermann içeri girdiler.

«Herr Jackson, bir kere söyleyeceğim ve sözümü yinelemeyeceğim,» dedi.

Jackson kolunu kızın omzuna attı. «Pekâlâ, söyle bakalım.»

«Alcantara rıhtımına girmek istiyorum ama kapılar güvenlik polisleri tarafından tutulmuş.»

«Ee?»

«Albay da Cünha da orada. *Excalibur*'un gidişini seyretmek için sana izin vereceği aklıma geldi. Bu işte yaptıklarından sonra en doğal hakkın bu. Ben Mercedes arabasının arkasında çömelmiş olacağım. Beni ele vermeye kalkarsan kafanı patlatacağımı bilirsin. Ama buna gerek kalmayacak. Sindermann burada Fräulein Winter'le kalacak. Anlaşıldı mı?»

Sindermann kızı saçlarından yakalayıp tabancasını çenesinin altına dayadı.

«Karar vermen için sana beş saniye,» dedi Kleiber.

«Pekâlâ öyleyse. Senin istediğin olsun.»

3

Buick savrularak kapıya yanaştığı anda polisler önünü kesmek için koşuştular. Albay da Cünha da hemen orada Walter Moncton'la konuşuyordu. Schellenberg'in yanında oturan yüzü kanlı Hannah'ı görünce hemen yanlarına geldi.

«Ne oldu? Bu durumu hemen açıklayın, General.»

«Joe gümüş rengi spor bir arabayla buradan geçti mi?» diye sordu Hannah.

«Birkaç dakika önce. Dükü son bir kez görmek istediğini söyledi.»

«Kleiber arabanın arkasında saklıydı,» diye Schellenberg atıldı. «Tüfeği de var.»

Da Cünha'nın arkasından gelmiş olan Monoton.

«Aman Tanrım! Şimdi ne yapacağız?» diye bağırdı.

Birden bir alkış koptu. Dönüp baktıklarında Dükle Düşesin üst güverteye çıkmış liman işçilerine el sallamakta olduklarını gördüler. Moncton çılgınlar gibi bağırarak koştu.

«David, içeri gir! David! Tanrı aşkına içeri gir!»

Ama onu duyamayan Dük ve Düşes ellerini sallayarak gülümsüyorlardı. O anda Hannah gümüş renkli Mercedesi yüz metre kadar ilerdeki bir deponun önünde gördü.

«İşte, Joe'nun arabası!» diye bağırdı.

Ziegler gaza basarken de Cünha da tek ayağı ile arabaya atladı. Sekiz on silahlı polis de arkalarından koştu. Spor araba Yangın Çıkışı yazılı yeşil bir kapının yanındaydı. Schellenberg kapıyı açınca karanlıkta yükselen merdivenleri fark etti. Mauser'ini çekip koşmaya başladı.

Willi Kleiber korkuluğun yanında Jackson'un arkasındaydı. *Excalibur* şimdi iyice açılmıştı

rihtımdan. Dük ile Düşes gemi düdüklarını çalarken kendileri için ayrılmış olduğu anlaşılan kıçtaki bir yere geçtiler.

«Çok güzel,» dedi Kleiber, «Şimdi ikisi de çantada keklik.»

«Aptallaşma be adam,» dedi Jackson. «Onu öldürmekle kazanılacak bir şey yok ki.»

Kleiber tabancasının kabzasını Jackson'un böğrüne indirince Jackson inleyerek yere yığıldı. Kleiber diz çöktü, tüfeği korkuluğa dayayarak nişan aldı. Tetiğe basarken yarı baygın olan Jackson üzerine atıldı. Tam o anda geminin düdüğü bir daha çaldı, silâh sesi arada kayboldu ve kurşun Dük ile Düşesin bir iki metre yanlarına küpeşteye saplandı. Gidişlerinin heyecan ve gürültüsü arasında hiç bir şey fark etmemişlerdi. Kleiber bir tekmede Jackson'u yanından uzaklaştırdı, ikinci bir kez dikkatle nişan aldı. Birden arkasındaki kapılar patlar gibi açıldı ve tanıdık bir ses, «Kleiber!» diye bağırdı.

Kleiber döndü. Artık nefretten başka bir şey hissettiği yoktu. Schellenberg adamı sol omzundan vurdu. Ondan sonraki iki kurşun belkemiğini parçaladı, Kleiber'in silahı aşağı uçtu. Albay da Cünha adamın yanına eğilmişti ama yaşayıp yaşamadığını kontrole gerek kalmadığını görüyordu. Başını kaldırdı.

«Anlaması çok güç bir insansınız, General Schellenberg.»

«Yaşamımın her günü birlikte olduğum bir şey bu.»

«Yakında Berlin'e döneceksiniz sanırım, öyle değil mi?»

«Olanak bulursam hemen bugün.»

«Çok iyi.» Da Cünha mendiliyle yüzünden akan terleri sildi.

«Bir polisin meslek yaşamında bu tür olaylardan biri yeter de artar bile.»

Hannah oturmaya çalışan Jackson'un yanına gelmişti.

«Kaçabildi mi?»

«Evet,» dedi Hannah. «General Schellenberg'in sayesinde.»

Schellenberg tabancasını cebine soktu, dönüp kapıya doğru yürüdü. Merdivenlerden inerken Hannah adama yetişip kolunu tuttu.

«Berlin'e dönüyorsun, değil mi?»

«Evet.»

«Neden?»

«Başka bir seçeneğim yok ve kalbinin derinliklerinde senin de bunu bildiğine eminim. Benim için çok geç artık.»

Schellenberg yoluna devam etti. Hannah, «Walter!» diye bağırdı.

Sesinde bir umutsuzluk, yaşama ve yaşamın insafsızlığına karşı bir öfke vardı.

«Şarkı söylediğin zaman Billie Holiday'i andırdığını söylemiş miydin sana?»

Schellenberg'in ayak sesleri bir süre çınladı boşlukta, sonra kapı çarpıldı arkasından.

Excalibur Tagus halicinden denize çıkarken Düşes kocasını hâlâ geminin kışında karaya bakarken buldu.

«Sana bir atkı getirdim.»

«Teşekkürler, Wallis.»

Kadın kocasının koluna girdi, birlikte korkuluğa dayandılar.

«Bahama Adalarından daha kötü bir şey de olabilirdi, David. Düş kırıklığına uğrama sakın, görürsün birlikte neler başaracağız. En azından birbirimize sahibiz, değil mi?»

«Elbette sevgilim, ayrıca hiç düş kırıklığına uğramış değilim.»

Dük yalnız kendisini değil çevresini de aydınlatan bir gülümsemeye baktı karısına.

«Doğrusunu istersen Wallis, kendimle gurur duyuyorum.»

«Ama bunu bilen olacak mı, David?»

«Ben biliyorum ya, yeter.» Dük karısını kaşından hafifçe öptü. «Sen de biliyorsun, tamam işte.»

3

E rtesi gün öğleden sonra üç buçukta odasına giren Schellenberg son yirmi dört saati yolda ve uykusuz geçirmişti. Üstündeki elbise iyice buruşmuştu, sakalı da bir karış uzamış gibiydi. Odasına gireli daha iki dakika olmadan kapı vurulmadan açıldı ve Heydrich görüldü.

«Bir haftadır uyumamış gibi bir halin var.»

«Yalnızca öyle hissediyorum kendimi, hepsi bu.»

«Burada olduğunu biliyor, Walter. Seni hemen bekliyor. İşler çok berbat gitti, ama kusura bakma bu kez sana yardım edemem. Senin sonun demek bu.»

«Bilinmez,» dedi Schellenberg. «Hele bir bekleyelim» ve görelim, olmaz mı?»

Schellenberg Himmler'e raporunu hiç bir şey saklamadan verdi.

Sözlerini bitirince bir an sessizlik oldu, sonra Himmler.

«Kleiber'i öldürmekte haklıydın,» dedi.

«Sersemin biriydi o. Olayın bu aşamasında Dükü öldürmekle kazanılacak bir şey yoktu.»

«Ama Düke iletilen bilgiler... »

«Ribbentrop'un emriyle,» dedi Himmler.

«Evet, Reichminister'in o konuda biraz tedbirsiz davrandığını kabul etmek zorundayım.»

«Bunu Führer'e bildirecek misiniz?»

«Başka bir zaman belki de. Kendi amaçlarıma uygun bir zamanda.»

Von Ribbentrop'un başı iyice belâdaydı öyleyse.

«Peki Deniz Aslanı ayrıntıları konusu ne olacak, Sayın Reichshführer?» diye sordu Schellenberg.

«Dük bilgileri Başbakana iletmiştir bile. Walter Moncton oradaydı.»

«Bunun onlara ne yararı olabilir ki? Çıkartma için yalnızca iki dönem var. İngilizler de bizim kadar bilirler bunu. Önemli olan bu konuda elleri kollarının bağlı olması. Kartal Günü'nün tarihini bilmelerinin de pek önemi yok, Luftwaffe'nin müthiş gücüne karşı kendilerini savunamazlar ki.»

«Ama Reichsführer'im, Göring'in görevini başaramaması halinde ve Eylülün on yedisine kadar direnebildikleri takdirde *Deniz Aslanı Harekâtından* vazgeçileceğini ve Führer'in dikkatini doğuya vereceğini biliyorlar.»

«Dünyanın en güçlü hava kuvvetinin, tüm Avrupa'nın semalarını egemenliği altına almış olan Luftwaffe'nin hiç savaş deneyimi olmayan bir avuç Spitfire pilotu tarafından durdurabileceğini mi sanıyorsun?»

«Sorunu bu biçimde dile getirince saçmalığı hemen görülüyor, Sayın Reichsführer.»

«Yorgunsun, Brigadeführer. Başından çok şey geçti. Sana şimdi evine gitmeni öneririm. Bir hafta izinlisin, döndüğünde durumu başka bir açıdan göreceğine eminim.»

«Teşekkür ederim, Sayın Reichsführer.»

Schellenberg kapıyı arkasından hafifçe kapatarak dışarı çıktı.

«Tanrım, çıldırmış dünyada tek akli başında insan ben miyim acaba?» diye mırıldanıyordu bir yandan da.

p

SON SÖZ

Hannah bir ay sonra Connie Jones ve orkestrasıyla Amerika'ya döndü.

Joe Jackson Ekim ayına kadar Lizbon'da kaldı, ancak sonunda İngiltere Savaşına dayanamayıp kulübünü sattı, bir Portekiz gemisiyle İngiltere'ye geçip Hava Kuvvetlerine katıldı. 1942 Nisanında üç madalyalı bir filo komutanıydı. En son 5 Nisanda Manş üzerinde iki ME-109 kovalarken görüldü. Adı kayıplar listesine yazıldı. Belki de ilk kez güneş tarafını kollamayı unutmuştu.

Hannah ise bir süre Amerika'da askeri sahnelerde çalıştıktan sonra 1944 başında İngiltere'ye Amerikan Kuvvetlerinde konserler vermek için döndü. O yılın ilkbaharında Luftwaffe Londra'ya akınlarını tazeledi ve Hannah Winter çalıştığı bir kulüp tam isabet alınca kırk iki kişiyle birlikte öldü.

Heydrich 1942'de Prag'da bir grup Çek ajanı tarafından öldürüldü. Naziler buna misilleme olarak Lidice köyünü yok ettiler ve köyün bütün yetişkinlerini öldürdüler.

Savaştan sonra İngilizler tarafından yakalanan Himmler kimliği ortaya çıkınca zehir içerek intihar etti.

Walter Schellenberg 1944'te Birleşik Gizli Servis'in başına getirildi. Oyununu sonuna kadar oynayıp, savaşın sonunda sağ kalmayı başarabildi. 1945'te Landsberg'de tutuklandı, çeşitli savaş suçları yargılamalarında tanıklık etti ve kendisi de SS subayı olduğu gerekçesiyle yargılandı. Onun gibi bir geçmişe sahip bir subay lehine pek çok tanık çıktığı için altı yıla mahkum olmasına karşın iki yıllık bir cezadan sonra 1951'de hapisten çıktı, Kırk iki yaşında kanserden öldü ve Turin'deki kamu mezarlığına gömüldü.

Önceleri Bahama Adaları Genel Valisi, sonradan da Bermuda Genel Valisi olan ve savaş alanından uzakta tutulan Windsor Dükü zaten katkısını sunmuştu. Onunki belki de tüm savaşın en önemli katkısıydı.

3

İngiltere Savaşının en kızgın gününde 15 Eylül 1940'ta Hava Mareşali Keith Park, Winston Churchill'i Uxbridge'deki harekât odasında ziyaret etmişti. Luftwaffe'nin gönderdiği akıl almaz sayıdaki uçak karşısında İngiltere Hava Kuvvetleri artık kopma noktasına varmış bulunuyordu. Başbakan elde ne kadar yedek kaldığını sordu.

«Hiç kalmadı, efendim. Hepsi havada şu anda.»

«Dayanın,» dedi Başbakan. «İki gün daha dayanırsanız, bu iş bitecek artık.»

Park şaşkın şaşkın baktı Başbakana.

«Bundan nasıl emin olabilirsiniz, Sayın Başbakanım? Haberiniz güvenilir bir kaynaktan mı?»

Winston Churchill gülümsedi.

«En güvenilir bir kaynaktan hem de!»

3 S O N 3